

TỰ DO NGÔN LUẬN

Ban biên tập

Lm NGUYỄN VĂN ĐÀI

Lm PHAN VĂN LỢI

Lm NGUYỄN VĂN LÝ

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Những "hội nghị" đấu tố !!!

Công luận người Việt trong và ngoài nước đang chăm chú theo dõi những bi hài kịch xảy ra tại Việt Nam quanh việc phong trào tự ứng cử Quốc hội đang bị đánh phá. Dĩ nhiên ai cũng biết bàn tay lỏng lá chỉ đạo ráo riết việc này chính là Bộ chính trị đảng cộng sản, mà cụ thể là Tổng bí thư Nguyễn Phú Trọng. Tiếp xúc cử tri ngày 8-3, ông ta đã khẳng định: "Không để lọt vào cơ quan lãnh đạo cao nhất của Đảng, Nhà nước những phần tử thể này thể khác". Trước đó, trong Chỉ thị số 51 ra ngày 4-1-2016 về cuộc bầu cử đại biểu Quốc hội, ông đã ra lệnh cho thuộc cấp rồi: "Lãnh đạo tốt công tác nhân sự, bảo đảm sự lãnh đạo tập trung, thống nhất của Đảng trong công tác cán bộ; gắn kết quả nhân sự của đại hội đảng các cấp và quy hoạch cán bộ với công tác chuẩn bị nhân sự để giới thiệu những người tiêu biểu, có quan điểm, lập trường chính trị vững vàng.... Việc lựa chọn, giới thiệu người ứng cử và việc tự ứng cử đại biểu... phải bảo đảm theo đúng quy định và hướng dẫn của các cơ quan Trung ương có thẩm quyền. Lãnh đạo tốt việc tổ chức hiệp thương giới thiệu người ra ứng cử...". Rồi như sợ đám tay sai lãng quên, tại hội nghị xây dựng đảng ngày 26-03-2016, Trọng Lú còn nhắc lại: "Các thể lực xấu, thù địch đang rất muốn chúng ta thay đổi chế độ chính trị. Tôi đã nói đổi mới chính trị không có nghĩa là thay đổi chế độ chính trị, không có nghĩa là làm thay đổi bản chất của Đảng ta, Nhà nước ta".

Và thế là một một lực lượng khổng lồ đã được huy động khắp cả nước (nhà cầm quyền địa phương, bộ máy đảng, mạng lưới công an, các đoàn thể của Mặt trận Tổ quốc). Đám tay sai công cụ này đã và đang sử dụng mọi thủ đoạn gian manh, thô bỉ, dễ tiện nhất để loại trừ các ứng viên tự do (mà tổng số trên dưới 160 người), nhất là các ứng viên có tinh thần dân chủ, bằng cách không để họ thu thập được đủ số phiếu tín nhiệm trong cái gọi là "hội nghị hiệp thương" lần 2, hay "hội nghị cử tri", một định chế vi hiến tự bản chất.

Các hội nghị cử tri đều giả này đều có một số đặc điểm chung như sau:

- Thành phần tham dự do ban tổ chức mời từ trước, ứng viên không được biết danh sách (dù có khi yêu cầu được biết trước, như ứng cử viên Nguyễn Thúy Hạnh). Cá biệt có trường hợp chính ứng viên cũng chẳng được mời (như các ông Ngô Anh Tuấn, Phan Văn Bách...). Thành phần tham dự này đa phần là người của nhà nước (như đảng viên, đoàn viên, thành viên các đoàn thể MTTQ). Hầu hết đều đã được "tập luyện phát biểu lên án" và "quản triệt bỏ phiếu bất tín nhiệm".
- Có những cử tri ở tổ dân phố khác cũng được huy động vào họp, trong khi nhiều cử tri ở chính tổ dân phố của ứng viên thì không được tham dự (như UV Lê Khánh Luận). Điều này cũng xảy ra ở nơi công tác, làm việc (như ứng viên Đỗ Anh Tuấn: công ty anh có 104 người nhưng chỉ mời 15 người còn mời các công ty khác 103 người). Đó là chưa kể việc giới hạn số cử tri.
- Biên hội nghị tiếp xúc thành nơi chỉ trích, lên án ứng viên một cách thô bạo, vì những lý do vặt vãnh và vô căn cứ (như không sinh hoạt tổ dân phố thường xuyên, không thường xuyên thăm hàng xóm, chẳng tham gia đóng góp ủng hộ tiền trong các đợt vận động, nói xấu đảng và nhà nước trên mạng, đòi hủy bỏ điều 4 Hiến pháp, đòi đa nguyên đa đảng, hay đi biểu tình chống Trung Quốc, trẻ quá nên không đáng tin nhiệm, bằng cấp thấp sao làm đại biểu, chưa có cống hiến gì mà đòi vào quốc hội, tự ứng cử mà không xin phép đoàn thể, thậm chí để chó ỉa sang nhà hàng xóm... Nhà thơ Bùi Minh Quốc còn bị phê là "thiếu đạo đức" vì từng từ chối nhận giấy mời của công an, rồi "thiếu tình hàng xóm láng giềng", vì đã kiện ông hàng xóm coi nơi trái phép trên đất của Nhà nước quy hoạch làm lỗi đi chung). Toàn là những lý do không ăn nhập gì với các tiêu chuẩn của người đại biểu Quốc hội đã được luật định.
- Ứng viên không được tạo điều kiện để trao đổi lại với cử tri mà phải "chịu trận" cuộc đấu tố của họ. Bà Nguyễn Thúy Hạnh chỉ được cho 5 phút. Nhiều ứng cử viên độc lập khác bức tức, không chịu nổi cảnh bị đấu tố này nên đã tẩy chay vòng hiệp thương, bỏ ra khỏi hội nghị, như nhà văn Nguyễn Tường Thụy, nhà thơ Bùi Minh Quốc, cử nhân luật Nguyễn Đình Hà...
- Ứng viên bị ngăn cản, bị cấm phát tài liệu công bố tiểu sử và chương trình hành động của mình cho cử tri, không được ghi hình chụp ảnh (như thầy giáo Đỗ Việt Khoa, tiến sĩ Nguyễn Xuân Diện, nhà văn Nguyễn Tường Thụy).
- Nhiều dấu hiệu cho thấy có sự can thiệp, định hướng để cử tri bỏ phiếu "bất tín nhiệm". Thạc sĩ Nguyễn Trang Nhung nhận định: "Tôi cho rằng không hề có cái gọi minh bạch hay là dân chủ. Người dân không hoàn toàn tự quyết trong việc bỏ phiếu, bởi vì họ có vẻ đã được định hướng sẽ phát biểu như thế nào để ủng hộ hay phản đối ứng cử viên". UV Đỗ Anh Tuấn thì cho biết: "Bác Chi, người bế mình từ khi mình còn bé tí, tối hôm trước còn đi vận động tranh cử với mình, sáng hôm sau bị CA đến nhà. Buổi chiều mình lên, bác bảo bác ốm, bác gái đi họp thay, được 5 phút thì bỏ về. Những nhà hôm trước mình đến vận động tranh cử và đều tỏ ý ủng hộ thì hôm sau có người đến tận nhà 'nhắc nhở'".
- Việc kiểm phiếu không được tiến hành công khai, minh bạch, và chẳng có sự giám sát của những cá nhân/tổ chức độc lập (như trường hợp thạc sĩ Nguyễn Trang Nhung, luật sư Võ An Đôn. Đối với vị luật sư nhân quyền này, việc kiểm phiếu đã được thực hiện lén lút trong ngôi miếu hoang).
- Bạn bè, người thân, những cử tri công khai ủng hộ ứng viên... đều bị ngăn cản, không được vào dự hội nghị tiếp xúc cử tri của người mình ủng hộ. Ngay cả chồng bà Nguyễn Thúy Hạnh cũng bị chặn cửa. Riêng bạn bè của UV Hoàng Dũng đã không vào được, phải đứng ngoài, còn bị công an cho ăn mắm tôm!
- Kết quả bỏ phiếu đều có số phiếu tín nhiệm thấp một cách đáng ngờ đối với các ứng viên độc lập. Xin nêu ra vài ví dụ: Ông Hoàng Dũng (Sài Gòn): 7%. Ca sĩ Lâm Ngân Mai (Sài Gòn): 3/82. Luật sư Võ An Đôn (Phú Yên): 29/86. Ông Đỗ Anh Tuấn (Vĩnh Phúc): 1/71. Cô Nguyễn Trang Nhung (Sài Gòn): 1/63. Ông Ngô Xuân Phúc (Nghệ An): 10/106. Tiến sĩ Nguyễn Quang A (Hà Nội): 6/75.

Rút được gì từ những hội nghị "đấu tố" khốn nạn ấy?

Việc lấy ý kiến cử tri do MTTQ tổ chức kiểu này: chỉ định sắp xếp mời UV, chỉ đạo đấu tố cách vô liêm sỉ, kiểm phiếu

GIẢI NHÂN QUYỀN VIỆT NAM 2008 GIẢI TRUYỀN THÔNG LIÊN MẠNG 2011

TRONG SỐ NÀY

- Trg 01** ▶ Những “hội nghị” đấu tố !!!
- Trg 03** ▶ Tuyên bố nhân kỷ niệm 10 năm thành lập (8/4/2006-2016).
-Khởi Tự do Dân chủ 8406.
- Trg 04** ▶ Bàn lên tiếng nhân vụ nhà cầm quyền đàn áp cuộc tuần...
-Khởi Tự do Dân chủ 8406.
- Trg 05** ▶ Kháng thư phản đối nhà cầm quyền đàn áp lễ tưởng niệm...
-Hội đồng Liên tôn Việt Nam.
- Trg 07** ▶ Công an Quảng Bình bắn lựu đạn cay, đánh đập giáo dân...
-Tin Mừng Cho Người Nghèo.
- Trg 09** ▶ Nhận định cuộc trả lời phỏng vấn của đại sứ lưu động HK...
-Hội đồng Liên tôn Việt Nam.
- Trg 11** ▶ Thời lụy hoàng của Trung Quốc đã đến hồi kết.
-Infonet.
- Trg 12** ▶ Hủn Hủn, hùng hay hèn?
-Lê Thiên.
- Trg 14** ▶ Trung cộng đang bức tử cả nước Việt Nam.
-Bùi Tín.
- Trg 15** ▶ Luật Báo chí VN: Tự nhân vẫn chưa được quyền ra báo.
-Thụy My pv Phạm Chí Dũng.
- Trg 17** ▶ Quyền tự do ngôn luận và quyền được biết bị thắt chặt thêm
-UB bảo vệ quyền làm người VN
- Trg 18** ▶ Phải chặn ngay cái trò hội nghị cử tri.
-Bùi Quang Vơm.
- Trg 19** ▶ Tố cáo hành vi đấu tố người tự ứng cử tại khu vực cử tri...
-Bùi Minh Quốc.
- Trg 20** ▶ Thư ngỏ gửi đến những người quan tâm tới cuộc bầu cử QH.
-Phan Văn Phong.
- Trg 21** ▶ Tháng khùng bố nhân quyền Việt Nam.
-Võ Thị Hào.
- Trg 23** ▶ Những người ly khai: nền tảng của tự do, lương tâm của...
-Tư Thức.
- Trg 25** ▶ Viết cho Nguyễn Viết Dũng.
-K'Tem.
- Trg 26** ▶ “Ráng làm người tử tế”
-Nguyễn Hưng Quốc.
- Trg 27** ▶ Ráng làm người tử tế.
-Phạm Nhật Bình.
- Trg 29** ▶ Tự sát tập thể ở Việt Nam.
-Bùi Bảo Trúc.
- Trg 30** ▶ Tang thương đến từ các đập thủy điện (Người Quan Sát).
Và nhiều bài khác.....

trong che giấu bí mật, không trưng ra từng lá phiếu cho toàn bộ cử tri, ứng viên chứng kiến, thậm chí chẳng thêm mời ứng viên tham dự... thì đúng là 1 trò cờ bạc lừa bịp quốc dân và 1 sự khinh bỉ tột cùng đối với định chế đáng kính của quốc gia.

Việc một thiểu số “quần chúng” (như 75 cử tri “được mời” ở phường Gia Thụy, quận Long Biên, của TS. Nguyễn Quang A, với 69 phiếu bất tín nhiệm; 63 cử tri “được mời” ở phường 7, quận Phú Nhuận, của Th.S. Nguyễn Trang Nhung, với 62 phiếu bất tín nhiệm; 82 cử tri “được mời” ở quận Gò Vấp, Sài Gòn của ca sĩ Lâm Ngân Mai, với 79 phiếu bất tín nhiệm) đã có quyền thay cho ít nhất 270.000 cử tri của mỗi khu vực bầu cử (Cả nước với khoảng 50 triệu cử tri được chia thành 184 đơn vị bầu cử, tính trung bình mỗi đơn vị bầu cử có khoảng 270.000 người) để quyết định “tư cách ứng cử ĐBQH” của một tiến sĩ, một thạc sĩ và một nghệ sĩ, bất chấp việc những ứng viên này có được sự ủng hộ của hàng trăm nghìn người dân ở các nơi khác... thì đúng là một cơ chế bầu cử bất cập và khốn nạn. Bất cập, bởi vì nó sàng lọc và gạt bỏ những người có tâm, có tài, có óc phản biện chính quyền, có trái tim đứng về phía nhân dân. Khốn nạn, bởi vì nhờ cơ chế ấy, nhờ các vòng đấu tố ứng viên, nhà cầm quyền đã kích thích cái phần bản năng, phần thú vật nhất ở con người, đồng thời nuôi cho họ “ảo tưởng sức mạnh” rằng những kẻ tri thức thấp kém nhất cũng có thể có uy lực trước tri thức hay văn nghệ sĩ, miễn là phải biết tuân theo đúng chủ trương, đường lối, chính sách của Đảng, đừng có làm “phản động” (theo nhà báo Phạm Đoan Trang).

Việc các hội nghị cử tri diễn ra với trò đấu tố thô bỉ những công dân ứng cử ngoài ý muốn và sắp xếp của đảng CS cho người ta lại thấy bóng ma của các cuộc đấu tố thời cải cách ruộng đất làng vàng hiện về. Cái quá khứ ghê rợn không ai muốn nhắc đến ấy hoá ra vẫn tồn tại dai dẳng đến tận ngày nay và vẫn là một thứ vũ khí được đảng sử dụng cho mục đích kiểm soát xã hội của đảng. Ngoài ra, trên mạng xã hội, đang tràn lan một làn sóng phỉ báng nhắm vào cách ứng viên tự ứng cử, cả một chiến dịch tấn công với các đòn đánh dưới thắt lưng đang nhắm vào họ. Rõ ràng chế độ cộng sản là thứ có sức tàn phá kinh khủng nhất đối với văn hoá của bất cứ dân tộc nào trên thế giới. Cũng chính nó là thứ có khả năng siêu hạng trong việc làm thoái hoá đạo đức con người và xã hội.

Khi được hỏi liệu có thể rút ra điều gì chung ở những trường hợp này, nhà thơ Bùi Minh Quốc đáp đại ý: Cho đến nay mà nói, tôi thấy những người cầm quyền vẫn tiếp tục lao đầu vào lối mòn cũ, ngày càng bộc lộ cho thấy họ quyết thủ tiêu quyền tự do ứng cử của công dân đã ghi trong Hiến pháp... Họ có thể đạt được mục đích trước mắt là chặn, gạt hết những người tự ứng cử, không cho ai lọt vào danh sách cuối cùng, để rồi cuộc một mình một chợ tiến hành xây dựng một Quốc hội theo ý họ. Thế nhưng hậu quả mà họ nhận được đó là bước thêm một bước nữa trong quá trình tự sát về chính trị và văn hóa. Đúng thế, có lẽ Nguyễn Phú Trọng và Nguyễn Thiện Nhân, chủ tịch MTTQ (kể từ từng đầu cái ngành có sứ mạng –trên nguyên tắc- giáo dục giới trẻ về sự đảng hoàng, chính trực, liêm sỉ, lương thiện) đang xoa tay hề hả cùng với đám tiểu yêu của họ. Thế nhưng, tất cả những màn diễn rất vụng về, giả tạo, gây căng thẳng và chia rẽ trong mọi tầng lớp dân chúng suốt mấy tuần nay đều có giá trị như cái tát này lừa làm sững má những kẻ cứ luôn mồm nhắc đến “dân chủ đến thế là cùng”, như bản cáo trạng dành cho đảng trong tòa án lịch sử muôn niên và như những nét khắc trên bia miệng ngàn đời của Dân tộc.

Vậy thì còn đợi gì mà toàn dân VN không quyết tâm đập tan mưu đồ “đảng hóa” Quốc hội bằng cách tẩy chay mạnh mẽ trò “đảng cử dân bầu” tháng 5 tới. Còn đợi gì mà các ứng viên độc lập –vốn đang được phiếu tín nhiệm từ trong trái tim của đồng bào- không kết hợp với nhau để làm thành một quốc hội đúng nghĩa của nhân dân, dù là Quốc hội trên không gian mạng?

BAN BIÊN TẬP

KHÔI 8406 TUYÊN BỐ

nhân kỷ niệm 10 năm thành lập (8/4/2006-2016)

.....**Việt Nam 02-04-2016**.....

Kính thưa

- Toàn thể Đồng bào Việt Nam trong và ngoài nước
- Các Tổ chức Xã hội dân sự tại Việt Nam
- Các Chính phủ Dân chủ và các Cơ quan Nhân quyền quốc tế

I: Diểm lại những sự kiện chính:

1- Ngày 08 tháng 04 năm 2016 sắp tới là kỷ niệm 10 năm Tuyên ngôn Tự do Dân chủ cho Việt Nam ra đời (Tuyên ngôn 8406). Đây là dấu mốc hết sức quan trọng, một đột biến về lượng lẫn chất trong phong trào đấu tranh cho nhân quyền và dân quyền giữa lòng chế độ cộng sản. Lần đầu tiên kể từ Cách mạng tháng 8 (1945), một văn kiện chính trị – được đồng ký bởi 118 công dân trong nước với họ tên, nghề nghiệp, nơi ở – đã công khai xuất hiện sau vô vàn khó khăn ngăn chặn để minh bạch trình bày trước quốc dân một nội dung đối lập hoàn toàn với chế độ độc tài toàn trị:

- Thực trạng Đất nước: Chủ nghĩa và chế độ cộng sản đã được thiết lập ở miền Bắc sau năm 1945 rồi cả nước sau năm 1975. Chính nó đã triệt tiêu hầu hết các quyền tự do căn bản của con người, lợi dụng óc sáng tạo, sức lao động và sự hy sinh của nhân dân, để đến hôm nay vẫn tiếp tục đè đầu cưỡi cổ toàn thể Dân tộc.

- Quy luật phổ biến toàn cầu: Tất cả những nước từng bị rơi vào quỹ đạo của chủ nghĩa và chế độ cộng sản thì đều điều tàn thê thảm. Đó là mô hình hoàn toàn sai lầm, cả về lý luận lẫn thực tiễn. Chính vì thế, nhân dân Liên Xô và Đông Âu đã nhất tề đứng lên lật nhào nó để tìm con đường đúng đắn cho họ.... Đây cũng là con đường mà tuyệt đại đa số nhân dân VN hôm nay muốn đi, còn những kẻ nắm thực quyền trong đảng CS và các nhóm lợi ích ăn theo thì đang lý lợm chống lại đến cùng!

- Mục tiêu cuộc đấu tranh: Mục tiêu cao nhất là chuyển từ thể chế chính trị nhất nguyên độc đảng sang thể chế chính trị đa nguyên đa đảng, trong đó hệ thống tam quyền Lập pháp, Hành pháp, Tư pháp được phân lập rõ ràng. Mục tiêu cụ thể là tái lập các dân quyền cơ bản: tự do thông tin và ngôn luận; tự do hội họp

và lập hội, tự do bầu cử và ứng cử, tự do tôn giáo và tư tưởng, tự do hoạt động công đoàn và đình công.

- Phương pháp cuộc đấu tranh: hòa bình, bất bạo động. Và chính Dân tộc chủ động thực hiện cuộc đấu tranh này.

- Ý nghĩa cuộc đấu tranh: làm cho chính nghĩa thắng phi nghĩa, tiến bộ thắng lạc hậu, các lực lượng vận dụng đúng quy luật cuộc sống và xu thế thời đại thắng những tà lực đang tìm cách đi ngược lại, thể chế chính trị độc đảng phải bị chôn táng vĩnh viễn để nhân dân –sau mỗi kỳ bầu cử– tìm được những con người tốt nhất, những lực lượng chính trị giỏi nhất lãnh đạo đất nước.

2- Tuyên ngôn 8406 đã nhanh chóng nhận được sự đồng thuận của hàng ngàn rồi hàng chục ngàn Đồng bào Việt Nam trong và ngoài nước. Tất cả liên kết với nhau thành một phong trào đấu tranh quần chúng, một tập thể công khai nỗ lực thực hiện tinh thần của Tuyên ngôn, và đã tự gọi mình bằng cái tên Khôi 8406. Cùng lúc, Tuyên ngôn và Khôi 8406 đã được sự ủng hộ của nhiều tổ chức và cá nhân quốc tế, của nhiều chính khách dân chủ và nhà hoạt động nhân quyền năm châu, nhất là tại châu Mỹ (50 dân biểu Hoa Kỳ), châu Úc (40 dân biểu nghị sĩ Australia), châu Âu (50 nhân sĩ Hiến chương 77 Tiếp Khắc), chưa kể nhiều nhân vật tên tuổi khác.

3- Nhưng cũng kể từ đó, nhà cầm quyền độc tài CSVN đã ra tay đàn áp khốc liệt phong trào quần chúng hoạt động dân chủ và nhân quyền này. Trong 10 năm qua đã có 50 thành viên Khôi 8406 bị bắt giam, kết án, tổng cộng 231 năm tù ở (không kể các án quản chế, và hiện còn 5 người tại ngục). Đó là chưa kể nhiều chiến sĩ dân chủ Khôi 8406 mới bị bắt lại, còn giam giữ, chưa ra tòa. Đối lại, sự cống hiến của các thành viên Khôi 8406 đã được các tổ chức nhân quyền của người Việt cũng như của quốc tế đánh giá cao. Cho đến nay, các thành viên Khôi 8406 đã nhận được 31 giải nhân quyền quốc tế và 37 giải nhân quyền của người Việt.

4- Trung thành thực hiện Tuyên ngôn Tự do Dân chủ, thường xuyên

giơ cao ngọn đuốc nhân quyền, không ngừng ưu tư soi sáng công luận, trong 10 năm qua Khôi 8406 đã đưa ra: 38 Tuyên bố, 35 Kháng thư, 15 Lời Kêu gọi (chưa kể nhiều văn bản ký tên chung với các tổ chức khác). Khôi cũng thực hiện và liên tục phổ biến trên mạng lẫn trên giấy bán nguyệt san Tự do Ngôn luận (240 số), thực hiện một chương trình phát thanh hàng tuần từ năm 2007, một diễn đàn paltalk hàng tuần từ năm 2008 và một Tủ sách Tranh đấu gần 20 tập. Khôi hiện có bộ phận hải ngoại đang hoạt động tích cực tại Bắc Mỹ châu (Hoa Kỳ, Canada), Úc châu và Âu châu, đồng thời còn khiến xuất hiện ba Khôi thân hữu kể từ năm 2006: 1706 và 1906 tại Úc và 101206 tại Anh.

5- Nhưng điều quan trọng hơn là: chính tinh thần của bản Tuyên ngôn và Khôi 8406 đã đẩy mạnh phong trào đòi tự do dân chủ của Đồng bào Việt Nam, nhất là ở quốc nội. Cuộc đấu tranh nay ngày càng mang tính công khai hơn, ngày càng quy tụ nhiều tầng lớp dân chúng hơn, ngày càng được tổ chức chặt chẽ hơn, ngày càng có nhiều sáng kiến hơn. Cụ thể trước mắt là sự xuất hiện của các tổ chức xã hội dân sự nhắm mục tiêu chủ yếu là tự do, dân chủ và nhân quyền (trong đó nhiều thành viên Khôi đứng ra thành lập hay tham gia hoạt động), là sự hình thành lực lượng nông dân, công nhân, tin đồ đòi lại những gì đã bị nhà cầm quyền CSVN tước đoạt, là sự thiết lập hàng ngàn trang dân báo độc lập trên mạng toàn cầu với chủ đích công bố sự thật và bênh vực lẽ phải.

II: Khôi 8406 nhân dịp này tiếp tục khẳng định:

1- Chừng nào còn chế độ độc tài toàn trị cộng sản trên đất nước ta thì chừng đó VN vẫn không thể có một nền tự do và dân chủ chân chính, một sự phát triển và tiến bộ đích thực, một nền hòa bình và an ninh đúng nghĩa.

Quả thế, lòng tham lam vô độ muốn nắm mọi quyền lực để thu vén mọi quyền lợi, niềm tin tưởng mù quáng vào bạo lực và lừa gạt như phương tiện quản lý đất nước và điều hành xã hội, sự lệ thuộc và quy lụy để hèn dối với đảng CS Trung Quốc vốn ngày càng biểu lộ dã tâm thôn tính nước Việt, tất cả đã khiến cho đảng CSVN ngày càng đẩy Đất nước vào bao khủng hoảng, đẩy Xã hội vào bao cảnh nhiều nhương, đẩy Nhân dân vào bao cảnh khốn cùng, đẩy chính đảng vào bao bế tắc, từ đó đẩy Quốc gia vào nguy cơ bị Bắc thù đại hán xóa sổ.

2- Những cái gọi là tự do, dân

chủ, pháp quyền, độc lập, hạnh phúc mà nhà cầm quyền CSVN đã và đang ra rả tuyên truyền, khua môi múa mép hơn 70 năm qua (kể từ ngày 2/9/1945) thực chất chỉ là những trò mỵ dân giả dối, nhằm đánh lừa nhân dân VN và nhân dân thế giới.

Quả thế, một thứ Hiến pháp thể hiện cương lĩnh đảng CS; một tổng số bộ luật củng cố quyền lực đảng; một nguyên tắc chính trị: nhà nước là sở hữu chủ mọi tài nguyên đất đai; một chủ trương kinh tế: lấy quốc doanh làm chủ đạo, bóc lột sức công nhân, xuất khẩu lao nô ra nước ngoài; một đường lối quản lý xã hội: độc quyền giáo dục, độc quyền thông tin, độc quyền ngôn luận, công cụ hóa quốc hội, công an, quân đội, tôn giáo... tất cả đã biến đảng CS thành một bạo chúa tập thể thống trị trên toàn dân mà nay chỉ là thần dân, nô lệ giữa một đất nước tan hoang.

3- Tất cả các cuộc bầu cử do nhà cầm quyền tổ chức do vậy cũng chỉ là trò lừa mỵ, bởi lẽ chúng hoàn toàn do ĐCS giật dây, thao túng, ép buộc, chỉ gây tốn kém thời gian và tiền bạc của nhân dân, không thể chọn ra được những con người ưu tú nhất của dân tộc để lãnh đạo đất nước mà chỉ để ra được một đám gia nô làm theo sự chỉ đạo rất ích kỷ, mù quáng, sai lầm và tàn ác của ĐCSVN mà thôi. Thảm trạng của đất nước và dân tộc, tệ nạn do hiến pháp và luật pháp suốt 13 khóa Quốc hội vừa qua đã chứng minh điều đó.

III: Khối 8406 do đó lên tiếng:

1- Kêu gọi Đồng bào trong và ngoài nước có những hoạt động kỷ niệm việc ra đời Tuyên ngôn 8406 để góp phần động viên hỗ trợ các chiến sĩ nhân quyền và dân chủ quốc nội. Kêu gọi mọi thành viên các tổ chức xã hội dân sự cùng nhau đánh dấu chặng đường 10 năm phong trào tự do dân chủ này, bằng cách phát huy mạnh mẽ hơn nữa tinh thần, đường lối và phương pháp đấu tranh bất bạo động trong mọi tầng lớp nhân dân, đặc biệt phong trào dân oan đòi đất đai, phong trào công nhân đòi quyền lợi, phong trào tín đồ đòi tự do hành đạo, phong trào giáo chức, sinh viên, học sinh đòi dân chủ...

2- Kêu gọi toàn thể Đồng bào tẩy chay cuộc bầu cử Quốc hội vào tháng 5/2016 tới theo cách mà mình nghĩ là thích hợp và hiệu quả nhất. Có quá nhiều dấu hiệu cho thấy nhà cầm quyền đang âm mưu "đảng hóa" cơ quan quyền lực tối cao này để tiếp tục nặn ra một Quốc hội bù nhìn, vô khả năng lãnh đạo đất nước: sau nhiều vụ gây khó, nhận xét tùy tiện, vu khống chửi bới những công dân tự ứng cử

trong mục tiêu dân chủ, câu giờ cho đến hết hạn nộp hồ sơ, từ chối lời đề nghị của họ được tham gia giám sát bầu cử, nay đến việc loại trừ họ qua các cuộc "hiệp thương" tại nơi sinh sống và nơi làm việc bằng đủ trò bẩn thỉu.

Nhân dịp này, Khối 8406 xin chân thành cảm ơn mọi sự ủng hộ quý báu và đầy hiệu quả mà đồng bào Việt Nam trong lẫn ngoài nước và bạn bè khắp 5 châu đã dành cho chúng tôi suốt 10 năm qua. Chặng đường trước mặt chắc chắn sẽ còn nhiều gian khổ hy sinh, song chúng tôi nguyện sẽ đem hết sức mình vì đất nước, quyết tâm cùng dân tộc đưa cuộc đấu tranh cho tự do dân chủ trên Quê hương tới ngày thắng lợi hoàn toàn! Toàn thể dân tộc Việt Nam hãy đứng cảm đứng lên: **Tự do không thể van xin mà được, song phải giành lấy mới có!** (Nhà cách mạng Nguyễn An Ninh)

Tuyên bố tại Việt Nam 02-04-2016

Ban điều hành Khối 8406:

- 1- *Kỹ sư Đỗ Nam Hải – Sài Gòn – Việt Nam.*
- 2- *Linh mục Phan Văn Lợi – Huế – Việt Nam.*
- 3- *Nhà văn Nguyễn Xuân Nghĩa – Hải Phòng – Việt Nam*
- 4- *Giáo sư Nguyễn Chính Kết – Houston – Hoa Kỳ.*
- 5- *Bà Lư Thị Thu Duyên – Boston – Hoa Kỳ.*

Với sự hiệp thông của Linh mục Nguyễn Văn Lý, cựu trung tá Trần Anh Kim, luật sư Nguyễn Văn Đài và các tù nhân lương tâm Khối 8406 khác đang ở trong lao tù Cộng sản.

các cá nhân đấu tranh riêng lẻ thành một khối thống nhất đứng chung dưới Tuyên ngôn Dân chủ), đồng thời đòi trả tự do cho các tù nhân lương tâm, nhất là những người vừa bị bắt như Luật sư Nguyễn Văn Đài, cô Lê Thu Hà, trung tá Trần Anh Kim, nhà báo Lê Thanh Tùng v.v...

Dù giữ thái độ ôn hòa, đi đứng trong trật tự, tay cầm những biểu ngữ mừng ngày kỷ niệm Khối 8406 và đòi trả tự do cho các tù nhân lương tâm cũng như những hình ảnh của họ, đoàn người vẫn bị nhà cầm quyền công sản Hà Nội đàn áp dã man. Trước hết, chủ quán cà-phê nơi họ họp mặt bị buộc đóng cửa; đám dân oan tụ họp trước bộ Tài nguyên Môi trường cũng bị thô bạo giải tán. Sau đó, khi đoàn người tuần hành đến trước đại sứ quán Hoa Kỳ, lực lượng công an côn đồ đông đảo, đa phần mặc thường phục, đã bao vây và tấn công họ.

Vừa ra lệnh không được quay phim chụp hình, công an đã xông vào cướp điện thoại, máy ảnh và xé nát biểu ngữ cầm tay của nhiều người. Tiếp đến, chúng vung tay chân đập đá, dùng giày đinh đập mặt một số người, trong đó có các anh Trương Văn Dũng, Từ Anh Tú, các cựu tù nhân lương tâm Thái Văn Dung, Đỗ Nam Trung, dân oan Cần Thị Thêu... rồi bắt những người này lên xe, chở về đồn công an thành phố tại số 6, Quang Trung, Hà Đông. Nhiều dân oan Dương Nội lập tức nằm xuống đường chặn đầu xe. Thế nhưng họ đã bị đám công an côn đồ to khỏe hành hung đánh đập và đẩy vào lề đường cách thô bạo.

KHỐI 8406 BẢN LÊN TIẾNG

**nhân vụ nhà cầm quyền đàn áp cuộc tuần hành kỷ niệm 10 năm
Tuyên ngôn 8406 và đòi tự do cho các tù nhân lương tâm tại Hà Nội
.....Việt Nam 11-04-2016.....**

Sáng 08-04-2016, nhân kỷ niệm 10 năm công bố Tuyên ngôn Tự do dân chủ cho Việt Nam 2006 và thành lập Khối 8406, hàng trăm người hoạt động vì nhân quyền (gồm các chiến sĩ dân chủ và dân oan mất đất mất nhà) đã tập hợp trước trụ sở bộ Tài nguyên Môi trường (đường Nguyễn Chí Thanh) và tại một quán cà-phê (đường Láng Hạ) rồi tuần hành đến đại sứ quán Hoa Kỳ gần đó, để kỷ niệm bước đột phá trong phong trào dân chủ Việt Nam (là đã liên kết được

Đoàn người liền kéo đến đồn công an Hà Nội, biểu tình đòi thả người. Họ đã hô to nhiều khẩu hiệu với đầy khí thế: đã đảo chế độ cộng sản, đã đảo chế độ ăn cướp, đã đảo chế độ tham nhũng, đã đảo chế độ thối nát, đã đảo công an giết dân, đã đảo công an đánh người, đã đảo công an cướp của... Thậm chí họ còn nằm xuống chặn cửa đồn để ngăn cản việc di chuyển những người vừa bị bắt. Đang khi đó, bên trong đồn, những người này tiếp tục bị thẩm vấn, chửi

bối, hăm dọa. Sau nhiều giờ đấu tranh quyết liệt của bà con, công an cuối cùng đành phải trả tự do cho họ.

(xin xem 3 video đính kèm)

Trước những sự việc trên, Khối Tự do Dân chủ 8406 tuyên bố:

1- Nhiệt liệt hoan hô các chiến sĩ dân chủ và bà con dân oan đấu tranh giành lại đất đai bị cướp đoạt đã đánh dấu ngày kỷ niệm 10 năm công bố Tuyên ngôn Tự do Dân chủ cho Việt Nam và thành lập Khối 8406 một cách rất có ý nghĩa. Tinh thần dũng cảm biểu dương Tuyên ngôn của phong trào tranh đấu, đòi hỏi tự do cho các tù nhân lương tâm, lên án chế độ độc tài toàn trị và công cụ của nó là công an ngay trước mặt bạo quyền... là một tấm gương cho những ai đang đấu tranh cho tự do, dân chủ và nhân quyền cũng như đang bảo vệ chủ quyền lãnh thổ và lãnh hải của Tổ quốc Việt Nam.

2- Mạnh mẽ lên án đảng và nhà cầm quyền Cộng sản mù quáng tiếp tục sử dụng bạo lực và gian dối để quản lý đất nước, điều hành xã hội, đối xử với nhân dân. Đừng tưởng rằng những hành vi đàn áp nói trên lẫn bao cuộc bạo hành gần đây, những trò lưu manh thô bỉ khắp cả nước hiện giờ nhằm đấu tố và loại trừ các ứng viên độc lập có tinh thần dân chủ, việc vừa ban hành Luật báo chí mới không cho tư nhân được quyền ra báo... sẽ giúp giải quyết các vấn nạn của đất nước, các khủng hoảng của xã hội và các bế tắc của chế độ!

3- Nghiêm khắc cảnh cáo lực lượng thừa hành mù quáng, công cụ bạo lực tàn nhẫn của đảng là công an. Công lý của nhân loại và nhân dân rồi đây sẽ truy cứu trách nhiệm của những kẻ chỉ đạo lẫn những kẻ thừa hành. Một ngày nào đó, quý vị sẽ là đối tượng đầu tiên cho cơn phẫn nộ tràn bờ của nhân dân bị áp bức vùng đây, khi những kẻ mà quý vị đang làm tay sai mù quáng, nô lệ tối mạt sẽ cao bay xa chạy. Hãy cố gắng làm người tử tế, lương thiện ngay từ bây giờ ngổ hầu để đức cho con cháu và giữ an toàn cho bản thân.

4- Kêu gọi toàn thể nhân dân phát huy hơn nữa tinh thần Tuyên ngôn Tự do Dân chủ 8406, nhất là trước cuộc bầu cử Quốc hội kiểu "đảng cử dân bầu" vào tháng 5 sắp tới. Chúng ta hãy cùng nhau đập tan âm mưu "đảng hóa" Quốc hội và quyết liệt tẩy chay cuộc bầu cử giả hiệu này.

Tuyên bố tại VN 11-04-2016

Ban điều hành Khối 8406:

1- Kỹ sư Đỗ Nam Hải – Sài Gòn – Việt Nam.

2- Linh mục Phan Văn Lợi – Huế –

Việt Nam.

3- Nhà văn Nguyễn Xuân Nghĩa – Hải Phòng – Việt Nam

4- Giáo sư Nguyễn Chính Kết – Houston – Hoa Kỳ.

5- Bà Lư Thị Thu Duyên – Boston – Hoa Kỳ.

Với sự hiệp thông của Linh mục Nguyễn Văn Lý, cựu trung tá Trần Anh Kim, luật sư Nguyễn Văn Đài và các tù nhân lương tâm Khối 8406 khác đang ở trong lao tù Cộng sản.

Đường dẫn 2 trang báo

http://www.rfa.org/vietnamese/in_dept/activists-detained-while-protesting-in-front-of-us-embassy-04082016094800.html

<https://chantroimoimedia.com/2016/04/09/ky-niem-10-nam-thanh-lap-khoi-8406-nhieu-cong-dan-bi-cong-dan-ap-da-man/>

Đường dẫn 3 video clip:

https://www.youtube.com/watch?v=M_uOQbv8qt1w

https://www.youtube.com/watch?v=M_7MnUyWKbU

<https://www.youtube.com/watch?v=pOH-YuEW2Vk>

tại trụ sở tạm thời của Giáo hội tại xã Long Giang, huyện Chợ Mới, An Giang. Thế nhưng nhiều ngày trước đó, nhà cầm quyền đã điều động vô số công an rải quân đóng chốt tại các nẻo đường lẫn bến đò dẫn vào địa điểm hành lễ. Riêng hai đầu trụ sở, mỗi đầu cách khoảng 500m, có 2 chốt được thiết lập, mỗi chốt có hơn 50 công an sắc phục lẫn thường phục với xe đặc chủng.

Trước tư gia ông Hội trưởng Nguyễn Văn Điền, ông Phó Hội trưởng Nguyễn Văn Thiết, nhiều Trị sự viên ở các tỉnh Đồng Tháp, Vĩnh Long, An Giang, Cần Thơ... công an cũng không quên lập trạm, mỗi trạm trên dưới 100 nhân viên đủ mọi dạng, nhằm theo dõi, ngăn chặn, tạo ra tình trạng nội bất xuất ngoại bất nhập hết sức căng thẳng và nguy hiểm. Như bà Dương Thị Tròn, cựu tù nhân lương tâm với bản án phi nhân 9 năm tù, vừa ra khỏi nhà thì bị đám công an này ách lại khiêng vào trong. Nhiều người

HỘI ĐỒNG LIÊN TÔN VIỆT NAM QUỐC NỘI KHÁNG THƯ

phản đối nhà cầm quyền CSVN đàn áp lễ tưởng niệm 69 năm Đức Huỳnh Giáo Chủ thọ nạn

—24 Chức sắc thuộc 5 Tôn giáo 06-04-2016—

Vào năm 1947, Đức Huỳnh Giáo Chủ của Giáo hội Phật giáo Hòa Hảo -đang khi tham dự buổi hòa giải giữa Việt Minh và PGHH tại Đốc Vàng (Đồng Tháp)- đã bị những người Cộng sản này đề hèn ám hại, vì đối với Ngài, cần có hợp tác trong đường hướng dân chủ, còn đối với họ, chỉ có sự thống trị trong chuyên chính bạo lực.

Tinh thần sắt máu và hận thù đó vẫn tiếp tục và ngày càng trở nên khốc liệt kể từ khi Cộng sản chiếm được miền Nam và đặt Giáo hội PGHH chân truyền ra ngoài vòng pháp luật. Nó đặc biệt biểu lộ ra trong ba Đại lễ của Giáo hội, nhất là Đại lễ tưởng niệm Đức Huỳnh Giáo Chủ thọ nạn.

Lễ tưởng niệm lần thứ 69 năm nay (25/2 Bính Thân, tức 02-04-2016) đã được Giáo hội Trung ương PGHH Thuận túy dự tính tổ chức

còn bị hăm dọa sẽ lãnh đòn trừng phạt nếu quyết tâm đi lễ.

Đêm 01-4-2016, anh Nguyễn Công Thủ (con trai ông Nguyễn Thanh Phong, Tổng Vụ trưởng Thanh sinh Giáo hội PGHH Thuận túy, trú tại Chợ Mới, An Giang), vừa ra khỏi nhà thì bị công an giao thông chặn xét giấy tờ, tiếp đó bị một toán công an hình sự giả dạng côn đồ đánh đập đến ngất xỉu rồi bỏ đi. Tỉnh lại, anh Thủ chạy thực mạng về nhà liền bị chúng rượt đuổi. Thấy gia đình hàng xóm xông ra bảo vệ, đám côn đồ tháo chạy, bỏ lại 2 chiếc xe máy. Khoảng 15' sau, chúng kéo đến đông đảo hơn, đập tung cửa vào cướp lại tang vật, rồi còn vô chỗ anh Thủ đang truyền nước biển rút dây và bình truyền dịch ném xuống đất, trước sự chứng kiến bất động đồng lõa của hàng trăm công an vây nhà.

Sáng 02-4-2016, phái đoàn Giáo hội PGHH Thuận túy Vĩnh Long đi xe đến Chợ Mới An Giang dự đại lễ. Sau khi qua nhiều trạm giao thông với xét hỏi nghiêm ngặt, cuối cùng tại xã Hội An, Chợ Mới, phái đoàn đã bị trên 100 công an đủ loại buộc phải quay về, còn hăm dọa nếu tiếp tục đi sẽ không đảm bảo tánh mạng và tài sản! Đang khi đó, nhà ông Phó Hội trưởng bị “côn đồ” ném trứng thối vào vì gia đình ông treo băng-rôn kỷ niệm ngày Đức Huỳnh Giáo Chủ thọ nạn.

Trong tinh thần hiệp thông tôn giáo và theo lời mời của ông Hội trưởng Trung ương Giáo hội PGHH Thuận túy, các chức sắc đại diện Hội đồng Liên tôn gồm có Hoà thượng Thích Không Tánh, Mục sư Lê Quang Du, các Chánh Trị sự Hứa Phi, Nguyễn Bạch Phụng và Nguyễn Kim Lân đã có chuyến đi trực tiếp tham dự Đại lễ. Nhưng ngay từ tối 1-4-2016, công an như đánh hơi được đã canh gác tại tư gia một số vị, bám theo một số vị khác trên hành trình như hình với bóng và tìm mọi cách ngăn chặn thô bạo! Rốt cuộc chuyến đi tham dự Đại lễ của các Chức sắc thay mặt Hội đồng Liên tôn VN bất thành!

Khởi Phật Giáo Hoà Hảo Truyền thống vốn dự tính tổ chức đại lễ tại Quang Minh Tự của ông Võ Văn Thanh Liêm tại ấp Long Hòa 2, xã Long Điền A, huyện Chợ Mới, tỉnh An Giang, cũng bị nhà cầm quyền đàn áp khốc liệt. Từ nhiều ngày trước, toàn bộ ngôi chùa ấy đã bị đông đảo công an chốt chặn đường vào và bao vây nghiêm ngặt. Nhiều tín đồ tại Đồng Tháp, An Giang... cũng bị mật vụ canh giữ nhà cửa hay gặp mặt đe dọa. Đúng ngày kỷ niệm, hàng trăm công an phối hợp với côn đồ đã chặn đường những ai quyết tâm đi lễ, hành hung dã man và cướp máy móc tiền bạc của họ (theo cung cách “đánh người đoạt của” của công an hiện thời). Trong khi đó, tại Quang Minh Tự, nhà cầm quyền xua lực lượng đến phá rối buổi lễ và ra tay hành hung thô bạo những tu sĩ tín đồ giảng biểu ngữ lên án bạo quyền đàn áp! Riêng nữ tu sĩ Võ Thị Thu Ba đã phải tự cắt cổ để phản đối hành vi dã man

của chế độ

Vụ đàn áp tôn giáo nghiêm trọng này lại diễn ra đúng vào thời điểm bộ trưởng Công an sắt máu Trần Đại Quang được đưa lên làm Chủ tịch nước !?!

Trước những sự kiện đau lòng trên, Hội đồng Liên tôn Việt Nam long trọng tuyên bố:

1- Nhiệt liệt biểu dương sự trung thành cách quyết liệt “vì Thầy vì Đạo”, niềm tưởng nhớ đầy can đảm đối với Tôn sư kính yêu, chí bất khuất và tính kiên trì của Quý Giáo hội Phật giáo Hòa Hảo giữa lòng chế độ vô thần Cộng sản. Chúng tôi hết lòng hiệp thông chia sẻ đạo nạn của Quý Giáo hội và coi các đau khổ của Quý vị như đau khổ của mình, coi các vấn đề của Quý Giáo hội như các vấn đề của các Giáo hội chúng tôi.

2- Nghiêm khắc nhắc nhở nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam hãy dừng ngay chính sách đàn áp những tôn giáo không chịu trở thành công cụ cho chế độ. Lẽ ra Quý vị phải chuộc lỗi cho cha ông vì tội ác đã làm đối với một nhà yêu nước kiệt xuất như Đức Huỳnh Giáo chủ. Chủ trương xóa sạch di sản tinh thần của Ngải và tiêu diệt tín đồ hiệu đạo của Ngải là nhân xấu xa sinh quả ác hại cho Quý vị và con cháu Quý vị. Hãy nhớ luôn rằng gieo gió thì gặt bão.

3- Mạnh mẽ cảnh cáo lực lượng thừa hành mù quáng, công cụ bạo lực tàn nhẫn là công an đủ mọi dạng của chế độ. Công lý của nhân loại và nhân dân rồi đây sẽ truy cứu trách nhiệm của những kẻ chỉ đạo lẫn những kẻ thừa hành. Một ngày nào đó, quý vị sẽ là đối tượng đầu tiên cho con phần nô trăn bò của nhân dân bị áp bức vùng đây, đang khi những kẻ mà quý vị đang làm tay sai mù quáng, nô lệ tối mắt sẽ cao bay xa chạy. Hãy cố gắng làm người tử tế, lương thiện ngay từ bây giờ hầu để đức cho con cháu.

Làm tại Việt Nam ngày 06 tháng 04 năm 2016

Các chức sắc trong Hội đồng Liên tôn VN đồng ký tên.

Cao Đài:

– Chánh trị sự Hứa Phi (điện thoại: 0163.3273.240)

– Chánh trị sự Nguyễn Kim Lân (điện thoại: 0988.971.117)

– Chánh trị sự Nguyễn Bạch Phụng (điện thoại: 0988.477.719)

Công Giáo:

– Linh mục Phê-rô Phan Văn Lợi (điện thoại: 0984.236.371)

– Linh mục Giu-se Đình Hữu Thoại (điện thoại: 0935.569.205)

– Linh mục An-tôn Lê Ngọc Thanh (điện thoại: 0993.598.820)

– Linh mục Phao-lô Lê Xuân Lộc (điện thoại: 0122.596.9335)

– Linh mục Giu-se Nguyễn Công Bình (điện thoại: 01692498463)

Phật Giáo:

– Hòa thượng Thích Không Tánh (điện thoại: 0165.6789.881)

– Thượng tọa Thích Viên Hỷ (điện thoại: 0937.777.312)

Phật Giáo Hoà Hảo:

– Ông Nguyễn Văn Điền (điện thoại: 0122.870.7160)

– Ông Lê Quang Hiến (điện thoại: 0167.292.1234)

– Ông Lê Văn Sóc (điện thoại: 096.4199.039)

– Ông Phan Tấn Hòa (điện thoại: 0162.6301.082)

– Ông Tống Văn Chính (điện thoại: 0163.574.5430)

– Ông Bùi Văn Luốc (điện thoại: 0169.612.9094)

– Ông Hà Văn Duy Hồ (điện thoại: 012.33.77.29.29).

– Ông Trần Văn Quang (điện thoại: 0169.303.22.77)

Tin Lành:

– Mục sư Nguyễn Hoàng Hoa (điện thoại: 0121.9460.045)

– Mục sư Đinh Uy (điện thoại: 0163.5847.464)

– Mục sư Đinh Thanh Trường (điện thoại: 0120.2352.348)

– Mục sư Nguyễn Trung Tôn (điện thoại: 0162.838.7716)

– Mục sư Nguyễn Mạnh Hùng (điện thoại: 0906.342.908)

– Mục sư Lê Quang Du (điện thoại: 0121.2002.001)

CÔNG AN QUẢNG BÌNH

bắn lựu đạn cay, đánh đập giáo dân giáo xứ Hướng Phương

Tin Mừng CNN 06-04-2016

Hàng trăm công an, CSCĐ... mang súng ống, lựu đạn cay đánh đập và bắn vào bà con giáo dân giáo xứ Hướng Phương, Giáo phận Vinh, khiến nhiều người bị thương, vào trưa nay ngày 06.04.2016.

Có ít nhất 4 giáo dân giáo xứ Hướng Phương bị đánh đập đến chảy máu. Người bị nặng nhất là giáo dân tên Thìn, ông bị lựu đạn hơi cay bắn vào mắt, bị lực lượng công an đánh khắp người. Còn giáo dân tên Toàn, Quang, ông cụ Đa... bị đánh đập bầm tím người, bị bẻ hai tay ra đằng sau và bị còng lại.

Thông tin trên được Linh mục Phêrô Lê Nam Cao, Quản xứ giáo xứ Hướng Phương thuộc thôn Hướng Phương, xã Quảng Phương, huyện Quảng Trạch, tỉnh Quảng Bình xác nhận với GNSP.

Cha Phêrô Cao nói: “Năm nay, giáo xứ có tổ chức châu lượt nên đã cấm cờ, cấm quạt lên, có hai cái cột sắt nhỏ nhỏ cao 4-5 m để làm bóng đèn chiếu sáng đường đi và cấm cái cờ lên nhưng mà chính quyền địa phương huyện Quảng Trạch không ưng thì người ta đưa súng ống, đạn hơi cay bắn vào người dân thì khói mù mịt luôn, một vài người bị đánh đập và một vài người bị bắt nữa. Nhưng bây giờ họ thả hết rồi.”

Một giáo dân giáo xứ Hướng Phương kể thêm với GNSP: “4 giờ chiều hôm qua (05.06.2016), giáo xứ đào hai cái lỗ để giăng cờ và đèn và đổ bê tông. Hai cái lỗ này được đào ngay trụ đường vào cổng nhà thờ. Nhưng đến 11 giờ 12 giờ đêm thì chính quyền cho người ra phá hai cái trụ bê tông này, sau đó cha phát hiện ra, cha kêu gọi bà con giáo dân lấy hai cây sắt cắm ra dựng đèn lên. Sáng nay (06.04.2016) khoảng 11 giờ, CA, CSCĐ rất đông cả mấy trăm người đến trấn áp giáo dân. Lực lượng CA kéo đến đông thì giáo dân kéo đến giáo xứ. Lực lượng công an trấn áp, bắt một số bà con giáo dân, họ đánh đập giáo dân rất là nhiều, họ bắn lựu đạn cay vào giáo dân nữa. Các cha ở Quảng Bình lên tiếng và bà con giáo dân

quy tụ đông quá không cho xe bắt người đi thì họ phải thả những người này ra thôi. Chúng nó còn lấy máy cưa cắt hai cái cột sắt và chở đem về đồn. Bây giờ, bà con giáo dân kéo ra ủy ban xã để đòi lại các vật dụng của giáo xứ bị CA lấy đi.”

Giáo xứ Hướng Phương có khoảng 3.400 bà con giáo dân và nơi đây thường bị nhà cầm quyền gây khó khăn mỗi khi giáo xứ tổ chức các lễ lớn. Cha Phêrô Cao cho hay: “Chính quyền địa phương ở đây thì mỗi lần giáo xứ tổ chức thánh lễ hay châu lượt họ đều gây khó dễ, giống như kiểu đàn áp vậy để trấn áp các giáo xứ khác. Bởi vì giáo xứ được Đức cha đặt làm trung tâm hành hương của Hạt nên những ngày lễ lớn bà con giáo dân về nhộn nhịp hơn so với các giáo xứ khác. Chúng tôi mong muốn giáo dân chúng tôi luôn được đối xử công bằng. Ở đây chính quyền lợi dụng vào Tôn giáo để làm những chuyện không hay. Người giáo dân thường bị thua thiệt do cán bộ dùng quyền cá nhân để đàn áp người dân.”

Được biết, chiều cùng ngày, bà con giáo dân giáo xứ Hướng Phương vẫn tiếp tục công việc dọn dẹp vệ sinh, trang trí nhà thờ để kịp cho tuần châu lượt của giáo xứ.

Giáo xứ Hướng Phương là trụ sở của hạt Bình Chính. Trước đây, Bình Chính là cả vùng phía Bắc Sông Gianh của tỉnh Bồ Chính xưa và Quảng Bình sau này cho đến giáp tỉnh Hà Tĩnh. Trong địa bàn giáo phận Vinh, Bình Chính là một trong những vùng đất được đón nhận hạt giống đức tin sớm nhất, vào năm 1629, dưới thời truyền đạo của linh mục Alexandre de Rhodes (Đắc Lộ). Tiếp sau thời cha Đắc Lộ, vùng đất nơi đây cũng đã đón nhận nhiều nhà truyền giáo phương Tây. Riêng giáo xứ Hướng Phương, nơi đây là chỗ cư trú của nhiều nhà truyền giáo nhất so với vùng đất Bình Chính. Thuở xưa, khi giáo phận Vinh còn thuộc về giáo phận Tây Đàng ngoài, hay khi đã trở thành giáo phận Nam Đàng ngoài

và ngay cả khi đã hình thành tên gọi giáo phận Vinh cho đến cách đây vài ba chục năm, do địa bàn rộng lớn, ngăn sông cách núi và phương tiện đi lại, nên Đức giám mục giáo phận luôn đặt cha Chính hay linh mục Tổng Đại Diện trông coi xứ Hướng Phương, cùng đề giải quyết những công việc của các giáo xứ trong vùng đất Bình Chính.

Vào năm 2005, hạt Bình Chính đã chia ra làm bốn hạt là Hướng Phương (hay Bình Chính), Hòa Ninh, Minh Cầm và Đồng Troóc. Hạt Hướng Phương hiện nay có 10 giáo xứ.

Nhà cầm quyền luôn sử dụng bạo lực, trấn áp người dân mỗi khi người dân bày tỏ thái độ bất đồng với chính sách hay hành vi lạm quyền của cán bộ, công an... cụ thể trong cưỡng chế thu hồi đất, khiếu nại của Dân oan, biểu tình chống Trung Quốc xâm lược. Thế nhưng, nhà cầm quyền luôn tỏ ra nhún nhường, sợ sệt trước hành động xâm lấn đất, biển, bắn giết ngư dân của Trung Cộng, che đậy dưới chiêu bài “hòa bình, ổn định, giữ chế độ”. “Hèn với giặc, ác với dân” không còn là câu mắng của người dân, mà nó đang ngày càng được nhà cầm quyền chứng minh là “chân lý”, thông qua những vụ việc như ở Giáo xứ Hướng Phương trưa nay.

Huyền Trang, GNSP

<http://www.tinmugchonguongheo.com/>

CÔNG AN TÁN CÔNG GIÁO DÂN HƯỚNG PHƯƠNG

Gia Minh, RFA 07-04-2016

Tại giáo xứ Hướng Phương thuộc xã Quảng Phương, huyện Quảng Trạch, tỉnh Quảng Bình vào trưa ngày 6 tháng 4 xảy ra vụ đụng độ giữa lực lượng chức năng và một số giáo dân.

Linh mục Lê Nam Cao, quản xứ cho biết vụ việc xảy ra do giáo dân chuẩn bị trang trí cho lễ châu lượt của giáo xứ sắp đến nhưng địa phương lại ra tay. Trước hết ông cho biết:

Trước đó 15 phút có 4 người vào thăm: Một vị là phó chủ tịch huyện phụ trách văn xã, một phó chủ tịch

xã phụ trách văn xã, một vị thuộc phòng nội vụ của huyện, và một người thuộc bên địa chính (đất đai). Họ vào chỉ nói chuyện, hỏi thăm một chút vậy thôi. Sau đó họ chào ra về và khi ra khỏi nhà xứ thì người ta đã bố trí lực lượng ở đầu đến rồi đàn áp người dân luôn.

Gia Minh: Xin Linh mục cho biết lực lượng vừa nói gồm bao nhiêu người, còn phía người dân gồm những ai, Linh mục cho biết rõ việc đàn áp?

Lm Lê Nam Cao: Vào bữa trưa đàn ông lao động chính đi làm, còn ở nhà chủ yếu ông bà già và các cháu nhỏ. Khi nghe sự việc người ta cũng ra nhưng lực lượng giáo dân không đông lắm. Còn bên lực lượng công an, cảnh sát... thì thực tế lúc đó tôi chuẩn bị ăn cơm trưa nên không nghĩ họ đến đó 'làm'.

Sau đó giáo dân vào gọi thì tôi bảo 'thôi cha không ra, có gì bà con về đi; còn người ta muốn làm gì ngoài đó thì làm. Minh tay không, chân không, đầu trần, không có gì cả ra ngoài không hay!'

Có một số người không chấp nhận nên họ phản kháng và lực lượng gồm bộ đội, công an... được trang bị đầy đủ khiên, súng ống, rồi đạn, hơi cay, dùi cui. Họ bắn, xịt hơi cay đến tận trong nhà thờ, nhà xứ vẫn nồng cay. Họ bắn đạn vào gần phía trong nhà thờ.

Gia Minh: Hậu quả có ai bị thương do việc bắn đạn hơi cay như linh mục vừa trình bày?

Lm Lê Nam Cao: Khoảng 3 hay 4 người bị chảy máu, rồi có người bị rách trên đầu. Có một giáo dân nghe vậy, chạy ra và bị công an bắt lại và đánh người đó nặng nhất. Có người bị hơi cay 'bắn' vào mắt nhưng không đến nỗi nguy hiểm. Rồi người ta bắt đưa lên ủy ban và sau đó thả về.

Gia Minh: Những người bị thương được điều trị thế nào và ai điều trị cho họ?

Lm Lê Nam Cao: Người nặng thì thấy nói đưa đến bệnh viện khám rồi; còn tất cả trở về nhà (những người bị chảy máu, bầm tím), bà con giáo dân tự chữa cho nhau thôi.

Gia Minh: Sau đó LM có liên

lạc với cơ quan chức năng không?

Lm Lê Nam Cao: Sau đó tôi có điện thoại cho ông phó chủ tịch huyện vào gặp trước đó, ông ta bảo không biết, đang ăn cơm ở nhà. Từ đó về sau không ai liên lạc nữa, xem ra họ không quan tâm.

Gia Minh: Đây có phải lần đầu tiên xảy ra 'tình trạng' giữa chính quyền và giáo dân giáo xứ không?

Lm Lê Nam Cao: Đối với giáo dân giáo xứ Hướng Phuong, đặc biệt vùng Quảng Bình, hầu như đại đa số người dân sợ chính quyền-đặc biệt sợ những người làm công tác công vụ. Vì thường thường họ có một mối thù giữa người giáo dân và người không Công giáo. Họ thường dùng quyền hạn để trả thù theo lối tư nhân. Họ thường gây khó dễ cho người giáo dân nói chung, không riêng gì giáo xứ Hướng Phuong. Riêng đối với giáo dân xứ Hướng Phuong, lâu nay họ cam chịu nhiều quá rồi; mấy năm trở lại đây họ không cam chịu nữa. Có những việc người ta đứng ra đòi một cách công khai. Có lẽ đòi một cách công khai như vậy nên người ta trấn áp.

Đây là lần thứ hai, còn những lần lẻ tẻ người ta dọa, nạt; người ta về vây làng một hai ngày cũng có rồi. Những lần mà người ta về vây làng mang tính trấn áp thì thường người ta bảo là để bắt người buôn bán ma túy, hoặc có việc nợ, việc kia... Người ta không nói rõ nhưng nhằm mục đích trấn áp để làm cho người giáo dân sợ.

Gia Minh: Điều này có được trình với Tòa Giám mục không và Tòa Giám mục có cách gì để giúp cho giáo dân trong những vụ việc mà linh mục vừa trình bày?

Lm Lê Nam Cao: Thực tế ở đâu thì không rõ nhưng đối với những giáo xứ thuộc giáo phận Vinh thì có lẽ Đức Giám mục Giáo phận là người biết quá rõ về tình hình của giáo phận. Các linh mục quản xứ khi gặp Ngài cũng trình bày một cách rất rõ để khi Ngài gặp các cấp của ba tỉnh Nghệ An, Hà Tĩnh, Quảng Bình thì đề cập đến các vấn đề trên. Nhưng xem ra phần nhiều chính quyền cũng bỏ ngoài tai.

Gia Minh: Như vậy linh mục

thấy tình hình có vẻ bế tắc: một bên không nghe và một bên cam chịu đến mức phải phản ứng?

Lm Lê Nam Cao: Hiện nay có lẽ các trang mạng thông tin xã hội, rồi lớp trẻ được đi tiếp xúc với xã hội nhiều, số già thì người ta bằng lòng cam chịu, nhưng số trẻ người ta không chấp nhận. Từ chỗ đó bắt đầu xảy ra những mâu thuẫn. Thứ hai nữa, người dân đòi quyền bình đẳng, đòi quyền lợi, không bị đối xử giữa lương và giáo. Tôi lấy ví dụ rất đơn giản: nếu một giáo dân lên chính quyền địa phương xin một tờ giấy xác nhận cho con, hay xin một tờ giấy khai sinh cho con thì có thể (họ) gây khó dễ đi đi, về về hai ba ngày; nhưng đối với người không phải Công giáo thì mọi thứ dễ dàng hơn. Rồi công việc làm ăn, thường người Công giáo bị gây khó dễ nhiều hơn.

Gia Minh: Cảm ơn Linh mục.

VỢ MỤC SƯ NGUYỄN CÔNG CHÍNH BỊ CÔNG AN PHƯỜNG HOA LƯ, THÀNH PHỐ PLEIKU, ĐÁNH ĐẬP DÃ MẠN

Sáng hôm nay ngày 14/4. Chị Trần Thị Hồng, vợ mục sư Nguyễn Công Chính hiện là tù nhân tôn giáo, bị công an bắt cóc lên công an phường Hoa Lư, Tp Pleiku, Gia Lai và bị đánh đập tàn nhẫn, hiện đang trong tình trạng rất nguy kịch.

Công an bảo với chị Hồng là trình báo về việc vừa gặp phái đoàn gồm: ông David V. Muehlke, Tùy viên chính trị của Đại sứ quán Mỹ tại VN; Ông David Saperstein, Đại sứ Lưu động về Tự do Tôn giáo Quốc tế; ông Garrett Harkins, Tùy viên chính trị của Tổng lãnh sự Hoa Kỳ tại Sài Gòn và bà Victoria L. Thoman chụp hình lưu niệm với gia đình Mục sư Nguyễn Công Chính vào ngày 30-03-2016.

Tuy nhiên chị Hồng đã từ chối làm việc và họ đã ra tay với không biết bao nhiêu là đòn thù lên thân thể chị.

Đây là một điều vi hiến của những người gọi là công an, cách hành xử không phai là một con người nữa chứ chưa nói đến việc họ là công an bảo vệ an nguy cho dân.

Trong lời nói yếu ớt bởi nhiều vết thương trên người, chị xin tôi hãy cầu nguyện cho chị, hiện chị còn là mẹ của 4 đứa nhỏ, và lo cho chồng mình đang phải chịu lao tù. Xin quý anh chị em hãy cùng hiệp thông cầu nguyện Thiên Chúa cho chị Hồng sớm được bình an và tại qua nạn khỏi.

Đt chị Hồng : 0935720949

Theo Nguyễn Ngọc Lụa.

HỘI ĐỒNG LIÊN TÔN VIỆT NAM QUỐC NỘI NHẬN ĐỊNH

**cuộc trả lời phỏng vấn của Đại sứ lưu động Hoa Kỳ về tự do tôn giáo
ông David Saperstein trên đài RFA ngày 05-04-2016**

25 Chức sắc thuộc 5 Tôn giáo 12-04-2016

Kính gửi

- Ông David Saperstein, Đại sứ lưu động về tự do tôn giáo của Hoa Kỳ.

Đồng kính gửi

- Ông Heiner Bielefeldt, Đặc phái viên Liên Hợp Quốc về tự do tôn giáo hay tín ngưỡng,

- Các chức sắc và tín đồ mọi tôn giáo tại Việt Nam,

- Các chính phủ dân chủ và các Cơ quan Nhân quyền quốc tế.

Kính thưa Ông Đại sứ

Ông vừa kết thúc chuyến thăm Thái Lan và Việt Nam từ ngày 24 đến 31 tháng 3 năm 2016. Trong chuyến đi này Ông đã gặp và nói chuyện với nhiều người tị nạn Việt Nam tại Thái Lan, nhiều quan chức chính phủ VN và một số lãnh đạo tôn giáo tại VN.

Chúng tôi, 25 chức sắc thuộc 5 tôn giáo lớn tại VN và đang quy tụ với nhau trong Hội đồng Liên tôn Việt Nam, một tổ chức xã hội dân sự tranh đấu cho tự do tôn giáo và dân chủ nhân quyền, đã không có hân hạnh gặp Ông lần này. Tuy nhiên, chúng tôi có đọc được bài trả lời phỏng vấn của Ông trên đài phát thanh Á châu Tự do ngày 05-04-2016, trong đó ông đã đề cập đến tình hình tôn giáo tại Việt Nam dưới hai khía cạnh: khía cạnh lý thuyết là dự Luật tôn giáo mà nhà cầm quyền sắp ban hành; khía cạnh thực tế là những cách hành xử của nhà cầm quyền đối với các cộng đồng tôn giáo được công nhận và không được công nhận. Từ đó, chúng tôi xin có những nhận định như sau:

1- Trước hết, chúng tôi xin phép tái khẳng định với Ông (mà chắc Ông đã biết) rằng Việt Nam đang sống dưới chế độ cộng sản vô thần, độc tài và toàn trị. Vì vô thần, chế độ này chẳng hề thiện cảm với tôn giáo, nếu không muốn nói là luôn coi tôn giáo như kẻ thù; vì độc tài, chế độ này luôn muốn quyền lực và luật lệ của đảng cộng sản đứng trên quyền lực và luật lệ của tôn giáo (dù đối với cả lương tâm); vì toàn trị, chế độ này luôn muốn kiểm soát các cộng đồng tôn giáo, biến họ hoặc thành công cụ phục vụ chế độ, hoặc thành những định chế đã đánh mất bản chất, hoặc thành những tập thể câm lặng trước sai lầm và tội ác của nhà cầm quyền.

Trong cụ thể, các Giáo hội tại VN đều bị nhà nước khống chế, lũng

đoạn và xâm nhập. Nhà nước chưa bao giờ cho các tôn giáo có quy chế pháp nhân. Điều đó đồng nghĩa với việc họ không xác nhận tổ chức tôn giáo có quyền "tồn tại hợp pháp trước pháp luật Việt Nam" và sự vô thừa nhận này gây ra muôn vàn khó khăn cho chúng tôi về mặt luật pháp và giao dịch dân sự. Thứ đến, muốn xuất hiện và muốn sinh hoạt, các tôn giáo phải làm đơn xin phép cùng tuân thủ rất nhiều điều kiện khắt khe, rồi phải ngóng chờ sự cho phép đầy tùy tiện của nhà cầm quyền, mục đích là để nhà nước nắm chặt các tôn giáo. Cuối cùng, vì muốn lũng đoạn các tôn giáo, nhà cầm quyền đã và đang thành lập các giáo hội do họ điều khiển, như Giáo hội Phật giáo Việt Nam, Hội đồng Chứng minh Cao Đài, Ban Trị sự Trung ương Phật giáo Hòa Hảo, Ủy ban Đoàn kết Công giáo và một số hệ phái Tin Lành. Đây là đòn chia rẽ tôn giáo, đồng thời là trò lừa gạt quốc tế về tình hình tôn giáo tại Việt Nam. Các chức sắc tôn giáo mà ông đã được nhà cầm quyền tạo điều kiện cho gặp để dâng hân là nằm trong các Giáo hội này.

2- Ông cho rằng các giới chức Việt Nam "nói về những tiến triển của luật mới. Các bạn có thể thấy những tiến bộ trong luật mới qua các bản thảo của luật... dự thảo của luật mới đã mở rộng hơn về tự do... Từng bước một luật mới được làm theo cách mà cộng đồng tôn giáo đề nghị và đây là dấu hiệu khích lệ... (Các giới chức VN) thừa nhận rằng luật có những giới hạn lên người dân nhưng họ lập luận rằng nó cần thiết vì lý do an ninh và trật tự xã hội...".

Hắn ông đã biết rằng vào năm 2015, khi nhà cầm quyền VN đưa ra dự thảo Luật tín ngưỡng tôn giáo (thay thế cho Pháp lệnh tín ngưỡng tôn giáo 2004) để lấy ý kiến các cộng đồng tôn giáo được họ công nhận, dự luật này đã bị tất cả phản đối và đòi phải viết lại hay phải hủy bỏ (như Hội đồng Liên tôn chúng tôi chẳng hạn), vì nó siết chặt hơn Pháp lệnh 2004, nó củng cố cơ chế "xin-cho" để gia tăng sự lệ thuộc của các tôn giáo, nó đi ngược với Tuyên ngôn Quốc tế Nhân quyền và Công ước Quốc tế về các quyền chính trị và dân sự, thậm chí với cả Hiến pháp Việt Nam. Cho

đến nay, mỗi bản dự thảo mới đều chỉ có những thay đổi vặt vãnh, phụ tùy chứ không hề có những cải tiến đích thực theo đề nghị của các tôn giáo. Đối với một nhà nước độc tài toàn trị thì chẳng bao giờ có thiện chí chân thành muốn nói lỏng tự do cho nhân dân! Còn "lý do an ninh và trật tự xã hội" là những lý do rất mơ hồ, luôn được nhà cầm quyền sử dụng để hạn chế tự do tôn giáo lẫn các tự do chính trị và dân sự khác. Dưới đây, chúng tôi sẽ đưa ra những bằng chứng về chính sách đàn áp các Giáo hội dựa trên Luật tôn giáo của nhà cầm quyền.

3- Ông cho rằng: "Ở những thành phố lớn và nhiều nơi khác ở Việt Nam, có một sự đồng ý khá phổ biến là đã có những cải thiện liên tục, ví dụ như có thêm các nhóm đạo và thờ phượng tại nhà được đăng ký, có thêm các nhóm tôn giáo chưa được đăng ký nhưng vẫn hoạt động mà vẫn được an toàn hơn trước".

Việc đăng ký của các tôn giáo tại Việt Nam chẳng phải là một kiểu khai báo đơn giản theo thủ tục hành chính, nhưng là một hình thức xin phép nhà cầm quyền với những điều kiện đầy ràng buộc, trong đó có việc không được phản đối thể chế chính trị hiện thời, không được phê phán các chủ trương, chính sách và hành vi của nhà nước (dù đó là sai lầm và tội ác), phải để nhà cầm quyền kiểm soát Giáo hội từ việc tổ chức nhân sự đến việc tổ chức các sinh hoạt. Những nhóm tôn giáo đã được đăng ký để dâng và hoạt động an toàn đều đã phải chấp nhận các điều kiện trên.

Ngoài ra, dù đã đăng ký và được phép sinh hoạt, các tôn giáo và tổ chức trong tôn giáo vẫn không được nhà nước cấp cho quy chế pháp nhân, như đã nói trên kia. Đó là chưa kể trong thực tế, có rất nhiều Giáo hội chẳng những không được cho đăng ký mà còn bị đặt ra ngoài vòng pháp luật và bị bách hại triền miên. Sau đây là một vài bằng chứng đàn áp tôn giáo mới nhất:

- Hội thánh Cao Đài gần đây đã bị nhà cầm quyền ứ sập Thánh thất Tuy An ở tỉnh Phú Yên, hỗ trợ cho Cao Đài quốc doanh cưỡng chiếm Thánh thất Cẩm Phả ở tỉnh Quảng Ninh, Thánh thất Phường Cao Sanh ở thành phố Hạ Long. Tín đồ ở Tuy An tổ chức lễ kỷ niệm tròn một năm Thánh thất bị ứ sập thì bị công an đe dọa, ngăn cản. Chánh trị sự Hứa Phi đi tham dự Hội nghị tự do tôn giáo tại Thái Lan thì đã bị an ninh sân bay Tân Sơn Nhất tịch thu hộ chiếu đến nay chưa trả.

- Về Giáo hội Công giáo Việt Nam,

nhà cầm quyền Thừa Thiên-Huế đang muốn cướp lấy đất đai của dân viện Thiên An. Gần đây, nhà cầm quyền tỉnh Quảng Bình lại đem công an đến đàn áp giáo xứ Hướng Phương thuộc Giáo phận Vinh. Đầu năm nay, công an côn đồ đã chặn đường hành hung linh mục Anton Đặng Hữu Nam quản xứ Phú Yên, giáo hạt Thuận Nghĩa, G.phận Vinh.

- Giáo hội Phật giáo Hòa Hảo Thuận túy đã bị bách hại trong nhiều thập niên qua, trên 20 chức sắc PGHH đã bị cầm tù, 2 chức sắc đã tự thiêu và gần đây nhất, trong ngày kỷ niệm 69 năm Đức Huỳnh Giáo Chủ thọ nạn, nhà cầm quyền CS đã dùng mọi thủ đoạn hăm dọa, trấn áp, bắt bớ để Giáo hội PGHH Thuận túy không thể tổ chức lễ này.

- Về Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất, tinh thất Đạt Quang và chùa Phước Bửu của Thượng tọa Thích Vĩnh Phước ở Bà Rịa Vũng Tàu thường bị công an đàn áp, sách nhiễu. Thượng tọa Thích Thiên Phúc (chùa An Cư ở Đà Nẵng) đi đâu cũng gặp khó khăn, ngăn trở. Chùa Liên Trì ở Thủ Thiêm, quận 2 Sài Gòn của Hòa thượng Thích Không Tánh bị công an thường trực canh gác, theo dõi ngày đêm và bị đe dọa cưỡng chế, giải tỏa sau tháng 5 hoặc cuối năm 2016.

- Giáo hội Tin Lành Liên hữu Lutheran Việt Nam-Hoa Kỳ thì từ trước đến giờ vẫn bị đặt ra ngoài vòng pháp luật. Mục sư Hội trưởng Nguyễn Công Chính đang bị án tù 11 năm và gia đình của Mục sư thường xuyên bị sách nhiễu, hăm dọa. Giáo hội Tin Lành Mennonite của Mục sư Nguyễn Hồng Quang thì suốt năm 2015 đã nhiều lần bị bách hại, đánh người, phá cơ sở một cách tàn độc.

Về hoạt động của các tôn giáo, chúng tôi xin thưa rằng (a) Mọi tôn giáo không được độc lập trong việc tổ chức nội bộ. Nhà cầm quyền tìm cách kiểm soát và ảnh hưởng lên việc chiêu sinh, huấn luyện, tấn phong, bổ nhiệm và chuyển chuyển hàng ngũ chức sắc lãnh đạo. (b) Mọi tôn giáo không được tự do trong sinh hoạt phụng thờ. Các sinh hoạt này chỉ được thực hiện trong những nơi thờ tự đã được nhà nước công nhận. Các lễ nghi hay lễ hội lớn đều phải xin phép nhà cầm quyền. Bằng không sẽ bị cấm cản và dẹp bỏ. Chúng tôi vừa nêu trên đây vài ví dụ về việc này.

4- Ông cho rằng: "Lần đầu tiên những người thực hành tín ngưỡng tôn giáo tại nhà được thực hiện các dịch vụ xã hội. Chúng tôi thấy có những chương trình cai nghiện cho người nghiện được điều hành bởi các

nhóm đạo chưa đăng ký".

Kính thưa ông, những hoạt động xã hội trên đây là hết sức phụ tùng, không đáng kể. Ngay cả các Giáo hội lớn cho tới nay vẫn bị nhà cầm quyền không cho thực hiện những quyền tự do tôn giáo quan trọng có liên quan đến nhân quần xã hội sau đây:

- Mọi tôn giáo không được truyền bá giáo lý bên ngoài các cơ sở của mình, ra xã hội, qua các phương tiện truyền thông đại chúng, trên mạng thông tin toàn cầu. Chúng tôi không được có báo in, nhà xuất bản, đài phát thanh, đài truyền hình riêng.

- Mọi tôn giáo không được góp phần giáo dục giới trẻ qua hệ thống giáo dục từ tiểu học đến đại học. Hiện thời, các giáo hội chỉ được mở trường mẫu giáo nhưng vẫn dưới sự kiểm soát đủ mặt của chế độ. Có được mở học viện thì cũng bị nhà nước kiểm soát từ nhân sự đến chương trình.

- Mọi tôn giáo không được có tín đồ giữ các chức vụ cao trong bộ máy cai trị (quốc hội và chính quyền, nếu có vài đại biểu tôn giáo trong quốc hội thì chỉ để làm cảnh); trong hàng ngũ công an, quân đội cũng như trong hệ thống giáo dục độc quyền của đảng CS.

- Mọi tôn giáo đều bị nhà cầm quyền CS ngay từ 1954, tước đoạt vô số tài sản vật chất (điện thờ, trường học, nhà in, ruộng đất, cơ sở xã hội và tài khoản ngân hàng...) mà không bao giờ trả lại. Hiện nay, các giáo hội đều không được sở hữu đất đai, và không dễ mở rộng cơ sở để vừa sinh hoạt nội bộ, vừa phục vụ xã hội.

Kết luận:

Nói tóm lại, ông cho rằng mình "có một cảm giác là tình hình đang dịch chuyển theo đúng hướng" và ông "hy vọng là những gì đang diễn ra đúng hướng sẽ cũng xảy ra đối với cộng đồng thiểu số". Sự "đúng hướng" của Ông phải chăng là hướng đến việc tôn trọng các nhân quyền và dân quyền mà "sự cởi mở của họ (giới chức VN) trong đối thoại nhân quyền hai nước vào năm ngoái" đã gây cho ông ấn tượng là sẽ thực hiện?

Những bằng chứng mà chúng tôi vừa nêu trên kia cho thấy quyền tự do tôn giáo đã được thực hiện tại VN hay chưa! Về điều này, chúng tôi có sự hỗ trợ từ bản Báo cáo tại Genève, Thụy Sĩ ngày 10-03-2015 của Tiến sĩ Heiner Bielefeldt, Đặc phái viên Liên Hợp Quốc về tự do tôn giáo hay tín ngưỡng, người đã đến thăm Việt Nam từ ngày 21 đến 31-7-2014.

Chúng tôi cũng có thêm bằng chứng mới về náo loạn độc tài toàn trị của nhà cầm quyền Cộng sản VN.

Đó là Luật mới về báo chí vừa ban hành (05-04-2016) tiếp tục không cho tư nhân ra báo, nghĩa là chỉ có đảng Cộng sản là nguồn sự thật duy nhất; và nhiều biện pháp lưu manh thô bỉ đang được thực hiện khắp cả Việt Nam nhằm loại các ứng viên tự do khỏi cuộc bầu cử Quốc hội vào tháng 5, để Quốc hội này sẽ hoàn toàn gồm người của đảng Cộng sản.

Làm tại Việt Nam, 12-04-2016

Các chức sắc trong Hội đồng Liên tôn VN đồng ký tên.

Cao Đài:

- Chánh trị sự Hứa Phi (điện thoại: 0163.3273.240). - Chánh trị sự Nguyễn Kim Lân (điện thoại: 0988.971.117). - Chánh trị sự Nguyễn Bạch Phụng (điện thoại: 0988.477.719)

Công Giáo:

- Linh mục Phê-rô Phan Văn Lợi (điện thoại: 0984.236.371). - Linh mục Giu-se Đình Hữu Thoại (điện thoại: 0935.569.205). - Linh mục An-tôn Lê Ngọc Thanh (điện thoại: 0993.598.820). - Linh mục Phao-lô Lê Xuân Lộc (điện thoại: 0122.596.9335) - Linh mục Giu-se Nguyễn Công Bình (điện thoại: 01692498463)

Phật Giáo:

- Hòa thượng Thích Không Tánh (điện thoại: 0165.6789.881). - Thượng tọa Thích Viên Hỷ (điện thoại: 0937.777.312). - Thượng tọa Thích Đồng Minh (điện thoại: 0933.738.591)

Phật Giáo Hoà Hảo:

- Ông Nguyễn Văn Điền (điện thoại: 0122.870.7160). - Ông Lê Quang Hiền (điện thoại: 0167.292.1234). - Ông Lê Văn Súc (điện thoại: 096.4199.039). - Ông Phan Tấn Hòa (điện thoại: 0162.6301.082). - Ông Tổng Văn Chính (điện thoại: 0163.574.5430). - Ông Bùi Văn Luốc (điện thoại: 0169.612.9094). - Ông Hà Văn Duy Hồ (điện thoại: 012.33.77.29.29). - Ông Trần Văn Quang (điện thoại: 0169.303.22.77)

Tin Lành:

- Mục sư Nguyễn Hoàng Hoa (điện thoại: 0121.9460.045). - Mục sư Đinh Uy (điện thoại: 0163.5847.464). - Mục sư Đinh Thanh Trường (điện thoại: 0120.2352.348). - Mục sư Nguyễn Trung Tôn (điện thoại: 0162.838.7716). - Mục sư Nguyễn Mạnh Hùng (điện thoại: 0906.342.908). - Mục sư Lê Quang Du (điện thoại: 0121.2002.001)

THỜI HUY HOÀNG CỦA TRUNG QUỐC ĐÃ ĐẾN HỒI KẾTInfonet 31-03-2016.....

Hôm 28/3, tờ Wall Street Daily dẫn bình luận của chuyên gia kinh tế có tiếng của Mỹ, ông Carl Delfeld, cho rằng, tăng trưởng Trung Quốc trong 30 năm qua đã đến hồi kết khi công thức cơ bản cho sự phát triển đã không còn tác dụng.

Trong 3 thập kỉ qua, Trung Quốc đã phát triển vô cùng mạnh mẽ.

Sự phát triển đó được biểu hiện bằng những con số đáng kinh ngạc. Khi Trung Quốc bắt đầu mở cửa với thế giới vào năm 1978, kim ngạch xuất khẩu trong cả năm chỉ bằng kim ngạch xuất khẩu trong một ngày của năm 2010. Năm 1980, nền kinh tế Trung Quốc chỉ có kích thước ngang bằng với Hà Lan, nhưng chỉ trong năm 2013, Trung Quốc bổ sung thêm kích thước của một nền kinh tế Hà Lan. Năm 1990, nền kinh tế của Trung Quốc tương đương với Đài Loan, nhưng bây giờ lớn hơn gấp 12 lần Đài Loan.

Thành công của TQ không phải là một bí ẩn. Nó được xây dựng trên một công thức đã được thử nghiệm và đơn giản. Thứ nhất, lĩnh vực sản xuất phát triển nhanh chóng do lao động giá rẻ, đất giá rẻ, và nhu cầu mạnh mẽ từ nước ngoài. Thứ hai, đầu tư lớn vào hạ tầng, bất động sản, và các nhà máy nhờ có đầu tư nước ngoài và các khoản tín dụng giá rẻ.

Hàng trăm triệu người Trung Quốc đã thoát nghèo và có thể tích lũy được khối tài sản lớn. Đó là một thành công khổng lồ. Tuy nhiên, không may, các công thức cho sự thành công đó đến nay lại là nguồn gốc của những vấn đề mà hiện tại Trung Quốc đang phải đối mặt.

Ông Carl Delfeld đặt câu hỏi: Giới giàu có Trung Quốc đang lo lắng, vậy bạn (các nhà đầu tư nước ngoài) có nên vậy không? Ông cho hay, nhiều người nghĩ rằng, với tiến độ và đà phát triển kinh tế như vậy, giới giàu có Trung Quốc sẽ tràn đầy tự tin về tương lai của đất nước họ.

Tuy nhiên, họ lại nhận ra rằng hai xu hướng thúc đẩy Trung Quốc tăng trưởng hai con số trong quá khứ đang dần mất đi.

Đồng nhân dân tệ của Trung Quốc đang ngày càng mất giá.

Giá nhân công không còn rẻ sau khi tăng với mức bình quân 10% một năm. Các khoản tín dụng giá rẻ không còn là công cụ hiệu quả để thúc đẩy tăng trưởng, còn đầu tư nước ngoài cũng đang chậm lại đáng kể.

Trong ngắn hạn, tiền thay vì chảy

vào Trung Quốc thì lại đang chảy đi. Đồng Nhân dân tệ đang yếu dần càng thúc đẩy thêm dòng chảy này.

Shaun Rein, người sáng lập công ty nghiên cứu thị trường China Market Research Group, nhận xét: "Các công ty không muốn đồng Nhân dân tệ và các cá nhân cũng vậy. Đồng Nhân dân tệ đã từng được tin tưởng trong một thời gian dài, nhưng giờ không phải như vậy nữa. Rất nhiều người không muốn sở hữu Nhân dân tệ".

Theo ông Carl Delfeld, tờ Financial Times vừa có một bài viết với tiêu đề "Trung Quốc nghi ngờ về con đường phía trước". Trong đó trích dẫn lời của một nhân viên ngân hàng Trung Quốc có quan hệ gần gũi với một số gia đình giàu có và quyền lực cho rằng: "Có cảm giác chúng tôi đang tiến tới một điểm đổ vỡ không thể tránh khỏi. Khi đó các áp lực trong xã hội sẽ sôi sục". Người này cho biết thêm: "Tham nhũng đang ngày càng tệ hơn... Khoảng cách giàu nghèo đang rất lớn và ngày càng tăng".

Ông Carl Delfeld nhận định, từ đó có thể thấy, giới giàu có Trung Quốc đang thấy rất bất an.

Một cuộc khảo sát do Ngân hàng Trung Quốc đồng tài trợ cho thấy, 60% số người có từ 1,6 triệu USD trở lên đang bắt đầu hoặc chuẩn bị chuyển ra nước ngoài.

Một nghiên cứu của Công ty Tư vấn Bain & Company cho thấy, số người TQ di cư đang tăng đáng kể. Người giàu Trung Quốc đang tìm mua bất động sản và đầu tư ở nước ngoài để bảo vệ tài sản của họ.

Cũng trong bài viết của Financial Times, ông trùm ngành xuất bản và thời trang Hung Huang nói: "Bạn có thể cảm nhận được sự lo lắng của giới siêu giàu. Họ cảm thấy sự giàu có hoặc tài sản của họ không được đảm bảo, và rằng tài sản của họ có thể mất bất cứ lúc nào".

Trung Quốc đang "đốt cháy" nguồn dự trữ ngoại tệ với tốc độ cao để ổn định đồng Nhân dân tệ. Nguồn dự trữ ngoại tệ đã giảm 700 triệu USD trong vòng 7 tháng qua.

Động thái trên là nhằm đạt được sự phục hồi cần thiết để dập tắt những nghi ngại đang ngày càng tăng đối với nền kinh tế Trung Quốc.

Nội dung được thực hiện qua tham khảo nguồn tin từ Wall Street Daily của Mỹ, một hãng tin độc lập chuyên có những bài phân tích về tài chính toàn cầu.

NỢ CÔNG TRUNG QUỐC : CHƯA THẤY ÁNH SÁNG CUỐI ĐƯỜNG HÀM!

Thụy My 13-04-2016

Le Monde hôm nay 13/04/2016 có bài viết "Trung Quốc, nỗi sợ lớn lao về nợ nần". Trong vòng bảy năm qua, nợ công Trung Quốc đã tăng lên gấp bốn lần, chủ yếu do cơn sốt xây dựng tại nhiều thành phố. Một số nhà kinh tế cho rằng đến năm 2020, tổng nợ công TQc sẽ lên đến 300% GDP, và như thế đừng mơ đến tăng trưởng.

Le Monde dẫn ra trường hợp thành phố Đại Đồng (Datong) ở Sơn Tây (Shanxi). Trung tâm văn hóa trị giá 500 triệu đôla do một kiến trúc sư Anh nổi tiếng thiết kế, ba năm sau khi khánh thành, chỉ có các nhân viên bảo vệ và một ít người hiếu kỳ có thể thưởng lãm kiến trúc hiện đại của công trình này. Đối diện là trung tâm thể thao gồm một sân vận động 30.000 chỗ, một sân tập đa năng và hai hồ bơi thể vận, nhưng chưa bao giờ được đưa vào sử dụng. Còn bức tường vĩ đại đi xuyên qua một phần thành phố, xây theo kiểu cổ cung, đã bị bỏ dở nửa chừng.

Đại Đồng đã trở thành biểu tượng cho tình trạng nợ nần của các địa phương Trung Quốc. Do quá lệ thuộc vào than đá, năm 2008 thành phố vốn là Tây Kinh của thời nhà Kim đã khởi công những công trình hoành tráng nhằm thu hút du khách. Nhưng đến năm 2013, phải ngưng lại toàn bộ : ngân sách của thành phố 3 triệu dân này không còn đồng nào. Nợ nần lên đến 10 tỉ nhân dân tệ (1,3 tỉ euro).

Năm 2015, số nợ của các chính quyền địa phương Trung Quốc là 15.400 tỉ nhân dân tệ (2.088 tỉ euro), tức gần 25% GDP theo số liệu chính thức. Bộ trưởng Tài chính Lâu Kế Vĩ (Lou Jiwei) vốn dè dặt, năm ngoái đã phải nhìn nhận rằng một số chính quyền địa phương không thể trả nổi nợ. Dù hiện nay tỉ lệ nợ trung bình là 86% so với thuế thu được, có 100 thành phố và 400 quận huyện đã đạt ngưỡng nguy hiểm là 100%, thậm chí có nơi lên đến 220%.

Năm mươi thành phố ma và cơn sốt xây dựng

Nguyên nhân chính là cơn sốt xây dựng hoành hành từ nhiều năm qua tại TQc. Tân Hoa Xã cho biết thủ phủ của mỗi tỉnh đều cho xây dựng thêm bốn hay năm khu phố hoàn toàn mới. Tổng cộng trên toàn quốc hiện có khoảng năm chục thành phố ma – theo tính toán của công cụ tìm kiếm Bách Độ (Baidu) từ vị trí và sự di chuyển của 700 triệu cư dân mạng.

Hoàn tất năm 2010 sau 5 năm xây

dụng, Ordos (viết theo chữ Hán : Ngạc Nhĩ Đa Tư thị) ở Nội Mông là thành phố ma nổi tiếng nhất Trung Quốc, thu hút các nhà báo tò mò nhiều hơn là dân cư. Dự kiến sẽ tiếp đón một triệu dân, nhưng chính quyền địa phương phải hạ giá nhà ở để đưa được 100.000 nông dân ở các khu vực lân cận đến. Ordos ngày nay mắc nợ đến 240 tỉ nhân dân tệ (32,5 tỉ euro). Nhiều công ty được chính quyền thành phố bảo lãnh đang bên bờ vực phá sản.

Bắc Kinh có vẻ đã quyết định hành động. Từ năm ngoái, bộ Tài chính cho phép chuyển nợ của các địa phương thành trái phiếu, phát hành dưới sự bảo lãnh của Ngân hàng TW. Nhờ đó tỉ lệ lãi chỉ còn 4,5% thay vì 7%. "*Bắc Kinh sử dụng uy tín của mình để giảm gánh nặng lãi, nhưng không thể xóa nợ giùm các địa phương*". Hao Hong, giám đốc nghiên cứu của Bank of Communications International nhận xét.

Một giải pháp khác là tái cân bằng chi tiêu của chính quyền trung ương và địa phương. Cho đến nay, các địa phương lấp khoảng trống thu nhập bằng cách bán đất xây dựng, mà nguồn này không còn nữa từ khi bắt đầu khủng hoảng địa ốc.

Tính chung cả nợ công và nợ tư, thì tỉ lệ nợ của Trung Quốc lên đến 236% GDP ! Vì vậy hồi cuối tháng Ba, cơ quan thẩm định Standard & Poor's đã đánh sứt Trung Quốc từ mức "ổn định" xuống "tiêu cực" ; còn cơ quan Moody thì đã đánh sứt từ tháng trước. Nhiều nhà kinh tế đã lên tiếng cảnh báo về tài chính TQc, nêu ra nguy cơ khủng hoảng trong trung hạn.

Trung và dài hạn : Chưa thấy lối thoát

Hiện nay nợ nần của TQ tăng nhanh hơn tăng trưởng kinh tế : nợ đã tăng gấp bốn trong vòng bảy năm qua. Vẫn có thể chịu đựng được nếu tăng trưởng vượt 10% mỗi năm, nhưng năm 2015 tăng trưởng của TQ chỉ còn có 6,9% - thấp nhất từ 25 năm qua. Một số nhà kinh tế muốn giảm nhẹ nỗi lo, nêu ra vấn đề dự trữ ngoại hối và tỉ lệ tiết kiệm cao trong dân, cũng như chủ nợ đa số là người trong nước.

Nhưng chuyên gia Vincent Chan của Crédit Suisse cho biết : "*Tôi rất lo lắng cho nền kinh tế Trung Quốc về trung hạn và dài hạn, không thấy được lối thoát*". Trước mắt, tài chính TQ còn khá vững chắc với 3.210 tỉ đô la dự trữ. Nhưng số tiền này đã bị hao hụt mất 800 tỉ đô la từ năm 2014 do cố cứu đồng nhân dân tệ.

Nhiều nhà phân tích khác cũng tỏ ra quan ngại. Khi quyết định đánh sứt

hạng tín nhiệm, Standard & Poor's nhận xét : "*Nhịp độ và chiều sâu của việc cải tổ các doanh nghiệp nhà nước có lẽ không đủ để làm giảm rủi ro của sự tăng trưởng nhờ vay mượn*". Còn ông Vincent Chan nhấn mạnh : "*Tổng nợ của Trung Quốc sẽ đạt đến mức 300% GDP trước năm 2020. Kinh nghiệm cho thấy tăng trưởng kinh tế sẽ ngừng lại, một khi tỉ lệ nợ nần đạt đến mức cao như thế*".

HÀU HÁN, HÙNG HAY HÈN ?

.....**Lê Thiên 05-04-2016**.....

Những chuyện về mối quan hệ giữa Cộng sản Việt Nam (CSVN) và Cộng sản Trung Hoa (CSTH) là loại truyện dài nói hoài không hết. Cũng vậy, đối với chuyện "thăm" Việt Nam từ ngày 27 tới 31-3-2016 của tướng Trung Cộng Thường Vạn Toàn, báo chí đã đề cập tới nhiều vẫn chưa dứt. Chúng tôi cũng vậy, tuy đã đóng góp hai bài về vấn đề này, vẫn chưa muốn ngừng.

Ngày 28 tháng Ba, ta-Tàu

Dưới tiêu đề **Quân đội Việt-Trung 'giao lưu hữu nghị'**, bản tin của BBC ngày 30-3-2016 cho biết "*Các nguồn tin chính thức cho hay ngày 28/3, cuộc Giao lưu hữu nghị quốc phòng biên giới Trung-Việt lần thứ ba đã diễn ra tại Lạng Sơn, Việt Nam...*" Bản tin nhấn mạnh: "*Cũng trong ngày 28/3, khoảng 4.500 cựu chiến binh Trung Quốc từ 26 tỉnh từng tham gia chiến tranh biên giới đã về thành phố Phòng Thành Cảng, khu tự trị dân tộc Choang tỉnh Quảng Tây, để dự lễ tưởng niệm chiến tranh biên giới Việt-Trung.*"

Chủ trì cuộc hội đàm giao lưu hữu nghị là "*Ủy viên Quốc vụ, Bộ trưởng Quốc phòng Trung Quốc Thường Vạn Toàn và Bộ trưởng Quốc phòng Việt Nam Phùng Quang Thanh*".

Quả vậy! Ngày 28-3-2016, bên này biên giới (tỉnh Lạng Sơn) tiến hành giao lưu hữu nghị rầm rộ; bên kia (tỉnh Quảng Tây) người ta cũng rầm rộ lễ tưởng niệm chiến tranh biên giới Việt-Trung... mà lẽ ra phải là 17-2 (17-2-1979 ngày diễn ra chiến tranh biên giới Việt-Trung) chứ đâu phải 28-3!

Tướng Việt theo chân tướng Tàu... xem bắn đạn thật?

Một chi tiết không thấy BBC nói tới, nhưng được báo Quân Đội Nhân Dân của CSVN ngày 30-3-2016 khai báo: "*Sáng 30-3, Đại tướng Phùng Quang Thanh cùng Đoàn đại biểu cấp cao Bộ Quốc phòng Việt Nam đã lên*

đường sang Trung Quốc dự các hoạt động Giao lưu hữu nghị quốc phòng biên giới Việt-Trung lần thứ 3, tại Bằng Tường, Trung Quốc."

Cũng theo báo này, "*cùng đi với Bộ trưởng Phùng Quang Thanh có đại diện lãnh đạo các cơ quan Bộ Quốc phòng, tổng cục, các quân khu, quân chủng, binh chủng, Bộ đội Biên phòng... được nhân dân huyện Bằng Tường, tỉnh Quảng Tây đón*". Chuyện lạ? Lịch thăm VN của BTQTQ ghi rõ

là từ ngày 27 đến 31-3-2016 kia mà! Có sao bỗng dưng Phùng Quang Thanh có mặt ở Quảng Tây ngày 30-3-2016, cùng với Thường Vạn Toàn. Hóa ra Thường Vạn Toàn bỏ ngang chương trình tại VN và dắt đám Phùng Quang Thanh sang Tàu bàn chuyện cơ mật đảng sự và quốc sự! Để khỏi bị "thể lực thù địch" dòm ngó quấy rối, xuyên tạc à?

Đoàn đại biểu quân sự của VN lại được dắt "*tới thao trường xem trình diễn kỹ năng chiến đấu, biểu diễn võ thuật, tác chiến chống khủng bố, bắn đạn thật... do Trung đoàn 3, Bộ đội Biên phòng Bằng Tường, tỉnh Quảng Tây thể hiện. Phát biểu tại đây, Bộ trưởng Phùng Quang Thanh đã biểu dương và khen ngợi các đội trình diễn*". Thật không hiểu nổi! Mà lại "*xem trình diễn... bắn đạn thật*" đấy! La chưa? Quy luật an toàn bảo vệ yếu nhân áp dụng thế nào đây ngay trên lãnh thổ Trung Cộng? Để mặc cơ quan quân sự Tàu cho binh lính họ "*trình diễn kỹ năng chiến đấu bằng... bắn đạn thật*" xem ra là trò chơi chống quy luật an ninh khá liêu lĩnh đấy! Tờ QĐND của CSVN có ý phóng đại sự kiện để tô điểm vị thế của Phùng Quang Thanh trên đất Tàu, trước mặt tướng Tàu chăng? Khoe khoang kiểu đó e chỉ làm hạ vị thế, nhân cách và trình độ nhận thức của Phùng Quang Thanh và đoàn tùy tùng của ông ấy mà thôi! Phải không?

Nghĩa vụ trồng cây bên Tàu

Cũng chính báo QĐND/CSVN tường thuật: "*Tiếp đó, Đại tướng Phùng Quang Thanh cùng Đoàn đại biểu cấp cao BQPVN tới thăm Đại đội 13, Tiểu đoàn 4, Trung đoàn 3, Bộ đội Biên phòng Bằng Tường, tỉnh Quảng Tây, cùng trồng cây hữu nghị Việt-Trung tại đơn vị.*"

Lại một điều khó hiểu nữa đối với đám dân dốt người Việt như chúng tôi đây. Lẽ nào Đại tướng Phùng Quang Thanh cùng Đoàn đại biểu cấp cao

Bộ Quốc phòng Việt Nam lại hạ mình "tới thăm một đại đội của TC, và trồng cây hữu nghị" tại cái đơn vị Đại đội nhỏ bé này?

Đề cập tới chuyện trồng cây bên Tàu, Ts Trần Công Trục trao đổi với BBC ngày 01-4-2016, nêu rõ: "Tại Trung Quốc sáng 26/3 cả thầy 9 Thượng tướng, thành viên Quân ủy trung ương TQ sau cải cách đồng loạt hiện diện trong lễ Nghĩa vụ trồng cây tại xã Tôn Hà khu Triều Dương, Bắc Kinh, vắng mỗi ông Tập Cận Bình – Chủ tịch Quân ủy và ông Thường Vạn Toàn – Bộ trưởng Quốc phòng. Hai ông đều đi công du nước ngoài."

Thường Vạn Toàn không có mặt ở Bắc Kinh để làm "nghĩa vụ trồng cây", thì mặc kệ ông ấy chu toàn nghĩa vụ mình nơi khác trên đất nước ông ta. Phùng Quang Thanh và Nguyễn Chí Vịnh có được "lên chương trình" trước về nghĩa vụ trồng cây của hai ông trên đất Tàu, với người Tàu, như người Tàu trong thời điểm này không?

Như vậy, đưa ra cái chuyện "nghĩa vụ trồng cây" bên Tàu để quả quyết với BBC ngày 01-4-2016 rằng "Bộ trưởng Quốc phòng TQ thăm VN là 'có tính toán!'" Trần Công Trục hẳn là có thâm ý!

Rải thảm đỏ đón Tàu Cộng

Tháng Mười Một năm ngoái, khi người dân Việt Nam tỏ ý ngờ vực về chuyến thăm của Tập Cận Bình (5&6/11/2015), TS Trần Công Trục, nguyên Trưởng ban Biên giới Chính phủ CSVN tung một bài báo dài đầy lý luận "biện chứng" rằng "mặc dù dư luận có những suy nghĩ khác nhau về chuyến thăm này, nhưng cá nhân tôi đánh giá cao chuyến thăm của nhà lãnh đạo Trung Quốc." Bởi lẽ Ts Trần Công Trục vững tin vào "THIỆN CHÍ" của phía Trung Quốc, vào "căn cứ PHÁP LÝ" của vấn đề Biển Đông và đặc biệt vào "Tinh thần CẦU THỊ" của Tập Cận Bình. Với ông Trục, đó là "cửa ngõ đầu tiên của đối thoại" và từ đó ông lên tiếng hô hào người Việt Nam "không nên để những phản ứng mang nặng cảm xúc tồn tại dai dẳng trong dư luận ở trong và ngoài nước như hiện nay khiến công chúng hoài nghi, tạo điều kiện cho những kẻ cơ hội chính trị lợi dụng để tiến hành các hoạt động phá hoại, lật đổ hay thực hiện các động cơ chính trị đen tối."

Theo ông Trục, "cách tiếp cận né tránh sự thật lịch sử, 'đẩy lại quá khứ'...như hiện nay đang gây ra hệ lụy, tạo mầm mống ung nhọt trong quan hệ giữa Việt Nam và Trung Quốc, cũng như việc tạo cơ cho các lực lượng chính trị lợi dụng để chống

phá ở mỗi nước." Ôi! Lại cũng thế lực thù địch! Trút hết tội lỗi lên đầu các lực lượng chính trị thù địch, Trần Công Trục kết luận chắc nịch: "Vì vậy, tôi nguyện được làm người rải thảm đỏ để chào đón các vị khách quý đến Việt Nam!"

Tâm đắc với ý tưởng của mình, Trần Công Trục quyết định chọn câu **Tôi nguyện được làm người rải thảm đỏ để chào đón các vị khách quý đến Việt Nam** làm tiêu đề bài báo của mình đăng trên Giáo Dục Việt Nam ngày 28-10-2015.

Sập hầm chông họ Tập

Tập Cận Bình thăm Việt Nam trong hai ngày: 05 và 06-11-2015. Không phải Trần Công Trục, mà cả Đảng và Nhà nước CSVN đã trải thảm đỏ đón rước họ Tập. Tập Cận Bình tung bài ca "hữu nghị" 16 chữ vàng và 4 tốt, buông ra những lời hoa mỹ thăm thiết tình đồng chí keo sơn khiến Quốc hội CSVN hí hửng thỉnh mời Tập Cận Bình ban huấn từ, huấn dụ giữa Quốc hội!

Vietnamnet ngày 06-11-2016 (qua bài Ông Tập Cận Bình: Việt Nam - Trung Quốc cần xuất phát từ đại cục để xử lý bất đồng) ghi nhận: "Viện dẫn nhiều ngôn ngữ nói về tình 'anh em' trong quan hệ Việt-Trung, bài phát biểu trước 500 đại biểu Quốc hội Việt Nam của Tổng bí thư, Chủ tịch TQ cho rằng, láng giềng khó tránh va chạm nhưng hai bên cần xuất phát từ đại cục để xử lý bất đồng." Họ Tập đưa ra thuyết "tiểu cục, đại cục" hấp dẫn đến nỗi cán lớn cán nhỏ vỗ tay rào rào, nhiệt liệt hoan nghênh THIÊN CHÍ cũng như tinh thần CẦU THỊ của Đảng trưởng Đảng CSTQ anh em: "Hai bên cần kiên trì xuất phát từ đại cục quan hệ hai nước thông qua hiệp thương hữu nghị và hòa bình, kiểm soát và xử lý bất đồng một cách thỏa đáng, đề phòng quan hệ chệch hướng. Khi đại sự đã được coi trọng thì tiểu sự sẽ không khó giải quyết."

Nào ngờ, ngày hôm sau, 07-11-2015, vừa rời Việt Nam và đặt chân lên Singapore, Tập Cận Bình lập tức đổi giọng, đồng dục khẳng định: "những hòn đảo trên Biển Đông là thuộc lãnh thổ Trung Quốc kể từ thời cổ xưa và chính phủ nước này phải có trách nhiệm bảo vệ chủ quyền và quyền lợi hàng hải của mình." (Báo An Ninh Thủ Đô ngày 7-11-2015: **Ông Tập Cận Bình ngang nhiên tuyên bố các đảo ở Biển Đông là của Trung Quốc**).

Thế là Trần Công Trục tắt tiếng! Ông và Đảng của ông không ngờ sập vào hầm chông của họ Tập. Nay đến phiên Thường Vạn Toàn thăm VN, ông Trục cần trọng hơn và nhanh

chóng đổi giọng, cảnh báo "chuyến thăm Việt Nam của Thường Vạn Toàn là 'có tính toán'" trong khi Phùng Quang Thanh và Nguyễn Chí Vịnh, ngược lại, đã hết lời ca ngợi chuyến thăm ấy thành công rực rỡ.

Chuyến thăm "có tính toán"

Trần Công Trục chỉ ra hàng loạt những mưu toan tính toán của phía Tàu Cộng, bởi vì ông "chưa thấy thiện chí nhìn thẳng sự thật lịch sử với thái độ khách quan, sòng phẳng và cầu thị từ các nhà lãnh đạo Trung Quốc."

Ông Trục chua chát: "Dường như họ chỉ muốn tìm cách khuyên răn chúng ta 'khép kín' để quên đi quá khứ, muốn chúng ta 'duy trì hiện trạng' còn họ thì 'lấn tới tương lai'". "Ngoại giao họ nói một chuyện, thực tế họ làm một nẻo" – Ông Trục cho biết – "Những tuyên bố hết sức mỹ miều hoàn toàn ngược lại với tính toán và hành động thực tế của họ".

Theo Trần Công Trục, "cuộc chiến biên giới do TC khai chiến ngày 17-2-1979, đến nay chờ dịp BTQP/TC sang VN 17-3-2016 Trung Cộng mới tổ chức lễ tưởng niệm." Ông Trục bảo đó cũng là "một sự tính toán" của phía Trung Cộng!

Trần Công Trục còn chỉ ra một tính toán khác của TC là "ngay trong ngày 30/3 khi Bộ trưởng Quốc phòng hai nước còn đang hội đàm ở Quảng Tây, thì ông Hồng Lỗi, người phát ngôn Bộ Ngoại giao Trung Quốc công khai thừa nhận thông tin báo giới phản ánh tuần trước, Trung Quốc đã bố trí bất hợp pháp tên lửa chống hạm YJ-62 ở đảo Phú Lâm, Hoàng Sa (Đà Nẵng, Việt Nam)."

Lại nữa, có hai điều ẩn giấu trong "tính toán" của TC mà Ts Trần Công Trục dấu không khai ra, người dân Việt Nam cũng đã biết từ lâu. Hai điều ấy theo nguyên văn bài báo của ông Trục là:

"1) Thêm một lần nữa tìm cách ngăn cản Việt Nam không được khởi kiện Trung Quốc như Philippines đã làm, nhất là ngày ra phán quyết của PCA đang đến gần;

2) Cản trở khả năng Việt Nam hợp tác quân sự với Hoa Kỳ, như việc đặt kho hậu cần tại Việt Nam mà một số quan chức Mỹ đã tiết lộ, hoặc tìm kiếm việc truy cập cảng Cam Ranh..."

Đúng! Người dân VN "phải hết sức tỉnh táo trước bài toán 'đại cục – tiểu cục' mà các nhà lãnh đạo Trung Quốc đang triển khai".

Ts Trần Công Trục hỏi: "Ngư dân Việt Nam vẫn bị tấn công ở vùng biển quần đảo Hoàng Sa – một phần lãnh thổ thiêng liêng của Tổ quốc đang bị Trung Quốc chiếm đóng bất hợp pháp. TQ vẫn tiếp tục quân sự hóa

Biển Đông thì lấy đâu ra lòng tin và cơ sở cùng cố quan hệ hai nước?"

Rồi ông Trục lại đề nói tới thể lực thù địch. Nhưng khác với trước, lần này ông Trục nhắm vào Trung Cộng thay vì hàm hồ tấn công đồng bào của ông: *"Người dân Việt Nam mong muốn các nhà lãnh đạo Trung Quốc hiểu rằng, cách tốt nhất để 'phản bác luận điệu xuyên tạc của các thể lực thù địch' là giải quyết một cách sòng phẳng, khách quan, cầu thị theo đúng tinh thần luật pháp quốc tế các tranh chấp, bất đồng giữa hai nước trên Biển Đông và nhìn nhận đúng đắn, khách quan về các sự kiện lịch sử, chứ không phải tìm cách lảng tránh, che đậy nó để 'thể lực thù địch' nào đó lợi dụng."*

Cú đấm của Lê Văn Lai

Mới đây, ngày 02-4-2016, giữa Quốc hội CSVN, đại biểu QHCS Lê Văn Lai (Quảng Nam) nói rằng, ông rất ngạc nhiên khi trong tất cả các báo cáo của Chính phủ, của các cơ quan hữu quan đều *“đánh giá là chúng ta đảm bảo chủ quyền an ninh quốc gia.”* Cơ quan hữu quan là của ai, chẳng phải là cơ quan cao nhất của đảng và của nhà nước CSVN sao? Vậy mà, ông Lai buộc lòng phải thắc mắc: *“Đảm bảo chủ quyền an ninh quốc gia thế nào, trong khi đó người ta nấn từ đảo ngầm thành đảo nổi. Người ta xây sân bay. Người ta kéo pháo hạm. Người ta đưa máy bay tiêm kích. Người ta o ép dân, cướp bóc, thậm chí giết chóc. Người ta sắp tuyên bố những điều xâm phạm đến chủ quyền như nhận dạng hàng không, dùng các chuyến bay cắt ngang chuyến bay truyền thống được quốc tế thừa nhận của Việt Nam.”*

Ông Lai bộc trực: "Tôi cố gắng ép suy nghĩ của mình để đồng thuận với đánh giá là chúng ta đảm bảo chủ quyền quốc gia, nhưng nói thật với các đại biểu là tôi ép không nổi. Những hành vi đó không thể có từ nào khác hơn là sự xâm hại nghiêm trọng đến chủ quyền của quốc gia. Không biết chúng ta đánh giá xâm phạm chủ quyền quốc gia là những hành vi nào? Những hệ lụy nào? Những hành động nào?"

Rồi ông dẫn chứng, “*chủ quyền lãnh thổ của chúng ta bị xâm phạm với tần suất 20 năm/lần. Năm 1956 lấy Đông Hoàng Sa. Năm 1974 lấy Tây Hoàng Sa. Năm 1988 lấy đảo Gạc Ma. Năm 2014 kéo giàn khoan vào biển Đông.*” Ông Lai lại hỏi: “*Chúng ta cứ nghiễm nhiên ngồi đây để đánh giá là chúng ta đảm bảo chủ quyền quốc gia. Liệu điều đó có đúng hay không? Đánh giá như thế thì liệu chúng ta đưa ra các quyết sách, phản*

đôi, đôi kháng của chúng ta có phù hợp không?"

Có người cho lời phát biểu của ông Lai là lời nói của một đại biểu cuối mùa. Nhưng, theo chúng tôi, những điều ông Lai đưa ra trước công luận trong bối cảnh Bộ trưởng QP Tàu Cộng Thường Vạn Toàn "thăm" VN giữa lúc Đảng CSVN rộng rãi bố trí phe ta củng cố quyền đảng trị, hủy hoại Đất nước, thì đó là những điều đáng ghi nhận và trân trọng. Tuy nhiên, theo chúng tôi, về Hoàng Sa, ông Lai nói chưa rõ. Vì sao?

Nổi đau Hoàng Sa – Hiền Hân,
hân Hồ

Ông Lê Văn Lai nhắc: "Năm 1956 lấy Đông Hoàng Sa. Năm 1974 lấy Tây Hoàng Sa."

Quả thật, năm 1956, Trung Cộng đoạt phía Đông Hoàng Sa. Nhưng năm 1974, Tàu Cộng cướp TRỌN Hoàng Sa (chứ không phải chỉ "lấy Tây Hoàng Sa") sau khi xua quân bắn giết dã man các chiến sĩ Hải quân VNCH đang trấn giữ nơi đó vốn thuộc chủ quyền lãnh hải Việt Nam. Vào thời điểm đó, tập đoàn Cộng sản Hà Nội đã cam như hến! Đừng ngoài nhìn vỏ tay hoan hô là khác.

Từ năm 1956, trước khi Tàu Cộng cướp Đông Hoàng Sa (cũng trong năm 1956), Ung Văn Khiêm của Bộ Ngoại giao CS Hà Nội đã đến tận Bắc

Kinh, nhìn nhận Tây Sa và Nam Sa (tức Hoàng Sa & Trường Sa của Việt Nam) thuộc lãnh hải Trung Cộng. Hai năm sau, năm 1958, Phạm Văn Đồng lại dùng Công hàm Ngoại giao chính thức xác nhận chủ quyền của TC trên hai quần đảo ấy!

Thế nên khi TC đánh chiếm Hoàng Sa năm 1974, CS Hà Nội coi đó là hành động chính đáng của Bắc Kinh, nên đã im tiếng. Ngày nay, khi TC liên tục lấn chiếm, bồi lấp, nâng cấp, tăng cường quân sự hóa ở Hoàng Sa, Trường Sa của VN thì CSVN chỉ biết khua môi ồm ờ chiêu lệ. Còn QH thì hết khóa này tới khóa khác, hết kỳ họp này tới kỳ họp khác, vẫn để Hoàng Sa, Trường Sa và Biển Đông vẫn bị lơ đi khiến ĐB Trần Đình Long (Đắk Nông) lo ngại và đặt câu hỏi: *"Hàng ngày ngư dân ta vẫn bị Trung Quốc xua đuổi đe dọa ngay trên vùng biển Trường Sa. Tại sao Quốc hội không có nghị quyết chính thức về vấn đề Trường Sa, Hoàng Sa, trong khi Mỹ và các nước EU đều chính thức có ý kiến?..."* (Dân Trí, 04-4-2016, QH phỏng thơ...)

Vì những lẽ trên, ngày nay khi đặt câu hỏi cho đám quan chức CSVN "**hầu Hán, hùng hay hèn?**" người dân Việt Nam khó mà dẫn lòng trong nỗi uất ức "**hiềm Hán, hận Hồ**" để nén tâm tư bấy lâu nay!

■■■■■■■■■■

Trung Cộng đang bức tử cả nước Việt Nam

.....**Bùi Tín 07-04-2016**.....

Lâu nay nhiều nhà quan sát và bình luận đã phân tích khá nhiều về hành động xâm lăng kinh tế của Trung Quốc đối với Việt Nam. Là người vẫn theo dõi mọi mặt của mối quan hệ Việt Nam–Trung Quốc, tôi muốn góp ý thêm rằng đâu phải TQ chỉ xâm lăng về kinh tế, mà chúng còn đang kẹp chặt Việt Nam về mọi mặt từ 2 hướng Đông và Tây, đồng thời thọc sâu từ đầu đến bụng xuống tận chân răng đất nước ta.

Gọng kìm phía Đông là các căn cứ quân sự ở đảo Hải Nam, ở quần đảo Hoàng Sa, Trường Sa đi sâu xuống tận vùng biển Malaysia, Indonesia, với hàng trăm chiến hạm, máy bay, giàn radar, tên lửa, hàng ngàn tàu hải chính, hải giám, tàu chấp pháp, hàng vạn tàu đánh cá vũ trang, hàng ngày giết hại, xua đuổi, phá thuyền của ngư dân ta từ Bạch Long Vĩ đến ven biển Nghệ Tĩnh, Nam Ngãi, Khánh Hòa, coi cả vùng như là ao nhà của chúng.

Gọng kim phía Tây không có tiếng động của vũ khí, nhưng là dòng chảy của sông Mê Kông, lợi hại không kém gì những vũ khí ở biển Đông. TQ đã xây dựng hàng chục đập lớn nhỏ trên đất Vân Nam, đặc biệt lớn là đập Cảnh Hồng, thêm một số đập ở Lào và hồ chứa cực lớn Tonlé Sap ở Campuchia, làm cho Nam Tây nguyên (đặc biệt là vùng Buôn Ma Thuột-Đắk Lắk), cả miền Tây Nam bộ gồm 13 tỉnh đang bị hạn hán vào mùa khô, đất nứt nẻ lớn, lúa và các loại ngũ cốc, cây trồng từ hoa quả đến cây công nghiệp cà phê, cao su, hạt tiêu đều mất mùa lớn, cá tôm cua trở nên khan hiếm, cả một vùng vừa lúa lớn nhất nước đang ngắc ngoải, hết khô cằn lại bị nhiễm mặn nặng, chăn nuôi hiếm cỏ, làm cho hàng mười triệu gia đình nông dân vốn khá giả bỗng trở nên bần cùng, chưa có lối thoát. Chỉ vì đảng CS cầm quyền và Nhà nước thiếu nhìn xa trông rộng, mê say làm thủy điện tràn lan, nước đến chân

mới nhảy, nay chỉ còn van xin ông TQ mở rộng cửa các đập trên thượng nguồn, nhưng cả TQ, Thái Lan và Lào, Campuchia đều lo trừ nước do thiên tai El Nino ập đến theo chu kỳ.

Trong khi 2 gọng kìm chiến lược khổng lồ của chúng kẹp chặt đất nước Việt Nam đến nghẹt thở thì Trung Quốc thọc một mũi kiếm sắc dài từ Ai Nam Quan, xuống tận Mũi Cà Mau, với các đội quân kinh tế ngày càng đông đảo sang trồng rừng, xây nhà máy, đường sá, cầu cống, xe lửa, khai thác quặng bô-xít, xây cảng Mũi Né, nay còn cho tàu TQ đủ loại cập bến Cam Ranh. TQ còn cho dân xâm nhập các vùng Lạng Sơn, Cao Bằng, vào tận Tỉnh Gia, Kỳ Anh, Tân Rai, Lâm Đồng, Cà Mau. Họ cho công nhân kỹ thuật và cả công nhân thủ công sang ở lý không giấy tờ, lập khu dân cư Tàu, quán ăn Tàu, cửa hiệu Tàu, chợ Tàu, lấy vợ Việt, con cháu mang họ Tàu, hình thành khu dân cư Tàu trên đất VN. Tất cả Bộ Chính trị đều biết nhưng há miệng mắc quai, nợ ngân hàng Tàu không kể xiết, Tàu cho hoãn nợ, lãi thấp, quà biếu, phong bì vô hạn. Sứ quán Tàu đường Hùng Vương là dinh Thái thú Tàu, tới tập các ủy viên Bộ Chính trị, các bộ trưởng thứ trưởng, tay chân ra vào bái yết, yến tiệc với Thái thú Tề Kiến Quốc, Không Huyền Hựu và nay là Hồng Tiểu Dũng, gọi nhau cực kỳ thân mật là anh - tôi, không dùng từ "ngài" hay cả từ "đồng chí" vì không đủ thân mật.

Thế là bành trướng TQ đang nắm chặt số phận sinh tử về kinh tế, đời sống nhân dân VN, từ Bắc vào xuống Nam. Các tỉnh biên giới phía Bắc phụ thuộc điện mua của Tàu. Hàng trăm nhà máy thủy điện, sắt thép, xi măng, phân bón, cơ khí phụ thuộc trang thiết bị Tàu do các công ty Tàu nắm. Cả Tây Nguyên đã bị Tàu chiếm lĩnh. Buôn bán xuất nhập do Tàu lũng đoạn với rau quả độc, thịt thiu thối, mua gạo ta giá rẻ mạt. Nguyên liệu cho hàng xuất khẩu chủ lực của ta như vải, da, tơ lụa do Tàu nắm chặt và làm giá. Cả cuộc sống của Tây Nguyên, Nam Trung bộ và Tây Nam bộ phụ thuộc vào dòng chảy của nguồn sông Lan

Sang (Mékông) bên Tàu. Hàng triệu ngư dân điều đứng bất lực, ông Trọng vẫn mời tàu TQ vào Cam Ranh, bắt tay "hào hào a!" với Tàu.

Đất nước ta đang chết đứng, dân ngắc ngoải nghèo đói, quan phát lộc thừa thãi dưới sự "đô hộ thực dân CS mới" của trùm bành trướng Bắc Kinh. Trong khi tình hình muôn phần khản cấp, đói nghèo rộng khắp do phụ thuộc Tàu đang dần dần VN đến chỗ ngắc ngoải và chết thật sự, khắp nơi vang rền tiếng kêu cấp cứu, thì 200 ủy viên Trung ương, 19 ủy viên Bộ Chính trị, 500 đại biểu QH đang lo chuyện giành ghế, chia ghế, chia lộc Tàu. Ông Nguyễn Phú Trọng đang rung đùi thỏa mãn về chế độ "dân chủ thể là cùng" của ông ta. Ông Trọng dùng dụng với số phận toàn dân tộc khắp các vùng đang ngàn cân treo sợi tóc. Vô trách nhiệm đến thế là cùng!

Biết mà không báo động với toàn dân là có tội lớn. Tội ác đến từ đâu, do ai, xin để các vị trí thức dân tộc, các mạng blogger-nhà báo tự do, các nhà Luật học yêu nước nhận định thêm, cùng nhau tìm cho nhân dân ta một lối thoát khản cấp. Chẳng lẽ mọi người lại khoanh tay để đất nước, dân tộc VN bị bức tử trong tay bọn đồ tể phương Bắc và bọn tay sai CS thối nát đến tận xương tủy, đến nay vẫn còn mang mặt nạ "cách mạng" để lừa dối nhân dân ta hay sao?

Luật Báo chí VN Tư nhân vẫn chưa được quyền ra báo Thụy My RFI 05-04-2016

Quốc hội Việt Nam hôm nay 05-04-2016 vừa thông qua Luật Báo chí sửa đổi với tỉ lệ tán thành gần 90%. Luật Báo chí mới gồm 6 chương và 61 điều, trong đó có thêm 32 điều mới, và 29 điều được sửa đổi, sẽ có hiệu lực thi hành kể từ ngày 01-01-2017.

RFI Việt ngữ đã trao đổi với nhà báo Phạm Chí Dũng, chủ tịch Hội Nhà Báo Độc Lập Việt Nam về vấn đề này.

RFI : *Thưa anh, về đối tượng được thành lập cơ quan báo chí, theo luật mới chỉ có các trường đại*

học, và tổ chức nghiên cứu khoa học mới được phép ra các tạp chí khoa học. Có nghĩa là vẫn không có báo chí tư nhân như nhiều người chờ đợi. Tuy nhiên lại được phép "liên kết", mua bản quyền mǎng-sét. Anh nhận xét thế nào ?

Nhà báo Phạm Chí Dũng : Việc cho phép "liên kết" hay mua bản quyền mǎng-sét thật ra chỉ là sự thừa nhận một thực tế đã diễn ra cách đây hơn hai mươi năm. Những năm sau đổi mới kinh tế, vào thập kỷ 90 đã xuất hiện hàng loạt báo tư nhân ; một số người thầu lại dưới danh nghĩa phụ trương, phụ san của các báo. Lúc đó báo chí tư nhân hoạt động khá mạnh mẽ, sau đó Nhà nước siết lại.

Trong khoảng hơn hai mươi năm qua diễn ra một số đợt mở và siết của cơ quan quản lý báo chí Nhà nước. Cứ khi nào thấy báo tư nhân phát triển mạnh quá thì siết lại. Đợt "siết" gần nhất là vào đầu năm 2015 cho tới nay.

Tôi cho rằng đây không phải là một điều luật gì mới, mà chẳng qua là thừa nhận một thực tế từng diễn ra. Vì quản không được nên đành phải thừa nhận một cách gián tiếp, không dám và cũng không đủ can đảm nêu thẳng khái niệm báo chí tư nhân, trong bối cảnh tình hình hiện nay.

RFI: *Như vậy có nghĩa là tờ Tin Sáng ở Sài Gòn cho đến nay vẫn là tờ báo tư nhân thực sự và duy nhất,*

nhưng đã bị đóng cửa khá lâu rồi... Bên cạnh đó trong luật sửa đổi có câu "Báo chí không bị kiểm duyệt trước khi in, truyền dẫn và phát sóng" điều này liệu có khả thi ?

Điều này vừa đúng lại vừa trái với thực tế. Quả thực báo chí ở Việt Nam không bị kiểm duyệt trước khi in, truyền dẫn và phát sóng ; nhưng trên thực tế Nhà nước can thiệp vào báo chí bằng hai cơ chế : đảng và chính quyền.

Về cơ chế đảng, đó là hệ thống ban tuyên giáo trung ương, từ cấp trung ương cho đến cấp địa phương

tin, thành. Hàng tuần, hàng tháng đều có chỉ đạo rất cụ thể đối với báo chí. Thậm chí đối với mỗi sự kiện có thể có tới hai chục cái gạch đầu dòng : báo chí được đăng cái này và không được đăng cái kia.

Và sau này còn biến diễn sang một hình thái khác là ban tuyên giáo trung ương hàng tuần hoặc theo sự kiện, nhắn tin cho ban biên tập các báo là không được đăng cái này, nên thận trọng, nên thế này, thế kia đối với từng sự vụ.

Các nhà báo nhà nước phản ứng về việc này trước kia còn kín đáo nhưng sau khá lộ liễu, vì họ cho đó là sự can thiệp thô bạo. Chưa kể các cuộc họp giao ban báo chí được tổ chức hàng tuần và hàng tháng của ban tuyên giáo trung ương, cũng như bộ và sở Thông tin Truyền thông các tỉnh thành, đã đi khá sâu vào hoạt động của các báo.

Nhưng tôi tin rằng dù có những điều luật quy định như thế này, nhưng từ luật tới thực tế luôn có một khoảng cách, thậm chí khoảng cách đó ngày càng xa. Tôi thấy báo chí nhà nước ngày càng có vẻ độc lập hơn, theo xu thế thực tế.

RFI : Trong số các hành vi bị cấm có : “xuyên tạc lịch sử, phủ nhận thành tựu cách mạng”, “xuyên tạc, phỉ báng chính quyền nhân dân”, “gây chiến tranh tâm lý”. Có vẻ dễ bị lạm dụng ?

Chắc chắn là sẽ bị lạm dụng, giống như điều 258 và 88 của bộ Luật hình sự vậy. Những khái niệm trong luật tất nhiên cần phải định nghĩa, làm rõ, chứ không chỉ đưa ra những khái niệm rồi sau đó các cơ quan chức năng hành pháp muốn suy diễn ra sao cũng được.

Ví dụ khái niệm “xuyên tạc lịch sử, phủ nhận thành tựu cách mạng”. Đó là cái gì ? Phải định nghĩa cho rõ ra kéo bị lạm dụng. Hay “xuyên tạc, phỉ báng chính quyền nhân dân”, tôi chỉ nói một khía cạnh này thôi. Theo quan điểm của tôi và nhiều người cũng nghĩ như vậy, chính quyền này không thể còn gọi là chính quyền của nhân dân nữa, mà là chính quyền của các nhóm quyền lực chính trị và các nhóm lợi ích mà thôi.

Nhưng đặc biệt khái niệm “gây

chiến tranh tâm lý” rất dễ bị lạm dụng, mặc dù nếu ghép vào bộ Luật hình sự thì mức án có thể không bằng những cái khác. “Chiến tranh tâm lý” là cái gì, phải định nghĩa hết sức cụ thể, rút kinh nghiệm từ bài học những khái niệm mơ hồ trong điều 88 của luật hình sự về “tuyên truyền chống Nhà nước xã hội chủ nghĩa”, hay những điều luật về “phá hoại khối đoàn kết toàn dân”, điều 258 về “lợi dụng quyền tự do dân chủ”, vân vân.

Cần phải nhìn nhận rằng việc “gây chiến tranh tâm lý” có thể được luật hóa, từ luật báo chí chuyển sang luật hình sự, và quy tội các nhà báo.

RFI : Vấn đề mạng xã hội lần này không được đưa vào Luật Báo chí, mà dự định sẽ xây dựng các quy định quản lý thông tin trên internet và mạng xã hội thành luật trong nhiệm kỳ này của Quốc hội. Liệu đây có phải là một sự dè dặt quá mức trong thời đại kỹ thuật số hiện nay ?

Tôi cho rằng đây là một sự khó hiểu. Khó hiểu ở chỗ trước khi kỳ họp thứ 11 của Quốc hội Việt Nam diễn ra, thì ông Nguyễn Sinh Hùng, lúc đó còn là chủ tịch Quốc hội, chính ông đã đề nghị đưa mạng xã hội vào Luật Báo chí.

Dường như đã có một số ý kiến đồng thuận với ông Hùng, và hy vọng rằng mạng xã hội sẽ được Nhà nước chính thức công nhận. Đặc biệt trong bối cảnh mấy năm qua người sử dụng internet ở Việt Nam đã tăng từ 35% tới 50%. Có nghĩa là gần phân nửa dân số Việt Nam dùng internet, trong đó có tới 28 triệu người có tài khoản mạng xã hội.

Không hiểu vì lý do gì, vì thận trọng quá vì sợ “diễn biến hòa bình”, sợ các “thế lực thù địch”... mà Quốc hội kỳ này đã không đưa mạng xã hội vào Luật Báo chí. Mà như vậy làm sao có thể phát triển được mạng xã hội theo yêu cầu của người dân, kể cả đáp ứng yêu cầu của Nhà nước là quản lý được mạng xã hội.

RFI : Về việc bảo vệ nguồn tin, nhà báo chỉ phải tiết lộ người cung cấp thông tin khi có yêu cầu bằng

văn bản của người đứng đầu Viện Kiểm sát, Tòa án cấp tỉnh ; song song đó cơ quan chức năng phải bảo vệ người cung cấp tin. Phải chăng đây là một sự tiến bộ ?

Không, ở đây vẫn là theo quy định cũ thôi. Cách đây hơn hai mươi năm, Luật Báo chí cũng đã quy định về việc này rồi. Tức là nhà báo chỉ phải tiết lộ nguồn tin của mình với Viện Kiểm sát và Tòa án cấp tỉnh mà thôi, chứ không phải bất kỳ ai khác ; và các cơ quan an ninh điều tra, cảnh sát điều tra – cơ quan công an nói chung – không được quyền truy xét nhà báo về nguồn tin.

Nhưng trên thực tế thì nhiều cơ quan công an kể cả những bộ phận không liên quan tới điều tra vẫn tìm cách truy vấn những nhà báo và các cộng tác viên báo chí xem những nguồn tin của họ từ đâu – làm sai luật hoàn toàn. Tôi cho rằng điều khoản này có sự tiến bộ, nhưng vấn đề là làm sao bảo vệ sự tiến bộ này trong thực tế chứ không phải trên lý thuyết.

RFI : Giới báo chí độc lập có chờ đợi gì khác từ phía chính quyền

Không chỉ giới báo chí độc lập mà cả báo chí nhà nước. Một số anh em cựu trào báo chí cách đây một tuần cũng đã hy vọng rằng Luật Báo chí kỳ này nói hơn, mở hơn, dân chủ hơn. Không chỉ có tự do ngôn luận chung chung mà còn cho phép thử nghiệm báo chí tư nhân. Họ cũng muốn thực hiện một cái gì đó để tăng tính phản biện đối với khi họ quay lại làm báo.

Nhưng với tinh thần Luật Báo chí như thế này, nhiều nhà báo nhà nước đã thất vọng, và tất nhiên giới báo chí độc lập càng thất vọng hơn vì tinh thần được coi là “tự do ngôn luận” đối với báo chí chỉ là khái niệm rất mù mờ, không rõ nghĩa.

Riêng chúng tôi là những người làm báo độc lập, thì dù có báo chí tư nhân hay không trong luật, chúng tôi vẫn thực hiện quyền tự do ngôn luận của mình trên mặt báo. Tất nhiên, báo chí ở đây là mạng xã hội chứ không phải báo chí nhà nước.

RFI : Xin cảm ơn nhà báo Phạm Chi Dũng.

QUYỀN TỰ DO NGÔN LUẬN VÀ QUYỀN ĐƯỢC BIẾT bị thắt chặt thêm với sự phê chuẩn của Quốc hội về Luật Báo chí sửa đổi và Luật được thông tinUB Bảo Vệ Quyền Làm Người VN 06-04-2016.....

Luật Báo chí sửa đổi và Luật mới cho phép tiếp cận thông tin, được Quốc hội thông qua trong khoá họp ngày 5 và 6-4-2016 với đa số đại biểu (89,5% và 97,5% cho 2 luật), tăng cường vũ khí pháp luật để giết chết tự do tại Việt Nam, cùng với thời gian nhà cầm quyền gia tăng các cuộc đàn áp chống quyền tự do ngôn luận.

Ông Võ Văn Ái, Chủ tịch Ủy ban Bảo vệ Quyền Làm người Việt Nam (VCHR, Vietnam Committee on Human Rights) cho biết : “Trên hai tuần lễ qua, 7 nhà hoạt động nhân quyền đã bị kết án tù tịt 22 năm tù giam vì họ sử dụng chính đáng quyền tự do ngôn luận và quyền biểu tình, cùng thời với việc đưa Bộ trưởng Công an lên làm Chủ tịch nước. Hai luật nói trên khẳng định cuộc tiến công loạn xạ chống lại Nhân quyền tại Việt Nam. Với hai sắc luật này, Nhà nước độc đảng khoá chặt mọi cuộc thảo luận chính trị, lịch sử, tôn giáo, xã hội, v.v... và cho phép Nhà nước che giấu những chi không muốn cho nhân dân được biết”.

Luật Báo Chí Sửa đổi trở thành tấm chắn bảo vệ chế độ chống lại mọi hình thức biểu tỏ tự do. Luật này gia tăng các điều cấm đoán (từ 4 lên 13 điều), điều nào cũng mơ hồ và hạn chế. Ví dụ như cấm phát hành “những thông tin méo mó về Cộng hoà Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam”, “vu khống chính quyền”, những bài báo chống lại “chính sách đoàn kết quốc tế”, những tin tức “báo động” để “gieo chia rẽ giữa nhân dân với nhà nước”. Luật Báo Chí Sửa đổi cũng nhằm bảo vệ “bí mật quốc gia” nhưng lại không đưa ra định nghĩa thế nào là bí mật, cốt bao che cho bất cứ tài liệu nào theo ý thích của nhà cầm quyền. Luật Báo Chí Sửa đổi trái chống với những điều khuyến cáo của LHQ và các tổ chức phi chính phủ. Luật đưa ra một lô thái độ hay hành động mà chỉ có chính quyền mới được quyền

xác định như “kiểu sống đồi bại”, “vi phạm giá trị và truyền thống đất nước”, hay “bóp méo lịch sử, chối bỏ sự thành công của cách mạng hay xúc phạm quốc gia và các vị anh hùng”.

Về tự do tôn giáo, “mê tín dị đoan” bị cấm đoán mà chẳng cho biết thế nào là mê tín dị đoan, y hệt như điều luật “gieo chia rẽ giữa các tín đồ tôn giáo và người không tôn giáo, giữa những người có tôn giáo khác nhau, giữa tín đồ tôn giáo với Nhà nước”. Những điều như thế được lấy lại từ điều 87 trong Bộ luật Hình sự quy chiếu theo các vi phạm “an ninh quốc gia” mà nhà cầm quyền sử dụng để đàn áp các hành xử chính đáng và ôn hoà thuộc quyền tự do tôn giáo hay tín ngưỡng. Điều đáng lo ngại, là kể từ nay điều luật này cấm đoán các biểu tỏ “xúc phạm các niềm tin tôn giáo”, trong khi LHQ và toàn thể các Xã hội dân sự trong thế giới xem vấn đề vu khống các tôn giáo còn đặc biệt khả nghi trên phương diện tự do ngôn luận.

Mặt khác, Luật Báo Chí Sửa đổi giữ nguyên sự kiện Nhà nước kiểm soát các nhà báo và mỗi 5 năm họ phải xin gia hạn thẻ báo chí. Luật Báo chí sẽ có hiệu lực từ ngày 1-1-2017.

Về Luật Tiếp Cận Thông Tin sẽ có hiệu lực kể từ ngày 1-7-2018, cũng là điều quan tâm cho việc đánh giá tự do ngôn luận và quyền được biết mà cũng là quyền tìm kiếm thông tin. Dự thảo luật này bị Trung tâm Nghiên cứu Luật và Dân chủ chỉ trích nặng nề và đã đặt Việt Nam vào vị trí người học trò hư hỏng trong lĩnh vực tiếp cận thông tin. Trước hết, quyền tiếp cận thông tin của người công dân tại Việt Nam không được xem như quyền có hữu của con người mà là luật do nhà nước ban phát.

Lại nữa, Luật này không có quyền đứng trên các luật hạn chế khác về tự do ngôn luận (những

điều luật trong bộ Luật Hình sự về chương “an ninh quốc gia” hay “lợi dụng quyền tự do để làm hại quyền lợi Nhà nước”, hoặc Luật báo chí, v.v...) và, cũng như các luật này né tránh vào các từ ngữ mơ hồ như “trật tự xã hội và đạo đức”, các “bí mật quốc gia”, “quốc phòng và an ninh”, các “quyền lợi của quốc gia và Nhà nước”, “tuyên truyền” nhằm thắt chặt quyền tiếp cận thông tin. Cần chú ý rằng, chỉ những tài liệu được chính quyền giải mật và những sản phẩm xuất hiện sau khi luật có hiệu lực mới được quyền tiếp cận, không có một thời hạn nào cho biết lúc nào các thông tin được loan tải cho công chúng.

Thêm nữa, Luật Tiếp Cận Thông Tin rất mơ hồ và hạn chế, bắt buộc những ai đi tìm kiếm tin tức phải khai rõ lai lịch (trưng chứng minh thư hay thông hành), địa chỉ, cùng các lý do xin tiếp cận thông tin. Luật cũng không bó buộc cơ quan hành chính phải ghi danh đơn xin tiếp cận thông tin, người công dân sẽ không có trong tay chứng có trưng dẫn khi có chuyện khiếu nại. “Sử dụng thông tin bất chính” bị trừng phạt. Nếu nhà cầm quyền ngăn chặn thông tin là điều đáng chê trách, thì chẳng có một cơ cấu phản chống độc lập nào để khiếu nại.

Luật Tiếp Cận Thông Tin không nhắc chuyện những ai tung tin báo động, nhưng trong thực tế lại thẳng tay đàn áp như trường hợp hai ông Nguyễn Mạnh Hà và Trần Anh Hùng đã bị xử án 5 và 6 năm tù giam hồi tháng 10 năm 2013 vì tiết lộ cho báo chí Báo cáo của chính quyền về dự án chỉnh trang gây tranh luận tại thành phố Nha Trang.

PHẢI CHẶN NGAY CẢI TRÒ HỘI NGHỊ CỬ TRI

+++++Bùi Quang Vơm 27-03-2016+++++

Việc cố gắng đánh phá phong trào tự ứng cử là điều ai cũng biết là có sự chỉ đạo ráo riết của Bộ chính trị đảng cộng sản.

Tiếp xúc cử tri ngày 8-3, Tổng bí thư Nguyễn Phú Trọng khẳng định: “*Không để lọt vào cơ quan lãnh đạo cao nhất của Đảng, Nhà nước những phần tử thế này thế khác*”. Đây là chỉ thị của lãnh đạo tối cao. Chỉ là phát ngôn công khai, nhưng phía sau, có thể hình dung một lực lượng khổng lồ đang được huy động.

Và cũng có thể hiểu rằng công cụ chuyên chính của đảng sẽ không loại trừ bất cứ thủ đoạn nào, chưa kể các cấp dưới mẫn cán nhưng thiếu văn hoá có thể sáng tạo những trò lố bịch như trò khiêu vũ, trò cưa đá trước tượng đài Lý Thái Tổ của Nguyễn Đức Chung, nguyên Giám đốc công an Hà Nội.

Tại hội nghị xây dựng đảng ngày 26-03-2016, ông Trọng lại nhắc lại “*Các thế lực xấu, thù địch đang rất muốn chúng ta thay đổi chế độ chính trị. Tôi đã nói đổi mới chính trị không có nghĩa là thay đổi chế độ chính trị, không có nghĩa là làm thay đổi bản chất của Đảng ta, Nhà nước ta. Đường lối phải đi đúng phương hướng của Cương lĩnh và Hiến pháp mới được thông qua. Tiếp tục phát huy dân chủ nhưng phải có kỷ cương, kỷ luật*”.

Quyết tâm của ông Trọng rất cao, và một vài nhân vật cơ hội trong Bộ chính trị mới cũng đang hò hét hòa theo, nhưng có vẻ như số này không nhiều, và có vẻ trơ trẽn, lạc lõng.

Hội nghị hiệp thương lần hai đã chấp nhận một danh sách ứng cử viên chưa từng có trong suốt 80 năm cầm quyền. Ở hai thành phố lớn quan trọng nhất nước, ứng cử viên độc lập đều chiếm quá bán. Hà Nội 48/80 và thành phố HCM 50/97. Có thể thấy rằng chủ trương “*mỗi ứng viên do đảng giới thiệu sẽ phải tranh cử với một ứng viên tự do*” như ý muốn ban đầu của tiến sĩ Nguyễn Quang A và những người

dẫn đầu phong trào đã được thực hiện.

Tuy nhiên, chỉ là ban đầu. Trước mắt là vòng hiệp thương lần ba, lập danh sách ứng viên đủ tiêu chuẩn. Và để lọt vào danh sách nằm trên bàn hiệp thương lần ba sẽ phải qua hai trận “huyết chiến” là hội nghị lấy phiếu tín nhiệm của cử tri ngày 28/03 và hội nghị xác minh, trả lời các khiếu nại tố cáo của cử tri đối với các ứng viên, ngày 12/04. Các thủ đoạn ác độc và vô sỉ nhất sẽ được đảng trình diễn ở cả hai hội nghị này.

Hội nghị cử tri về bản chất là hội nghị nhằm giúp các ứng viên tiếp xúc và vận động với những người sẽ bỏ phiếu cho mình. Trong hội nghị này đáng lẽ chủ yếu là để ứng viên trình bày chương trình hành động của mình, trong trường hợp tranh cử. Nhưng từ trước đến nay, các ứng viên do đảng và nhà nước giới thiệu thường gần 100% là đảng viên.

Loại ứng viên này làm gì có chương trình, và những điều họ được phép nói là truyền đạt hay diễn giải lại nghị quyết của đảng cộng sản. Cho nên, hội nghị cử tri biến thành công cụ để thanh lọc các ứng viên có khả năng độc lập, các ứng viên tự do.

Sẽ có những cử tri “đều” kiểu dư luận viên. Sẽ có loại cử tri được tuyển từ những tên ma cô, côn đồ, dân anh chị của tiểu khu. Tất nhiên cũng sẽ có những cử tri danh giá, loại cử tri có ít nhiều ảnh hưởng tại tiểu khu, nhưng linh hồn đã bị đem ra đổi chác. Đội quân này sẽ được dàn dựng để chiếm số đông trong số cử tri được “cấp phép” tham dự, được huấn luyện trước, và được cung cấp trước những căn cứ tố cáo ứng viên do công an phường soạn thảo, kể cả bịa đặt và cung cấp. Thủ đoạn phá phiếu tín nhiệm là phá rồi đến mức không thể tổ chức lấy phiếu được. Các cử tri này sẽ dùng những tư liệu không xác minh được để gây sự, bằng ngôn ngữ thô lỗ và hành động khiêu khích hung hăng,

nhằm một mặt bôi nhọ, hạ nhục ứng viên, một mặt cố tình tạo tình huống để ứng viên sơ hở và phạm sai sót. Cuối cùng là chính những cử tri loại này gây sự lẫn nhau, tạo ra ầu ẩu để hội nghị không thể kết luận và bị coi là không có kết quả.

Đối phó với loại thủ đoạn này là việc rất khó khăn, do các ứng viên độc lập thường chỉ là những cá nhân riêng rẽ, vũ khí duy nhất chỉ là sự trong sáng trong động cơ tranh cử, và cố gắng bằng danh dự và năng lực.

Nếu có thể vận động, chuẩn bị được một lực lượng cử tri trung thực khách quan trong hội nghị là một việc quan trọng có tính quyết định. Cần phải cảnh báo và kiến nghị trước những hành vi không được phép trong hội nghị. Cần phải có người vạch mặt chân tướng của các loại cử tri “đều” khi xét tư cách cử tri. Cần phải yêu cầu quay phim, ghi hình, chụp ảnh hội nghị. Cần phải được công khai danh tính những cử tri tham dự. Cần phải huy động dân chúng theo dõi bên ngoài hội nghị...

Ở vòng xác minh và xét các khiếu nại tố cáo, thủ đoạn quen thuộc là tung tài liệu bôi nhọ ứng viên như kiểu “hai bao cao su”, các clip ghép dựng, các tố cáo vô danh, những tài liệu không thể xác minh, nhằm đưa hồ sơ của ứng viên vào tình trạng không rõ ràng để loại khỏi danh sách.

Vũ khí của chúng ta chỉ duy nhất là pháp luật. Vì vậy, cần phải được thu thập chứng cứ để đưa ra xét xử trước pháp luật những loại phát ngôn như “*một số người có sự ủng hộ của tổ chức phản động trong nước, nước ngoài đứng ra vận động bầu cho họ, thậm chí cung cấp tài chính để vận động*”. Cần phải tìm cho ra người phát ngôn này là ai. Và những loại hành vi như việc ông Trần Văn Bái tổ trưởng tổ dân phố 13 phường Gia Thụy, Long Biên, Hà Nội phát tán một tài liệu “Hành trình tội lỗi của Nguyễn Quang A” chứa nhiều thông tin bịa đặt, vu cáo và phỉ báng tiến sĩ Nguyễn Quang A, người dẫn đầu phong trào tự ứng cử, cần phải bị kiện ra Tòa.

Đang có những âm mưu phá

TỔ CÁO HÀN HVI ĐẤU TỔ người tự ứng cử tại khu vực cử tri Lâm Đồng

—Bùi Minh Quốc 02-04-2016—

hoại phong trào tự ứng cử, kể cả việc lôi chú ý của dư luận sang một hướng khác. Chuyện xử Anhsam Nguyễn Hữu Vinh, cộng tác viên Nguyễn Thị Minh Thúy, và chuyển thăm của bộ trưởng quốc phòng Trung Quốc ngày 17-03-2016 có cùng mục đích ấy. Từ nay cho tới hiệp thương lần ba, ngày 17-04-2016 sẽ còn nhiều trò diễn nữa.

Không thể để mặc mưu nhà cầm quyền. Dư luận cần tập trung vào việc chống lại những thủ đoạn bần thủ đang được âm thầm chuẩn bị. Phải tổ chức điều tra, xác minh ngay những cử tri được trả lương và được huấn luyện trước, bao vây và vô hiệu hoá ngay những nhân vật vô lại này. Cần phải kiện ra toà ngay nhân vật vu khống các ứng viên có tổ chức phản động chống lưng, phải kiện ra toà ngay tác giả và ông Trần Văn Bái, kẻ lưu hành và phát tán tài liệu vu cáo, xúc phạm.

Chúng ta cũng biết rất rõ rằng chúng ta đang được ủng hộ. Phía sau những ứng viên dũng cảm là cả khối hơn 90 triệu dân chúng đã hoàn toàn giác ngộ. Họ đã nhận ra quyền quyết định cơ quan quyền lực cao nhất của Quốc gia là của họ, nằm trong tay họ, và họ biết rằng những tên tham nhũng nhất chính là những kẻ có chức quyền cao nhất, chính là những tên thuộc danh sách do đảng và nhà nước giới thiệu.

Chúng ta cũng biết rằng chúng ta không đơn độc. Ngay trong bộ máy lãnh đạo đảng cộng sản, ngay trong bộ máy quyết định quy trình của chiến dịch bầu cử từ cấp trung ương tới các địa phương, đang có những nhân tố ủng hộ chúng ta, đang âm thầm tiến hành một cuộc cách mạng thật sự.

Có thể một Myanmar đang thai nghén. Và ông Nguyễn Phú Trọng đang cuống quýt chống đỡ. Ông có quyền chống, có quyền phá, nhưng hãy bằng những phương tiện chính đáng và văn hoá, đừng quá lạm dụng bạo lực. Trước một công chúng chỉ có lòng yêu nước, dùng bạo lực là hành vi không cao thượng.

27/03/2016

Bùi Quang Vơm

19 giờ ngày 01-04-2016, Ủy ban mặt trận tổ quốc (UBMTTQ) phường 5, Tp Đà Lạt, tỉnh Lâm Đồng đã tiến hành hội nghị cử tri nhận xét và tín nhiệm các ứng cử viên Quốc hội khoá 14 và HĐND các cấp tại tổ dân phố Yết Kiêu.

Số cử tri trong tổ được mời khoảng trên 700. Số người tham dự khoảng trên 100.

Sau phần thủ tục, một thư ký hội nghị lên đọc tiểu sử tóm tắt của tôi, Bùi Minh Quốc, người tự ứng cử vào Quốc hội khoá 14, rồi người chủ trì hội nghị yêu cầu các cử tri có mặt phát biểu ý kiến.

Ý kiến đầu tiên của ông Đinh Hoàng Dũng nói : Ông Bùi Minh Quốc đòi bỏ điều 4 của Hiến pháp, đòi đa nguyên đa đảng, đòi xoá bỏ sự lãnh đạo của đảng CSVN thì không xứng đáng để ứng cử vào Quốc hội. Các ý kiến tiếp theo (khoảng 7-8 người) đều có nội dung tương tự và thêm một số ý khác như : ông Bùi Minh Quốc ít dự họp tổ dân phố, ít quan hệ với bà con. Ông Vũ Xuân Quảng tổ trưởng tổ dân phố Yết Kiêu dự cuộc họp này với tư cách ứng cử viên HĐND phường 5 phê phán : ông Bùi Minh Quốc thiếu đạo đức vì từ chối nhận giấy mời của công an, thiếu tình hàng xóm láng giềng vì đã kiện ông Hồ Phúc ở sát bên ông Quốc khiến UBND phường ra quyết định buộc ông Phúc phải tháo dỡ phần ông Phúc coi nói trái phép trên đất mà nhà nước qui hoạch làm lối đi chung. Ông Chiến gợi ý : ông Bùi Minh Quốc nên rút quyết định ứng cử cũng chưa muộn...

Sau mỗi ý kiến trên, phần lớn hội trường rầm rộ vỗ tay hưởng ứng.

Tiếp đó, đến phần tôi phát biểu. Trước hết, tôi trả lời về việc đòi bỏ điều 4 của Hiến pháp. Nội dung trả lời như sau: Tôi đòi bỏ điều 4 của Hiến pháp là thực hiện quyền công dân có quyền góp ý sửa đổi Hiến pháp. Tôi đòi bỏ điều 4 của Hiến pháp vì mấy lẽ :

- Suốt bao năm chiến tranh cực kỳ gian khổ ác liệt chưa có điều 4 trong Hiến pháp thì nhân dân rất tin đảng, đa số đảng viên đều gương mẫu. Nhưng từ khi có điều 4 thì đảng ngày càng hư hỏng, ngày càng mất uy tín với nhân dân; điều 4 đã làm hại đảng, làm uổng phí bao xương máu của đảng viên và nhân dân đã đưa đảng lên cầm quyền, đó là một sự thật hiển nhiên không thể chối cãi.

- Tôi yêu cầu trong khi chưa bỏ điều 4 thì phải có ngay Luật về đảng cầm quyền, nếu cầm quyền đưa đất nước phát triển tốt và nhân dân có tự do hạnh phúc thì được ghi công, nếu cầm quyền gây hại cho đất nước và khiến nhân dân không có tự do hạnh phúc thì đảng phải ra toà. Quan điểm này tôi đã công khai nêu lên từ năm 1993, nay đang rộ lên trên công luận và ngay cả tại Quốc hội.

Tôi phát biểu chưa hết nội dung trên thì chủ tọa ngắt lời với lập luận rằng ứng cử viên chỉ được nói lời tiếp thu ý kiến của cử tri chứ không được nói khác. Một số cử tri nhao nhao hưởng ứng không cho tôi nói, với lập luận rằng họ đến đây không phải để nghe tôi tuyên truyền chống đảng.

Tôi nói : tôi đã nghiêm túc ngồi lắng nghe ý kiến các quý vị đã kích tôi, nhưng tôi vừa trả lời một ý kiến, đang nói dở dang mà không cho tôi nói nữa thì thật không công bằng, tôi yêu cầu phải để tôi nói hết ý kiến mình.

Chủ tọa hỏi cử tri : có đồng ý để ông Bùi Minh Quốc nói tiếp không ? Nhiều tiếng nhao nhao : không !

Tôi nói to : Tôi tuyên bố tất cả những gì vừa diễn ra là một cuộc đấu tố, vì thế tôi quyết định rời khỏi nơi này. Nói xong, tôi lập tức ra về.

Nếu UBMTTQ tỉnh Lâm Đồng trong hội nghị hiệp thương lần 3 dựa vào ý kiến của trên 100 cử tri trong tổng số trên 700 cử tri tổ dân phố Yết Kiêu để loại tôi ra khỏi danh sách ứng cử viên thì chỉ càng

chứng tỏ những gì diễn ra như tôi vừa tường thuật là có sự chỉ đạo từ “trên” nhằm thủ tiêu quyền ứng cử của công dân.

Tôi yêu cầu chính quyền Lâm Đồng phải đảm bảo thực hiện quyền dân chủ tự ứng cử, không được dùng thủ đoạn và tiểu xảo để loại những người tự ứng cử có tinh thần yêu nước.

Tôi yêu cầu UBMTTQ và chính quyền Lâm Đồng cần lắng nghe ý kiến nhiều đại biểu quốc hội ủng hộ quyền tự ứng cử, tự ứng cử thể hiện dân chủ ở Việt Nam và cho rằng cơ quan chức năng không có quyền xâm phạm đối với những người tự ứng cử; đặc biệt cần biết đến một sự kiện quan trọng sau đây : Đúng vào ngày 15-3 khi xuất hiện tin về “tổ chức phản động đứng phía sau một số người tự ứng cử”, một quan chức cao cấp của Mặt trận Tổ quốc Việt Nam là ông Vũ Trọng Kim đã trả lời phỏng vấn báo Pháp luật TP. HCM với quan điểm “Tôi hoan nghênh tất cả người tự ứng cử. Nếu những tên tuổi được người dân lựa chọn, bằng lòng dựa vào những công việc cụ thể họ đã làm có hiệu quả cụ thể thì rất tốt... Tôi nghĩ, cần phải có số lượng người tự ứng cử nhiều hơn và tỉ lệ người tự ứng cử đi đến “chung cuộc” phải nhiều hơn. Không có rào cản gì đối với những người tự ứng cử. Chỉ có những định kiến hẹp hòi mới ngăn cản người tự ứng cử. Điều này phụ thuộc vào lãnh đạo của từng đơn vị, địa phương nào đó. Điều này không phù hợp với xu thế phát triển và định kiến không phải là điều được cho phép”.

Thư ngỏ này được gửi đến các cơ quan công luận trong nước và quốc tế để minh xác cơ chế “dân chủ đến thế là cùng” của Tổng bí thư Ng. Phú Trọng là như thế nào.

THƯ NGỎ GỬI ĐẾN những người quan tâm tới cuộc bầu cử Quốc hộiPhan Văn Phong 03-04-2016.....

Thưa tất cả những ai đang quan tâm cuộc bầu cử Quốc hội khoá 14,

Tôi là Phan Văn Phong, ứng viên ĐBQH khoá 14. Địa chỉ: 12 Tràng Tiền, Hoàn Kiếm, Hà Nội.

Trước tiên tôi được bày tỏ với quý vị là hiện tại tôi đang rất lấy làm thú vị khi một ứng viên tép riu ít triển vọng như tôi mà cũng đã được đám sai nha giấu mặt nào đó bày trò bôi xấu tôi nhằm dọn đường cho việc gạt tên tôi ra khỏi danh sách ứng cử viên trong hội nghị lấy ý kiến cử tri nơi cư trú sắp diễn ra vào những ngày tới.

Đám sai nha này đã mượn tay nhóm dư luận viên là cái nhóm chuyên nghề đi dựng chuyện nói xấu những người có tham gia bảo vệ quyền con người, chúng đã kì công làm những cuộc phỏng vấn những cử tri đang chịu ơn nhà cầm quyền trên địa bàn tôi cư trú, với những câu hỏi và trả lời tương tự nhau rồi ghép thành 1 video clip tung lên kênh youtube, nhằm bôi nhọ, dọn đường cho việc gạt tên tôi ra khỏi danh sách ứng cử viên trong hội nghị lấy ý kiến cử tri nơi cư trú sẽ diễn ra vào những ngày tới. Kính mời quý vị xem clip này:

Sau khi bôi lông tìm vết không ra lỗi quan trọng, chúng đã tập trung bôi xấu tôi trên 5 vấn đề đời tư, không ăn nhập gì so tiêu chuẩn của đại biểu Quốc hội. Đó là:

- 1- Hay đi biểu tình trong khi chưa có luật biểu tình,
- 2- Vi phạm luật hôn nhân gia đình, có tư tưởng trọng nam khinh nữ,
- 3- Không tham gia các sinh hoạt tại địa phương,
- 4- Là phản động,
- 5- Không tham gia đóng góp ủng hộ tiền trong các đợt vận động.

Xin lỗi các cử tri là hàng xóm đã trực tiếp nói xấu tôi trong video clip, tôi không ác cảm gì với quý vị bởi đó là quyền của quý vị. Tôi cũng biết quý vị đang chịu ơn những kẻ đứng sau quý vị như thế nào nên buộc phải làm việc trái lòng người. Vì thế, tôi không coi đó là những lời từ trong tâm của quý vị, mà coi đó là lời của đám sai nha giấu mặt xấu xa nào đó muốn mượn quý vị để nói ra mà thôi. Nhưng dù sao tôi cũng xin được giải thích như sau:

1- Về vấn đề hay đi biểu tình

Biểu tình là quyền tự nhiên mà có, không thể bị tước đoạt của con người, đã được qui định rõ tại điều 19 công ước Liên Hợp quốc mà Việt

Nam đã tham gia, đồng thời cũng thể hiện trong hiến pháp năm 2013 của Việt Nam như sau:

Điều 25

Công dân có quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí, tiếp cận thông tin, hội họp, lập hội, **biểu tình**. Việc thực hiện các quyền này do pháp luật quy định.

Điều 14

Quyền con người, quyền công dân chỉ có thể bị hạn chế theo quy định của luật trong trường hợp cần thiết vì lý do quốc phòng, an ninh quốc gia, trật tự, an toàn xã hội, đạo đức xã hội, sức khỏe của cộng đồng.

Việc pháp luật Việt Nam chưa có qui định cụ thể về biểu tình chính là món nợ không dám trả cho dân của Quốc hội và nhà cầm quyền Cộng sản Việt nam, nhưng không vì thế mà công dân phải bỏ mất quyền của mình. Việc tôi đi biểu tình chống Trung Quốc xâm lược là thể hiện tinh thần trách nhiệm của công dân trước hiểm hoạ đất nước đang bị giặc Tàu xâm lăng.

Một ngày gần đây, rất gần đây thôi, khi mà thế lực tham nhũng bán nước, hèn với giặc, ác với dân bị phế truất, thì chính việc đi biểu tình của tôi (và những người như tôi) chắc chắn sẽ được toàn dân tôn vinh.

2- Về vi phạm luật hôn nhân gia đình, có tư tưởng trọng nam khinh nữ

Tôi xin được giải thích như sau:

a- Vấn đề vi phạm về hôn nhân là có thật, tuy nhiên đó là chuyện đã xảy ra từ 5 năm trước, lâu quá rồi, cũng không thành án tích gì cả thì đâu có phạm vào tiêu chuẩn nào của Đại biểu Quốc hội? Hơn thế nữa là thực tế hiện nay, tôi và cô vợ cũ vẫn đang sống chung trong 1 nhà mà không hề có xô xát làm ảnh hưởng hàng xóm xung quanh. Ấy vậy thì quý vị còn nhắc lại làm chi? Có động cơ đen tối gì? Tôi thì xác định đó chính là hành động tiếp tay cho đám sai nha giấu mặt kia đang rắp tâm phá hoại cuộc bầu cử Quốc hội 14 này mà tới đây rất có thể việc sẽ phải đưa ra phân xử trước pháp luật.

b- Về ý kiến nói rằng tôi có tư tưởng trọng nam khinh nữ thì xin nói luôn là quý vị đã sai quá sai rồi, quý vị không có bằng chứng cụ thể nào chứng minh cho lời nói của mình cả, còn với tôi thì phụ nữ vẫn luôn và mãi là 1 nửa của thế giới, cũng như là 1 nửa của đời tôi, tôi yêu không hết mà

sao quý vị dám hồ đồ vô đoán là tôi khinh???

3- Không tham gia các hoạt động tại địa phương

Tôi hiểu là ở địa phương ta có các hội lâu lâu có sinh hoạt là: hội phụ nữ, hội người cao tuổi, hội cựu chiến binh. Nhưng xin thưa tôi thì không phải phụ nữ, không phải người cao tuổi, cũng không là cựu chiến binh, Tôi không ở vào hội nào của quý vị, khi họp hành quý vị cũng không mời, ấy vậy thì quý vị bảo tôi phải tham gia cách nào đây. Xin thưa, tôi chỉ tham gia tích cực tại các hội thể thao giữ gìn sức khỏe của tôi thôi. Bóng đá, bóng bàn tôi đều tham gia tích cực cả, nhưng mà tại đó thì quý vị lại không tham gia. Vậy thì động cơ nào khiến quý vị chụp cho tôi cái mũ không tham gia các hoạt động tại địa phương? Phải chăng đây cũng chính là xuất phát từ âm mưu muốn phá hoại cuộc bầu cử lần này???

4- Là phản động

Đây rõ ràng là giọng điệu của những kẻ cam tâm cúi đầu làm tay sai cho giặc. Chúng đang muốn cố răn cản gà nhà, tiếp tay cho âm mưu biến Việt Nam thành 1 tỉnh của Trung Quốc, dìm tương lai muôn đời con cháu chúng ta vào vòng nô lệ phụ thuộc vào Bắc phương. Người nói ra câu này là anh Tiến chắc cũng không hiểu thế nào là phản động mà chỉ đơn thuần là muốn giữ suất trúng xe lấy tiền mà chấp nhận ai bảo nói gì thì nói vậy mà thôi, nên tôi không chấp nhất. Chỉ mình định rằng nếu tôi mà là phản động đúng nghĩa theo từ điển thì chắc chắn giờ đây không còn ngồi đây để trao đổi chân tình với quý vị được nữa.

5- Không tham gia đóng góp tiền trong các đợt vận động

Việc này cũng là thật. Tôi nhớ có 1 lần anh Sinh gặp tôi để quyên góp cho ngày thương binh, hôm đó anh đi có 1 mình là không minh bạch nên tôi không ủng hộ. Trước đây có anh Đức bên nhà số 8 chuyên đi vận động cho thiên tai lũ lụt, anh có tâm sự với tôi là bọn tao đi quyên góp thế này cũng được hưởng từ 10 đến 15%, tôi thấy VTV đưa tin nhiều nơi lũ lụt mà đến gói mì tôm cũng bị địa phương ăn bớt, bà phó chủ tịch nước thì chưa xốt nói là bây giờ người ta ăn không từ 1 thứ gì của dân v.v... và xin thưa đó là những lý do khiến tôi không thể ủng hộ.

Nhưng như thế không có nghĩa là tôi không có tinh thần "lá lành đùm lá rách". Bởi tuy không ủng hộ cho các tổ chức do nhà cầm quyền đặt ra để đồng tiền ủng hộ phải đi lòng vòng qua nhiều cửa mới đến tay người cần

giúp, khi đến nơi thì hao hụt rơi vãi không còn được bao nhiêu; thay vào đó tôi đã luôn ủng hộ cho những nhóm dân sự đi giúp trực tiếp những nơi gặp khó khăn khi có điều kiện.

Tóm lại: Tôi lấy làm rất thú vị khi được ai đó đã quan tâm cho làm cả 1 video clip rất cầu kỳ để bôi xấu tôi trên phương tiện thông tin đại chúng. Nhưng xin nói để quý vị biết là thời nay thông tin rất phong phú, độc giả rất thông minh, những điều quý vị đã nói ra lại rất không ăn nhập gì với những tiêu chuẩn của đại biểu Quốc hội như đã qui định trong luật quốc hội.

Cho nên tôi khẳng định là quý vị không thể bôi xấu tôi, mà ngược lại quý vị cứ vất tay lên trán đi, những việc làm đó của quý vị sẽ làm nhục quý vị, đồng thời góp phần huỷ hoại tương lai lâu dài của chính quý vị, cũng như của gia đình và con cháu quý vị đó.

Lời cuối, khuyên quý vị hãy dừng ngay những trò dơ bẩn lại nếu không muốn phải nhận về "Quả Báo".

Hà Nội, ngày 3-4- 2016

Phan Văn Phong

đưa ra nhu cầu cấp bách về cải cách thể chế cho dân VN thoát vòng kim cô khốn khổ để đồng hành phát triển theo thế giới.

Vì thế, việc nhà cầm quyền giam giữ NNG đã gây phần nộ cho nhiều người dân VN và thế giới.

Trả thù người "không lao đầu vào hố nô lệ"

Nguyễn Ngọc Già là một nhà bình luận thời sự chính trị sắc sảo. Ngòi bút của ông thể hiện sự chính trực và một tình yêu lớn với đất nước VN. Thật cảm động khi biết rằng con người có hình vóc nhỏ bé và nụ cười như bẽn lẽn và khờ khạo ấy trong nhiều năm đã dám chấp nhận thua thiệt về mình, vững vàng chính kiến, không quản hiểm nguy, luôn lên tiếng mạnh mẽ cảnh báo về những nguy cơ của đất nước, bênh vực dân oan và các tù nhân lương tâm, trong khi hầu hết những đồng nghiệp của ông và người VN thì im lặng.

NNG dám đương đầu với nỗi

THÁNG KHỦNG BỐ NHÂN QUYỀN VIỆT NAM

.....**Võ Thị Hảo 06-04-2016**.....

Phiên tòa thù địch cho nhà báo của tiếng thờ dài lê dân

Sau hơn bốn trăm ngày bị công an bắt và đưa đi biệt tích, ngày 30-3-2016 tại Sài Gòn, Blogger Nguyễn Ngọc Già (NNG) đột nhiên bị Tòa án TP HCM đưa ra trong một phiên xử bí mật, trái pháp luật, diễn ra chỉ trong vòng 2 tiếng đồng hồ.

Ông đã phải nhận một bản án phi lý, hết sức nặng nề gồm 4 năm tù giam và 3 năm quản chế chỉ vì một số bài viết đã đăng trên mạng Internet theo quyền tự do ngôn luận mà Hiến pháp Việt Nam (VN) quy định.

NNG (Nguyễn Đình Ngọc) không chỉ là một Blogger bộc bạch tâm huyết với đất nước. Với phương pháp ôn hòa của một trí thức, ông đã dũng cảm và nhẫn nại trình bày về sự thật đang diễn ra tại VN. Ông luôn kịp thời lên tiếng và kiên trì bênh vực các tù nhân lương tâm theo quy định của pháp luật. Ông thẳng thắn và nồng nhiệt thể hiện nguyện vọng tha thiết về dân chủ và tự do cho người VN. Ông

đơn độc trên con đường vì cộng đồng. Những điều ông viết ra là nhu cầu tự thân, không vì tiền bạc hay chỉ khi bị nhà cầm quyền gây tổn hại đến quyền lợi riêng mới lên tiếng. Có thể cảm nhận sự lên tiếng vì lương tri của ông đã cốt thiết như hơi thở cho một cơ thể sống. Nhà cầm quyền VN đã tận dụng nỗi cô đơn, sự ăn danh của ông để bắt ông đi biệt tích trong hơn một năm và bí mật đem ra xử nhằm "thù tiêu" sự có mặt của ông trên công luận, nhằm "hạ sát" một cây bút phản kháng để răn đe dân Việt.

Khi bị đưa ra một phiên tòa theo kiểu "trộm cắp" quyền được xét xử công khai trước công luận, NNG đã rất thiệt thòi khi không có được những đồng bào, những người trong nước và nước ngoài, báo chí kịp biết để đến bên ông, để quan sát phiên tòa, hoặc trực tiếp yêu cầu nhà cầm quyền phải trả tự do cho ông như ông xứng đáng được hưởng.

Nhưng cách hành xử như vậy của nhà cầm quyền chỉ phản tác

dụng, càng khiến người đọc hăm hở tìm biết về ông. Và càng đọc, người ta càng thêm cảm động và biết ơn ông.

Làm sao có thể quên những lời văn thống thiết và đầy dũng khí của cây bút ấy. Ông đã cất lên tiếng nói của một nhân sĩ, một trí thức dũng cảm, trực diện đưa ra những giải pháp bất bạo động để cứu dân cứu nước và cứu ngay cả đảng CSVN nếu họ còn muốn tồn tại.

Người đọc không thể quên khi năm 2011, ông đã da diết lên tiếng như một “văn tế thập loại chúng sinh” về sự khốn khổ của người dân VN dưới sự tha hóa của nhà cầm quyền ngày nay:

“...Tiếng kêu đau đớn của người dân mất đất.

Những thân xác ngư dân bị bắn giết vẫn còn đó! Mái đầu trẻ thơ cút vẫn còn đây.

Tiếng ta thán của hàng chục ngàn công nhân cầm hơi bằng đồng lương chết đói.

Tiếng rên xé lòng: học trò măng sữa, người thân các nạn nhân chết oan khiên.

Tiếng vọng đáp lời hồn thiêng sông núi của người dân xuống đường đòi biển đảo thân yêu đã và đang mất dần vào tay giặc cướp.

Tiếng ti tê trĩu nặng của tâm hồn văn nghệ sĩ.

...

Tiếng thốn thức của người thân tù nhân chính trị trong vòng lao lý...

Tiếng thở dài lê dân mỗi bước trên đường mưu sinh

Tiếng gọi tri thức của các nhà giáo, nhà khoa học

Tiếng kêu lương tri thời đại của Thế giới

Tất cả những điều đó vẫn không làm đảng CS tỉnh ngộ. Đảng CSVN tiếp tục trêu ngươi chân lý... Mười bốn người trong Bộ chính trị vẫn bình chân như vại trước hiểm họa ngoại xâm lừng lững tiến vào.

...

Không! Người VN không chấp nhận để trăm họ lao đầu vào hố nô lệ! Dân tộc VN phải giành lại quyền điều khiển đất nước để đưa trăm họ đến đỉnh Tự do - Dân chủ, nơi mà người dân Việt đạt hạnh phúc, đất nước Việt đặng phú cường. Bất kỳ

ai cảm thấy bản thân là người VN cũng phải có trách nhiệm!”

(Trong bài “Đảng cộng sản cần thành tâm với dân tộc VN hơn bao giờ hết”- Danluan.org).

NNG, với năng lực của một cây bút vừa có lửa, vừa có lý luận và thực tiễn, đã ôn hòa khi kêu gọi Đảng CSVN tự nguyện trao trả lại quyền làm chủ cho nhân dân VN, tổ chức lại một thể chế chính trị theo kiểu dân chủ thực sự, trong đó không phải là hoàn toàn tẩy chay Đảng CS, mà Đảng CS cũng được phép tồn tại và cạnh tranh công bằng với các đảng phái khác và cam kết hoạt động theo pháp luật VN.

Tháng Ba khủng bố nhân quyền

Theo quy định tại điều 31 Hiến pháp 2013, người bị buộc tội phải được Tòa án xét xử kịp thời trong thời hạn luật định, công bằng, công khai.

Tại điều 18 của Bộ luật Tố tụng Hình sự cũng ghi rõ: “việc xét xử của tòa án được tiến hành công khai, mọi người đều có quyền tham dự”. Phiên xử người bất đồng chính kiến hay dân oan đều không thuộc diện phải xử kín. “Nguyên tắc tranh tụng trong xét xử được bảo đảm”, “quyền bào chữa của bị can, bị cáo, quyền bảo vệ lợi ích hợp pháp của đương sự được bảo đảm”.

Nhưng nhà cầm quyền VN luôn sẵn sàng chà đạp lên Hiến pháp. Những phiên tòa khủng bố nhân quyền đã được mở dồn dập trong những ngày cuối tháng 3, ngay khi Quốc hội VN đang mở phiên họp toàn thể.

Lẽ ra Quốc hội phải là nơi đầu tiên lên tiếng phản đối sự vi hiến của các phiên tòa này. Nhưng đau thương thay, người dân VN đã bị tước đoạt nhân quyền bởi Đảng, nhà cầm quyền và chính Quốc hội. Tháng 3 và đầu tháng 4-2016, bằng việc kiến tạo “bộ dàn nguyên thủ theo kiểu chỉ định để Quốc hội dân nhân bầu cử” mà ai cũng thấy rằng thật giả dối cùng nhiều hành vi khác, Quốc hội VN cũng đang thực hiện những hành vi vi hiến thô bạo chưa từng có.

Vậy nên, chỉ trong tuần cuối của tháng 3-2016, dồn dập có tới 4

phiên tòa xử 7 công dân yêu nước vô tội với những bản án theo kiểu “trả thù”.

Ngày 23/3, tại Hà Nội có hai người yêu nước mà dân VN cũng hàm ơn như Nguyễn Ngọc Già, là anh Ba Sàm Nguyễn Hữu Vinh và Nguyễn Thị Minh Thúy đã phải nhận bản án bắt công, tàn nhẫn tổng cộng tới 8 năm tù giam và nhiều năm quản chế sau khi ra tù.

Ngay hôm sau, 24/3, nhà vận động chống tham nhũng Đinh Tất Thắng đã phải chịu bản oan án 7 tháng 11 ngày tù giam dù ông chỉ tố cáo tham nhũng, ông tố cáo đúng, và ông đã 73 tuổi. Được biết, ông bị công an Thanh Hóa bắt giam ngay 11 ngày sau khi ông có đơn gửi Mặt trận Tổ quốc tỉnh Thanh Hóa tố cáo những người đã làm giả giấy tờ để nhận khống các khoản trợ cấp dành cho thương binh, trong đó có anh trai của Giám đốc công an Thanh Hóa. Thay vì ông phải được khen thưởng, họ đã vu cho ông tội “vu khống, lăng mạ, xúc phạm danh dự, nhân phẩm, uy tín cá nhân của một số lãnh đạo Trung ương, lãnh đạo tỉnh...”

Chưa thỏa mãn về mức độ khủng bố, tại TPHCM ngày 30-3-2016 nhà cầm quyền VN mở tới hai phiên tòa càng vi hiến nghiêm trọng đối với Nguyễn Ngọc Già và ba nữ dân oan Ngô Thị Minh Ước, Nguyễn Thị Bé Hai và Nguyễn Thị Trí. Ba nữ công dân này là những dân oan mất đất. Họ và gia đình khốn khổ tàn tạ nhiều năm vì đi kêu oan nhưng không được nhà cầm quyền giải quyết. Họ không có tội. Dù cho họ có tham gia mạng lưới “dân oan tranh đấu” như trong bản kết tội đã nêu, nhưng pháp luật VN không cấm dân oan tranh đấu đòi công bằng và tố cáo tham nhũng. Phương pháp của ba nữ công dân này là bất bạo động, chỉ cầm cờ và hô khẩu hiệu, thể hiện nguyện vọng của mình. Vậy mà họ bị kết án tổng cộng 10 năm tù giam và gần chục năm quản chế sau khi mãn tù.

Phải trả tự do ngay lập tức :

Nhận xét về những phiên tòa xử “bí mật” tại VN nói trên, ông Martin Patzelt –thành viên của Ủy ban nhân quyền Nghị viện CH Liên

bang Đức— đã hết sức bất bình:

“Tôi không thể nào hiểu được việc phiên xử lại được diễn ra bên trong những cánh cửa đóng kín. Nếu họ có quan điểm rằng tất cả đều phù hợp với quy định của nhà nước pháp quyền, thì họ không cần phải thực hiện phiên tòa bí mật như vậy.”

Ngày 4-4-2016, Tổ chức Nhân quyền thế giới đã mạnh mẽ lên án hành động trên của nhà cầm quyền VN. Ông Phil Robertson, Phó Giám đốc ban Á châu của tổ chức này đề nghị chính quyền VN cần phóng thích ngay lập tức các nhà hoạt động và blogger nổi tiếng đang bị tù giam chỉ vì đã thực thi các quyền của mình. Qua việc siết chặt thêm vành đai kiểm soát, VN đang thách thức phản ứng của Hoa kỳ và cộng đồng quốc tế. Ông nói: “Những hành động đó phải được đáp trả bằng sự lên án mạnh mẽ để chính quyền Hà Nội thấy rõ rằng nếu muốn nhận được sự tôn trọng của các đối tác thương mại thì bản thân mình phải tôn trọng nhân quyền.” (theo <https://changevietnam.wordpress.com>).

Hiến pháp VN năm 2013 quy định rõ: “Người bị bắt, tạm giữ, tạm giam, khởi tố, điều tra, truy tố, xét xử, thi hành án trái pháp luật có quyền được bồi thường thiệt hại về vật chất, tinh thần và phục hồi danh dự. Người vi phạm pháp luật trong việc bắt, giam giữ, khởi tố, điều tra truy tố, xét xử, thi hành án gây thiệt hại cho người khác phải bị xử lý theo pháp luật”.

Người VN sẽ không để cho những tù nhân lương tâm và dân oan, người dám vì nhân quyền và dân chủ phải đơn độc. Mỗi cá nhân và tổ chức cần nhận thấy trách nhiệm của mình trong việc bảo vệ cộng đồng lương thiện và cần mạnh mẽ lên tiếng đấu tranh để yêu cầu nhà cầm quyền phải sửa chữa sai lầm, trả tự do ngay và bồi thường thiệt hại cho người vô tội, cũng như cần đưa ra truy tố những người vi hiến.

*Nội dung bài viết không phản ánh quan điểm của RFA.

NHỮNG NGƯỜI LY KHAI nền tảng của tự do, lương tâm của xã hộiTừ Thứ 10-04-2016.....

Những người ly khai (*dissidents*) đang tranh đấu cho nhân quyền là lương tâm của xã hội, mà bất cứ một quốc gia nào, nhất là những nước sống dưới ách độc tài, phải ghi ơn. Đó là kết luận của Michel Eltchaninoff, một triết gia Pháp, sau khi bỏ ra nhiều năm đi gặp và nghiên cứu về các *dissidents* tại nhiều quốc gia.

Tác giả cuốn “Les Nouveaux Dissidents” (Những người ly khai mới) vừa xuất bản ở Paris (Nxb Stock), viết: những người ly khai là mối kiêu hãnh của xã hội. “Trong khi mọi người lo lắng cho sự nghiệp, an toàn, quyền lợi và tự do cá nhân, họ chấp nhận trả giá cho sự phẫn nộ của họ. Bị chà đạp bởi nhà cầm quyền, trước sự thờ ơ của người đồng hương, họ đứng dậy sau mỗi thử thách và trung thành với lý tưởng của mình, đôi khi tới kiệt lực”. Eltchaninoff nghiên cứu về những người mà ông gọi là *dissidents* mới, bởi vì những người ly khai của thời đại Internet có nhiều điểm khác với những thế hệ trước, cả về nhân sinh quan lẫn phương pháp tranh đấu.

Dissidents cũ, dissidents mới

Trước hết, từ ngữ *dissidents*, tạm dịch là những người ly khai, từ những năm 90 được dùng để nói tới những người phản kháng chế độ ở Nga cũng như ở những nước Cộng sản khác. Từ 1989, sau khi bức tường Berlin bị đập đổ, kéo theo sự sụp đổ của Xô viết Nga hai năm sau, chữ *dissidents* được dùng để nói tới những người ly khai ở khắp nơi, từ Nam Mỹ tới Trung Hoa, VN, Miến Điện, Iran... Nelson Mandela, Aung San Suu Kyi là những khuôn mặt nổi tiếng nhất. Chữ *dissidents*, từ nguyên thủy, có tính cách tôn giáo, để chỉ những người thuộc một cộng đồng, một tôn giáo nhưng muốn đứng ra ngoài. Người *dissidents* có thể chống đối, phản kháng, hay chỉ bày tỏ một thái độ bất hợp tác, không đồng tình, đồng lõa.

Những năm 70-80, những người

ly khai Nga, đứng đầu là Soljenitsyne, Sakharov, bị đàn áp, không ai biết tới ở trong nước, nhưng tiếng tăm lừng lẫy ở nước ngoài, đã khiến cả một thế hệ trí thức Âu Châu tỉnh mộng về thiên đường xã hội chủ nghĩa. Dần dần tiếng kêu của họ vọng về quốc nội và đã góp phần vào sự sụp đổ của chế độ CS Nga. Nhưng sau đó, họ biến mất trên chính trường. Nhiều người kiệt lực sau nhiều năm bị chà đạp dã man. Một số sống ở ngoài nước. Và những tàn dư của chế độ CS, trở thành mafia đỏ, có tiền, có tổ chức, trở lại thao túng chính quyền và gạt những người *dissidents* ra ngoài để dễ làm ăn với nhau. Họ bị đẩy vào hố quên của lịch sử, giống như những *dissidents* Trung Hoa sống sót sau vụ thảm sát Thiên An Môn. Nhưng chế độ CS sụp đổ, không có nghĩa là dân chủ đã thành hình, tự do là một chuyện đương nhiên. Trả lời câu hỏi “theo ông cái tệ hại nhất của chế độ CS là gì?”, Adam Michnik, một trí thức phản kháng Ba Lan, nói: là những gì đến sau đó (*ce qui arrive après*). Những hỗn loạn đến sau đó. Chế độ CS đã tàn phá mọi cơ cấu xã hội, mọi giá trị tinh thần, việc xây dựng lại một xã hội lành mạnh, một chế độ dân chủ là chuyện vạn nan, nếu không chuẩn bị chu đáo. Dân chủ là một quá trình lâu dài. Chế độ CS sụp đổ, không có nghĩa là dân chủ thành hình như một phép lạ. Không phải là sự chấm dứt của lịch sử (*la fin de l'histoire*), mượn chữ của Fukuyama. Độc tài biến dạng, chế độ vô sản trở thành một chế độ tư bản man rợ. Xã hội lại cần những *dissidents*, những kẻ xâm mình dám ăn dám nói, những Từ Hải giữa đường thấy sự bất bình mà tha. Từ đó, xuất hiện những người ly khai mới, *les nouveaux dissidents*.

Chiến thuật ‘gậy ông đập lưng ông’

Những người ly khai là những người xuất thân từ trong lòng chế độ. Eltchaninoff: «*Andreï Sakharov*

chẳng hạn, là một nhà bác học được kinh nể ở Nga, hoàn toàn hoà đồng với chế độ trước khi tách ra, tố cáo những vi phạm nhân quyền. Người ly khai không phải là người chống đối từ bên ngoài nhảy vào. Cái làm cho họ trở thành đáng sợ, chính ở chỗ họ là người của chế độ mà họ đã kích. Họ là sản phẩm điển hình, đôi khi gương mẫu, của chế độ. Điều đó khiến sự phản kháng của họ hữu hiệu hơn, được nghe hơn» (*plus efficace et plus audible*)

Eltchaninoff viết, ngoài sự kiện xuất thân từ trong lòng của chế độ, người ly khai có ba đặc điểm: bất bạo động, hành động với tư cách cá nhân và hoạt động công khai.

1- Bất bạo động: «Những người ly khai là những người triệt để bất bạo động. Họ từ chối dùng vũ khí chống chính quyền, đôi khi vì nguyên tắc, nhiều khi vì chiến thuật: gây tử thương người của chính quyền đưa tới đàn áp tàn bạo. Những người kháng chiến đặt chất nổ, giết kẻ thù. Người ly khai không làm chuyện đó».

2- Hành động cá nhân. Theo tác giả, người ly khai không coi mình là một thành phần của một tổ chức, một đảng viên thi hành chỉ thị của cấp trên. Nếu hoạt động trong một nhóm, người ly khai không từ bỏ cá tính, không từ bỏ những suy tư cá nhân. Anh ta hành động vì trái tim, vì một sự bất bình, không phải vì tham vọng. Vì vậy, rất ít người ly khai đi vào con đường chính trị. «Điều đó cắt nghĩa tại sao rất ít người -trừ trường hợp Vaclav Havel- trở thành lãnh tụ (*leaders*) sau chiến tranh lạnh». Điều đó cũng giải thích tại sao sau khi chế độ sụp đổ, quyền hành vẫn ở trong tay những người của chế độ cũ.

3. Hoạt động công khai. Người ly khai không vào rừng, vào bưng như người kháng chiến. Hành động công khai khiến việc đàn áp trở thành dễ dàng, nhưng cũng khiến hành động của họ chính đáng. Không việc gì phải giấu diếm khi người ta hành động cho quyền lợi chung và tin mình nắm chính nghĩa.

«Tóm lại, người ly khai coi sức mạnh của mình ở thái độ bất bạo động, tôn trọng cá tính và nguyên

tắc minh bạch, công khai».

Như vậy, anh ta hoạt động theo phương pháp nào? Eltchaninoff trả lời: phương pháp lấy gây ông đập lưng ông. Dùng vũ khí của chính quyền để đánh chính quyền.

«Nếu nhà nước tuyên bố tôn trọng luật pháp, người ly khai cương quyết khẳng định quyền công dân của anh ta và của người đồng hương. Nếu nhà nước nói tôn trọng người lao động, người ly khai tố cáo những vi phạm quyền công nhân. Người ly khai là một cao thủ judo: anh ta dùng sức mạnh của đối phương để quật ngã đối phương mà không cần vũ lực. Vì vậy, anh ta như David, luôn luôn tìm ra những phương cách mới để đưa người khổng lồ Goliath vào tròng. Anh ta làm thơ, viết nhạc, vẽ tranh, tổ chức những happenings, những cuộc gặp gỡ, những nơi tụ họp độc đáo, đưa những sáng kiến ly kỳ». Anh ta tranh đấu bằng bộ óc, bằng sáng tạo, khiến nhà cầm quyền không biết đầu mà mò. Sáng kiến càng kỳ cục, càng ngộ nghĩnh càng hữu hiệu. Nhưng đối kháng không phải là một trò chơi. Nhiều người ly khai đã trả giá đắt, quá đắt. Cái can đảm và quyết tâm phi thường của họ khiến ta phải ngả mũ chào. (Viết 'anh ta' là một cách nói, cho tiện. Sự thực, trong số những *dissidents* có rất nhiều phụ nữ. Chỉ cần nhìn hàng ngũ phụ nữ đông đảo, ở Việt Nam hay ngay cả những nước Ả Rập, nơi phụ nữ bị chèn ép. Và họ, phụ nữ, không phải là những người ít can đảm nhất, ít hữu hiệu nhất)

Sau khi bức tường Berlin đổ, sau khi Mao chết, sau những mùa Xuân Ả Rập, người ta chưa thấy dân chủ không tự nhiên vác xác tới. Bạo hành tiếp tục, dưới hình thức khác. Những người ly khai lại rục rịch xuống đường.

Eltchaninoff đi nhiều nơi, tới tận chỗ để gặp gỡ những người ly khai mới. Ông đi một vòng Nga, Ukraine, Trung Hoa, Tibet, Iran, Palestine, Mỹ, gặp những người chống đối, nhất là những người không được báo chí Tây phương nói tới. Ông ta nhận xét: giữa người ly khai mới và những người thuộc thế hệ trước có những điểm tương đồng, nhưng

cũng có nhiều điểm rất khác nhau.

Những nguyên tắc căn bản của thể hệ đàn anh vẫn được áp dụng, nhưng cải tiến để thích ứng với thời đại mới. Bất bạo động không còn là triết lý ôn hoà, nhưng là 1 phương pháp hữu hiệu nhất trước bạo lực. Cá nhân vẫn là 1 yếu tố quan trọng. Người ly khai không muốn làm quân cờ cho một tổ chức. Và, trong thể hệ của iPhone, của Internet, mọi người quay phim, chụp hình loạn cào cào, muốn hoạt động kín, muốn giữ bí mật là một chuyện ngớ ngẩn. Trái lại, cách giữ an ninh hữu hiệu nhất là truyền bá tin tức, hình ảnh thật nhanh, thật rộng.

Elchaninoff nhận thấy ít nhất 5 điểm khác biệt giữa những người ly khai mới và những người thuộc thế hệ Sakharov, Havel, hay Mandela:

1. Những người ly khai mới không bị ràng buộc bởi các chủ nghĩa, các ý thức hệ, lý thuyết của các trí thức lớn. Họ muốn tự do suy nghĩ, không phải là tín đồ của một chủ nghĩa, đôi khi không có một khuynh hướng chính trị nào. Đó không phải là những người quá khích, cuồng tín khư khư bám giữ một sự thực duy nhất

2. Những phản kháng dựa trên khả năng của một cá nhân, không nhất thiết phải là một đối tượng chung của đa số. Tranh đấu cho môi trường, cho nữ quyền, cho công nhân, cho nông dân, cho đồng tính luyến ái, chống kiểm duyệt Internet, bênh vực dân oan bị cướp nhà, cướp đất... Mỗi người, tùy theo khả năng và sự hiểu biết của mình, tìm cách cải thiện một góc cạnh nào đó của xã hội. Họ thực tế, không viễn vông như đàn anh. Nhận xét này của tác giả rất đáng quan tâm. Sự hình thành của dân chủ ở các nước Âu Châu khởi đầu bằng những đòi hỏi nhiều nhóm, nhiều giai cấp xã hội. Nông dân đòi quyền lợi cho nông dân, thương gia, kỹ nghệ gia, công nhân, mỗi giới tranh đấu cho mình. Nhà cầm quyền nhượng bộ nơi này một chút, nơi kia một chút; dần dần những dòng suối nhỏ hội lại thành sông, thành biển. Tranh đấu cho tự do, dân chủ là một khái niệm trừu tượng đối với quần chúng, tranh đấu cho những người đàn bà bị đem bán

VIẾT CHO NGUYỄN VIẾT DŨNG

—K'Tem (Danlambao) 13-04-2016—

cho du khách dễ thích động hơn, dễ được hưởng ứng hơn.

3. Người phản kháng mới không hy sinh đời sống thường nhật, không coi nhẹ gia đình. Một nhà tranh đấu người Tibet nói về gia đình ông ta nhiều hơn là nói về chính trị. Anh ta không phải là một cái máy đấu tranh vô cảm.

4. Người ly khai mới không có khuynh hướng hy sinh đời mình cho đối tượng đấu tranh; không phải anh ta thiếu can đảm, bằng chứng là anh ta sẵn sàng trả giá rất đắt, nhưng coi chuyện tranh đấu hữu hiệu quan trọng hơn là việc hy sinh vô bổ. Anh ta ghét cái tật đao to búa lớn của đàn anh.

5. Những người ly khai mới phóng khoáng hơn. Họ áp dụng bất cứ phương tiện nào, bất cứ hình thức tranh đấu nào, miễn là hữu hiệu, thí dụ dùng một bài hát nói về tự do của Mỹ để đánh thức dân Ả rập, một bài vọng cổ để báo động nhà cầm quyền đang bán nước, bán biển. Người ly khai mới ý thức được cái lợi hại của kỹ thuật truyền thông và tận dụng các phương tiện truyền thông mới. Một nữ ca sĩ Iran cời bỏ khăn trùm đầu, hát nhạc tình trên Internet, hàng triệu người vào coi, gây chấn động dư luận và khiến nhà cầm quyền bảo thủ bối rối hơn là một cuộc biểu tình đẫm máu.

Eltchaninoff kết luận: những người ly khai là «những người đi trước thời đại. Họ được nuôi dưỡng bởi sự can đảm và thái độ nổi loạn. Họ phơi trần những tệ trạng không thể chấp nhận trong xã hội họ đang sống: áp lực, kiểm duyệt, thao túng quyền hành, gian lận bầu cử, sát hại người vô tội, chiếm nhà chiếm đất... Nhưng họ tranh đấu dưới những hình thức đôi khi độc đáo, luôn luôn bất bạo động. Họ không tìm cách bịt mắt giả mù, cũng không đánh võ miệng trước những bất công, những lạm dụng quyền thế. Họ hành động để đặt nhà cầm quyền trước trách nhiệm của mình. Nếu nhà cầm quyền trả lời bằng cách đàn áp, họ chịu đòn nhưng tiếp tục hành động. Nếu nhà cầm quyền lùi, họ thắng. Trong bất cứ xã hội nào, chúng ta cũng cần những người ly khai mới» ■■■■■

Lần đầu tiên nhìn hình em Nguyễn Viết Dũng bước ra khỏi trại trong chiếc áo trắng có hình chiếc cờ VNCH trên góc túi, tự nhiên xúc động mạnh, nước mắt ứa ra. Ngồi thật lâu để trải lòng mình với một người mà khoảng cách thế hệ được nối liền bằng ý nghĩa của màu cờ. Và đến khi nhìn hàng chữ xăm trên cánh tay, mà phần sau của bài cho biết là của em, thì mới thấy dấy lên trong lòng sự hồ thẹn. Hồ thẹn không phải vì mình làm điều gì xấu xa, tệ hại, nhưng trước sự biểu lộ tinh thần bất khuất, một thái độ thách thức và đối diện, một người thuộc thế hệ đàn anh cảm thấy mình nhỏ bé, và nhỏ bé hơn nữa chưa giúp gì cho em.

Biết mấy ngày này là thời gian em mãn hạn tù, muốn viết cho em đôi giòng, nhưng sợ những gì mình biểu lộ với em sẽ làm bọn VC căm tức mà kéo dài ngày tù tội của em. Buổi sáng tìm đọc tin tức, biết em chưa về - hy vọng là ngày mai như người nhà và bạn bè em nói - rồi chờ đợi. Sáng hôm nay em về thật. Mừng.

Nguyễn Viết Dũng bước ra khỏi nhà tù với thần sắc cương nghị, tự tin và bất khuất. Em không còn là người thư sinh trong chiếc áo field jacket của người lính nhảy dù trong cuộc biểu tình năm xưa, mà giờ đây em là một người thanh niên điềm tĩnh, tự tin và mạnh mẽ bước ra khỏi vòng rào sắt, vất ngục tù sau lưng. Ngày xưa em là người thư sinh biểu lộ một thái độ. Ngày nay em là người thanh niên cương nghị toát lên phong cách của con người được trang bị với niềm tin, chuẩn bị đương đầu và đối phó. Thái độ năm xưa đã trở thành niềm tin và ý chí. Em đã 'LỚN' (không muốn dùng chữ vĩ đại mà bọn CSVN đã làm ô uế).

Hình ảnh em hôm nay chợt gợi lại hình ảnh người thanh niên "vô danh" đứng đối đầu trước hàng xe tăng cạnh quảng trường Thiên An Môn năm nào. Và hôm nay trước hình bóng em như thế, chắc chắn

nòng súng sẽ hạ xuống, và chiếc xe tăng cũng phải thụt lùi, nếu có một cuộc đương đầu tương tự. Anh tự hỏi liệu người sinh viên ở Thiên An Môn năm xưa có được cái thần thái của em hôm nay.

Hàng chữ trên cánh tay em sắc, mạnh hằn trên da thịt và giòng máu nóng, mang cái hồn 'SÁT THÁT' của chiến sĩ nhà Trần đối với quân Nguyên và trên cánh tay em hàng chữ ấy cũng cuộn sóng Bạch Đằng. Trong cái hồn ấy có tiếng nói đồng đặc của tiền nhân "Ta thà làm quỷ nước Nam chớ không thèm làm vương đất Bắc".

640 năm sau, bằng tinh thần bất khuất ấy, cũng có một thanh niên, cũng khoảng tuổi em đã từ bỏ con đường học hành mà thực dân Pháp rộng mở, để trở thành người anh hùng trẻ tuổi trong lịch sử đánh đổ thực dân của nước nhà - anh hùng Nguyễn Thái Học. Người anh hùng theo lẽ thường tình có thể tiếp tục con đường học vấn để ra làm việc cho Pháp. Nhưng không, ông đã đứng về phía dân tộc mà cùng lập ra và lãnh đạo Việt Nam Quốc Dân Đảng (và chết dưới lưỡi máy chém với tiếng hô Việt Nam muôn năm chứ không phải VNQD đảng muôn năm).

Ngày nay, dưới chế độ CS này có người thanh niên Nguyễn Viết Dũng, từ bỏ Đại học Bách Khoa Hà Nội, từ bỏ hứa hẹn một công việc sau khi ra trường dành cho học sinh giỏi, như biết bao sinh viên mơ ước "trên con đường lên đỉnh Olympic" mà chế độ CS treo trước đầu dây. Em đứng dậy khước từ những hứa hẹn mà chế độ đối trá mang lại mà đứng lên cho một ý thức mới, một nhận thức mới. Em xiển dương và mang lại trên người giá trị Việt Nam Cộng Hòa. Cái giá trị mà CSVN muốn vùi dập và tốn bao nhiêu công sức để tuyên truyền tô vẽ 41 năm nay bằng những điều xấu xa mà ngày nay những tô vẽ xấu xa ấy chính là sự bạch hóa ngược lại những xấu xa của chế độ CSVN và đám lãnh đạo của nó.

Thái độ thần phục TC của CSVN, mà em chống đối, là thái độ của kẻ tay sai. Hành vi cho phép TC thu lợi ích của chúng trên quê hương và biển đảo, mà em chống đối, là hành vi của kẻ bán nước. Để mất phần lãnh thổ và biển đảo mà cha ông để lại, mà em cùng bạn bè vạch ra, là tội lớn của một chính quyền ươn hèn. Lợi dụng chức quyền để làm giàu trên cuộc sống nghèo khổ khó khăn của nông dân và công nhân là hành động của kẻ bóc lột. Biểu tượng Việt Nam Cộng Hòa mà em mang trên người chính là sự chống đối cho điều dối trá của CSVN. Trước sự dối trá này Việt Nam Cộng Hòa tỏa sáng. Nếu không có chiến tranh cuộc sống dưới thời VNCH so với cuộc sống mà CSVN mang đến ngày hôm nay chính là nơi để sống.

Mang trên người biểu tượng VNCH là một thái độ. Nhắc gởi với mọi người rằng *"Government should be afraid of people"* là một trách nhiệm của người công dân hôm nay. Người công dân phải dành lại quyền lực về tay mình và trước cái chế độ tẻ hại tay sai, bán nước hà hiếp dân và trộm cắp của dân này phải làm cho chúng sợ để chúng chùng tay.

Người sinh viên năm nào bước vào nhà tù và lừng lững bước ra thành một con người của công dân và của đất nước không CS. Ngưỡng mộ em và hy vọng gặp em.

(13/04/2016)

K'Tem

danlambaovn.blogspot.com

"RÁNG LÀM NGƯỜI TỬ TẾ"

Nguyễn Hưng Quốc 05-04-2016

Chủ trì phiên họp cuối cùng nhằm từ biệt các thành viên nội các ngày 26 tháng 3, sau khi cảm ơn mọi người, Thủ tướng Ng.T. Dũng khuyên những người sắp về hưu như ông "ráng giữ gìn sức khỏe, làm công dân tốt, đảng viên tốt, ráng làm người tử tế, sống tử tế".

Lời khuyên trên bao gồm bốn ý chính. Chuyện "giữ gìn sức khỏe", "làm công dân tốt" và "đảng viên tốt" chả có gì lạ. Lạ nhất là ý cuối "làm người tử tế". Lạ vì nó ngược với thực tế: Muốn làm một đảng viên tốt thì khó mà sống tử tế được.

Nhớ, trong cuốn phim tài liệu "Chuyện tử tế", sản xuất vào năm 1985, đạo diễn Trần Văn Thủy đã trần trụi đi tìm ý nghĩa của sự tử tế trong xã hội cộng sản thời bao cấp. Cuối cùng, ông tìm ra sự tử tế ở những nơi khuất vắng, ít người biết nhất: một bà mẹ bị bệnh cùi, hằng đêm làm gạch để xây nhà cho đứa con còn bé dại, và đặc biệt, ở bệnh viện cùi với các nữ tu Công giáo, bất chấp những hiểm nguy lây bệnh, tận tình chăm sóc cho các bệnh nhân lở loét đau đớn. Bộ phim đầy những hình ảnh tương phản: bên cạnh những người ăn nhậu thỏa thuê là những người nghèo khổ rách rưới lam lũ đói khát dọc hai bên đường; bên cạnh hình ảnh hàng ngàn người chen chúc mua vé xe đò là hình ảnh những cán bộ cao cấp đi xe hơi và bước trên những chiếc thảm đỏ sang trọng mới tinh. Những sự tương phản ấy gợi lên ấn tượng: giới lãnh đạo CS không hề tử tế.

Trong bài "Tao là đứa bé nghèo trên lưng Linda Lê", Nguyễn Quốc Chánh, hiện sống trong nước, nhận định một cách khái quát: "Có 3 thứ không thể kết hợp với nhau nổi. Đó là: Thông minh, lương thiện & cộng sản. Một người thông minh & lương thiện thì không thể cộng sản, Một người thông minh mà cộng sản thì không thể lương thiện, & Một người lương thiện mà cộng sản thì chắc chắn không thông minh".

Ở đây có hai vấn đề: Một, thế nào là tử tế (hay lương thiện)? Và

hai, tại sao những người cộng sản, ít nhất là lúc tại chức, không thể tử tế? Khái niệm tử tế, theo tôi, có hai nội dung chính: Một: sống theo một chuẩn mực đạo đức phổ quát; và hai: biết nghĩ đến người khác.

Đảng Cộng sản, bất cứ là đảng Cộng sản nào, khi lên cầm quyền, đều hăm he tiến hành ba cuộc cách mạng: cách mạng khoa học kỹ thuật, cách mạng quan hệ sản xuất và cách mạng văn hoá tư tưởng. Một trong những nội dung chính của cuộc cách mạng văn hoá tư tưởng là xoá bỏ những bằng giá trị truyền thống mà họ cho là tàn tích lỗi thời của chế độ phong kiến cũng như những mầm mống hư hoại của chủ nghĩa tư bản. Ở Việt Nam cũng như ở Trung Quốc, cái gọi là giá trị truyền thống ấy chính là những hệ thống đạo đức gắn liền với Nho giáo cũng như với văn hoá làng xã. Những quan hệ tốt đẹp giữa người và người như tình nghĩa và nhân nghĩa vốn kết tinh trong xã hội cả hàng ngàn năm bỗng dưng bị phê phán và đả kích kịch liệt. Cuộc Cải cách Ruộng đất tàn khốc vào giữa thập niên 1950 phá vỡ mọi quan hệ tốt đẹp giữa người và người. Hậu quả là sau mấy chục năm cầm quyền, đảng Cộng sản làm cho mọi giá trị đạo đức truyền thống sụp đổ. Sau này, một số người cố gắng phục hồi lại Nho giáo nhưng đó chỉ là một nỗ lực lẻ tẻ và muộn màng: Những gì bị đánh sập thì khó mà vun đắp lại được. Thành ra, ở VN hiện nay, đặc biệt trong giới đảng viên, hầu như không có một bằng giá trị phổ quát nào còn tồn tại.

Ngoài việc phá hoại những bằng giá trị truyền thống, đảng Cộng sản còn đề cao việc đấu tranh giai cấp. Một trong những nội dung chính của cuộc đấu tranh giai cấp ấy là giành giật quyền lợi từ những tầng lớp thượng lưu vào tay mình. Trong một bài viết ngắn trên facebook, nhà nghiên cứu âm nhạc và văn học Hoàng Ngọc Tuấn phát hiện ra một điểm lạ trong bản tiếng Việt của bài "Quốc tế ca". Câu "Le

monde va changer de base / Nous ne sommes rien, soyons tout” trong nguyên tác tiếng Pháp của Eugène Pottier (viết năm 1871) có nghĩa là “Thế giới sẽ thay đổi từ căn bản / Chúng ta chẳng là gì, chúng ta hãy là tất cả” được Trần Phú, Tổng bí thư đầu tiên của đảng Cộng sản, dịch là “Nay mai cuộc đời của toàn dân khác xưa / Bao nhiêu lợi quyền tất qua tay mình”. Bản dịch ấy, từ mấy chục năm nay, trở thành lời ca chính thức tại Việt Nam.

Điều đó cho thấy mục tiêu lớn nhất mà đảng Cộng sản Việt Nam nhắm tới, từ lúc mới sơ sinh, là giành giật “lợi quyền” vào tay họ. Khi giành được rồi, hầu như toàn bộ nỗ lực của họ là làm sao giữ được những quyền lợi ấy. Trong chiều hướng ấy, đứng trước nguy cơ “diễn tiến hoà bình”, để mua chuộc sự trung thành của các đảng viên, đặc biệt trong lực lượng công an, họ đặt ra câu khẩu hiệu “Còn đảng còn mình”. Để bảo vệ quyền lợi, có khi họ sẵn sàng hy sinh cả đất nước, điều được dân gian khái quát hoá qua câu nhận định sắc sảo: “Đi với Mỹ thì mất đảng, đi với Trung Quốc thì mất nước. Thà mất nước còn hơn mất đảng.” Có thể nói một cách tóm tắt, từ khi được thành lập đến nay, mục tiêu tối hậu của đảng Cộng sản là giành và giữ quyền lực và quyền lợi cho họ. Cái gọi là “vì dân” của họ chỉ là một chiêu bài rộng tuếch. Bởi vậy, khái niệm “đảng viên tốt” rất khó đi liền với khái niệm “sống tử tế”.

Tuy nhiên, có một vấn đề khác cũng cần được chú ý: Lời khuyên làm người tử tế và sống tử tế của Nguyễn Tấn Dũng chỉ được thốt ra khi ông sắp sửa về hưu. Hiện tượng ấy cũng khá phổ biến. Hầu hết những đảng viên lên tiếng phản biện lại chính quyền và đảng cầm quyền cũng như hô hào cho tiến trình dân chủ hoá tại Việt Nam hiện nay đều là những người đã nghỉ hưu. Điều ấy cũng cho thấy khi còn nắm trong bộ máy quyền lực, người ta không thể tử tế được.

Muốn tử tế, người ta phải đi ra ngoài bộ máy quyền lực của đảng, thậm chí phải đi ra khỏi đảng.

<http://www.voatiengviet.com/>

RÁNG LÀM NGƯỜI TỬ TẾ

.....Phạm Nhật Bình 04-04-2016.....

Trong phiên họp cuối cùng, gọi là để chia tay các thành viên chính phủ trước khi về cầm sổ hưu vào ngày 6 Tháng 4 sắp tới, ông Nguyễn Tấn Dũng đã ngỏ lời khuyên những người sắp về vườn cùng với mình kỳ này mấy điều thoát nghe thật chí tình. Ông nói với những người đồng hội đồng thuyền rằng hãy “*ráng giữ gìn sức khỏe, làm công dân tốt, đảng viên tốt, ráng làm người tử tế, sống tử tế*”.

Giữ gìn sức khỏe

Trước hết xin lạm bàn về sức khỏe cán bộ. Đối với loại cán bộ lãnh đạo cấp cao của đảng như thủ tướng và các bộ trưởng, từ trung ương đã có Ban Bảo vệ và Chăm sóc Sức khỏe Cán bộ Trung ương. Ngoài ra hầu hết các tỉnh thành trên cả nước, từ lâu đã mọc đầy các Ban Bảo vệ và Chăm sóc Sức khỏe Cán bộ trực thuộc địa phương.

Đây thực sự là những bệnh viện trá hình với bác sĩ tốt nhất, máy móc dụng cụ y khoa tối tân nhất và thuốc men điều trị cũng thuộc loại đắt tiền nhất. Nhiệm vụ của những bệnh viện loại quý tộc này dĩ nhiên nằm trong tên gọi rất rõ ràng của nó: “Bảo vệ và Chăm sóc Sức khỏe Cán bộ đảng”. Có thể nói đây là nơi dành riêng của triều đình cộng sản, người dân không được héo lánh tới. Những cơ ngơi đặc biệt này tồn tại song song với hệ thống bệnh viện công cộng, nơi mà bệnh nhân thường chen chúc nằm hai, ba người một giường hay thậm chí phải trải chiếu nằm cả dưới gầm giường. Cán bộ trái gió trở trời vào Ban Bảo vệ và Chăm sóc để chữa trị chắc chắn sẽ hưởng đầy đủ mọi tiện nghi tân tiến không thua bất cứ một nền y tế nào trên thế giới.

Và lại càng chắc chắn hơn, các quan cộng sản sẽ không rơi vào tình trạng bị bó bột rồi cắt chân như em học sinh Hà Vy 15 tuổi ở Lâm Đồng vừa qua. Hay như bệnh nhân Hứa Cẩm Tú ở Cần Thơ được Bệnh viện đa khoa TP Cần Thơ mổ thận trái, bác sĩ tiện tay cắt luôn thận phải.

Cán bộ vào Ban này để “nghỉ dưỡng” hay điều trị cũng không sợ tình trạng viện phí tăng chóng mặt và hứa hẹn còn tăng tiếp như ở các bệnh viện công hiện nay. Như thế lời khuyên của thủ tướng tuy có vẻ “thâm tình đồng chí” với nhau nhưng quả là thừa. Sức khỏe cán bộ đã có đảng chăm lo tận tình cho tới lúc qua đời, bình thường hay bất đắc kỳ tử.

Dưới thời phong kiến, các ông vua bà chúa chỉ có một vài ngự y trong triều đình. Nay tiến sang thời Cộng sản, các vua quan cộng sản có “ngự y-ngự viện” ở khắp nơi, chi phí thì người dân đồng đều đóng góp. Quả là “công bằng” và “tử tế”.

Công dân tốt

Lời khuyên tiếp theo “ráng làm công dân tốt” có thể gộp chung với “ráng làm đảng viên tốt”. Vì lẽ đối với những người cộng sản, làm công dân tốt tất nhiên không thể bằng một đảng viên tốt. Một công dân tốt bất quá chỉ lo chạy vạy miếng cơm manh áo hàng ngày, tuân thủ pháp luật của Bộ Công an đặt ra và thi hành, lo đóng đủ loại hàng trăm thứ thuế, phí và lệ phí đầy đủ. Như thế có gì hấp dẫn đâu để cán bộ ráng làm công dân tốt?

Ngược lại ráng làm một đảng viên tốt ngay cả khi về hưu luôn luôn là mục tiêu phấn đấu hàng đầu. Phải kiên định chủ nghĩa Mác-Lê, luôn học tập và noi gương “đạo đức tư tưởng Hồ Chí Minh”, không thối mắc khi nào xây dựng chủ nghĩa xã hội thành công, vì cụ Nguyễn Phú Trọng đã xác định “không biết sang thế kỷ sau đã xây dựng xong chưa?”.

Thỉnh thoảng cũng nên tuyên bố một vài câu đàm hơi về thời sự chính trị kinh tế để mọi người đừng quên mình và thấy được cái trí tuệ cao siêu của cán bộ lúc hết thời. Ngoài ra lúc nào cũng sẵn sàng hỗ trợ cho con cháu, đàn em đủ mọi loại “chạy”, từ chạy chức, chạy ghế, đến chạy dự án, chạy giấy tờ, vãn vãn,... để chúng dễ dàng kinh doanh làm ăn, vơ vét tài sản quốc

gia còn sót lại.

Như thế, làm một đảng viên tốt thì chắc chắn là dễ rồi, cán bộ nào biết ăn lương nhà nước, biết quơ quào cho bản thân lúc còn chức quyền đều làm được. Nếu có ai thắc mắc về mấy toà biệt thự, về nội thất giá trị vàng như cung điện, về nhà thờ tổ, nhà thờ họ lộng lẫy hoành tráng... thì chỉ cần nói là bản thân phải “lao động đến thối cả móng tay” (như nguyên Tổng thanh tra Chính phủ Trần Văn Truyền đã nói) là chẳng ai dám thắc mắc nữa. Tấm gương lao đao “lên bờ xuống ruộng” của những người chống tham nhũng còn sờ sờ ra đó.

Làm người tử tế

Nếu lời khuyên “ràng giữ gìn sức khỏe” và lời khuyên “ràng làm người công dân tốt” của ông “nguyên thủ tướng” không có gì đáng phải bàn (như đã trình bày ở trên), thì lời khuyên “ràng làm người tử tế” lại rất đáng nghi ngờ. Vì trong quá khứ, bản thân thủ tướng và khoảng 15 tay chân của ông trong chính phủ bị cho nghỉ trước thời hạn không chứng minh được rằng họ từng là những người tử tế.

Là người đứng đầu chính phủ trong suốt gần hai nhiệm kỳ, ông Nguyễn Tấn Dũng không thể tự hào và thanh thản hạ cánh an toàn để cùng mọi người “ràng làm người tử tế”. Lý do là di sản của ông để lại quá lớn, tiếc thay lại là thứ di sản tồi tệ.

Không ai quên ông là người góp phần lớn lao trong vụ chìm lìm của “quả bom thép” và nhiều thứ Vina khác, dù ông giải trình trước quốc hội “chỉ chịu trách nhiệm chính trị chứ không làm gì sai”.

Thử hỏi trong 10 năm qua, dưới triều đại toàn quyền của ông có bao nhiêu blogger, người bất đồng chính kiến bị bắt bớ, bị bỏ tù hay bị công an côn đồ đánh đập tàn bạo? Ngay cả những tù nhân lương tâm sau khi mãn hạn tù, tiếp tục bị công an theo dõi, trù dập, triệt hạ đường sống điển hình như anh Trần Minh Nhật trong thời gian gần đây.

Trong khi đó thì mồm ông đã tuôn ra không biết bao nhiêu lời lẽ có cánh về dân chủ, về pháp quyền,

về quyền của công dân, về chủ quyền đất nước,... Tất cả đều được ông nói ra đúng vào bối cảnh của sự việc khiến không ít người hồ hởi, phấn chấn. Nhưng rút cuộc thì tất cả chỉ là những xảo ngôn, còn hành động thì luôn luôn theo đúng nề nếp của những lãnh đạo cộng sản.

Cái di sản tồi tệ ấy còn thể hiện trong tình trạng tham nhũng trong đảng và chính phủ phát triển mãnh liệt do được kích thích tột độ bởi kinh tế thị trường hoang dại và lợi ích phe nhóm. Điểm nổi bật cần ghi nhận sự xuất hiện cái gọi là từ “lợi ích nhóm” được thêm vào ngôn ngữ Việt Nam trong triều đại ông Nguyễn Tấn Dũng.

Trước đó ngày 21-3 Phó Thủ tướng Nguyễn Xuân Phúc, người được nói là kế nhiệm chức thủ tướng nay mai, phải thừa nhận trước quốc hội “nợ công tăng nhanh, áp lực trả nợ lớn, nợ chính phủ đã vượt giới hạn quy định”. Cái núi nợ công ấy nay tính ra đã lên tới 50,3% GDP, so với mức ấn định 50%. Cũng chính vì thế, ngay từ những tháng đầu năm, Việt Nam đã phải vay tiền để trả nợ vay trước và chi tiêu vào những công trình “hoành tráng” khắp nơi mà xét ra chỉ là những công trình vô tích sự. Như đề án chi ra 1.400 tỷ đồng mua máy bơm nước chống ngập hay bỏ ra 1.000 tỷ đồng lót đá hoa cương cho vỉa hè Quận 1 thành phố HCM.

Kết luận

Theo định nghĩa thì sự tử tế là một chuẩn mực đạo đức quan trọng trong cuộc sống, là một phép tắc cần thiết trong giao tiếp giữa người với người. Ở đâu có tử tế thì ở đó có sự an vui, ở đâu thiếu tử tế thì ở đó mọi người bất hòa nhau và không tôn trọng lẫn nhau.

Sự tử tế chỉ có khi người ta chân thành, tin tưởng và thương yêu lẫn nhau. Xã hội Việt Nam sau mấy chục năm dưới sự cai trị của đảng Cộng sản, hai yếu tố vừa kể đã dần dần bị tiêu diệt, để trở thành một xã hội mà người ta “phải dối trá nhau để sống” (lời luật sư Trần Quốc Thuận, nguyên Phó chủ nhiệm Văn phòng Quốc hội), một xã hội mà người ta sẵn sàng dùng bạo lực với nhau chỉ vì những va quệt nhỏ nhất.

Xã hội Việt Nam, như vậy vì chính cái đảng đang cai trị đất nước đặt nền tảng sự cai trị của họ trên sự dối trá và bạo lực, những nền tảng phát sinh ra những hiện tượng vừa kể. Bởi vậy, tự thân đảng Cộng sản không bao giờ là một đảng tử tế.

Không tử tế với dân đã đành (“ăn của dân không từ một thứ gì”), mà chính trong nhóm lãnh đạo của họ với nhau cũng chẳng bao giờ tử tế. Bởi vậy mới có những chuyện như ông Đỗ Mười nói “nó lật tôi thì tôi lật nó” hay chuyện nghị quyết “đều” 244 của Nguyễn Phú Trọng để chặn chân “đồng chí” Nguyễn Tấn Dũng của ông ta.

Ng. Tấn Dũng là nhân vật chớp bu của cái đảng không hề tử tế, nay về vườn lại khuyên bảo nhau hãy sống cho tử tế thì quả là khó cho các “đầy tớ nhân dân” dù về vườn hay tiếp tục “làm đầy tớ”, vì bản thân của họ chỉ là những thành phần cấu thành cái đảng không tử tế đó.

Cho nên ở vào lúc hoàng hôn của chế độ độc tài, ông Dũng cũng chỉ như các các lãnh đạo đầu sỏ của đảng trước đây lúc đã già từ quyền lực, ràng rặn một vài câu thoát mới nghe qua cũng hay hay.

Nhưng ngâm lại chẳng ra gì.

TUYÊN BỐ “RÀNG LÀM NGƯỜI TỬ TẾ” CỦA NGUYỄN TẤN DŨNG

Lời khuyên ‘ràng làm người tử tế’ của ông Nguyễn Tấn Dũng trong phiên họp cuối cùng trên cương vị Thủ tướng Việt Nam đang thu hút sự quan tâm của người sử dụng mạng xã hội.

Trong khi chủ trì phiên họp tử biệt các thành viên nội các hôm nay, 26/3, ông nói rằng ngày 6/4 tới ông sẽ “kết thúc nhiệm vụ”. Ông Dũng sau đó gửi lời cảm ơn tới các cộng sự của mình đồng thời chúc mừng các thành viên chính phủ tiếp tục làm nhiệm vụ, trong đó ông nêu tên người được giới thiệu kế nhiệm mình là ông Nguyễn Xuân Phúc, cũng như bí thư thành ủy Sài Gòn và Hà Nội là Đinh La Thăng và Hoàng Trung Hải.

Sau đó ông cũng khuyên hơn 10 thành viên chính phủ về hưu kỳ này, trong đó có bản thân mình, là “ràng giữ gìn sức khỏe, làm công dân tốt, đảng viên tốt, ràng làm người tử tế, sống tử tế”. Trong đoạn thu âm được đăng tải trên báo chí trong nước, khi ông Dũng nói tới chữ “người tử tế” thì nhiều người tham dự cuộc họp đã bật cười.

Theo VOA 26-03-2016.

TỰ SÁT TẬP THỂ Ở VIỆT NAM

.....**Bùi Bảo Trúc 02-04-2016**.....

Người Nhật hay tự tử nhất. Tự tử để bảo toàn danh dự, vì thua trận, vì muốn lật ngược thế cờ như các phi công Kamikaze hồi Đệ nhị Thế chiến, vì không chu toàn được trách nhiệm như các samurai, vì những sai sót trong đời sống... Người già tự tử vì cô đơn như nhà văn Yasunari Kawabata tác giả của Ngàn Cánh Hạc. Người trẻ vì thất bại trong đời sống. Trẻ em Nhật cũng tự tử đến nỗi các cao ốc phải dựng lên những rào cản bằng lưới để ngăn chặn trẻ em nhảy lầu trong mùa thi vì không thi đỗ vào lớp mẫu giáo...

Nhưng tự sát tập thể thì ngay cả ở Nhật cũng không có ngoại trừ một số kết liễu đời mình ngay trước hoàng cung khi Nhật hoàng loan báo nước Nhật thua trận và đầu hàng Đồng Minh. Vậy mà ở Việt Nam thì có. Người dân Việt Nam, cả nước đang cùng nhau tự sát tập thể.

Lý do không phải là vì chán đời, muốn đi theo bác Hồ hay bác chó gì hết. Nhưng người Việt vẫn đang tự sát tập thể. Không phải một hai, vài ba trăm hay mấy ngàn người mà dân tộc Việt Nam đang rất can đảm tự tử hàng loạt, tự tử cả nước. Và tự tử rất vui vẻ, anh hùng tự kết liễu đời mình, và luôn cả đời con cháu của mình, và giúp cho cả các thế hệ mai hậu tự giết mình.

Những cái chết do chính mình mang lại đó đang diễn ra hàng ngày một cách rất bình thản. Người tự tử chấp nhận những cái chết một cách tự nguyện rất anh dũng, không một nỗ lực nào để né tránh. Không bằng cách hara kiri tự mổ bụng như các hiệp sĩ Nhật, không lái máy bay lao vào chiến hạm Hoa kỳ như phi công Thần Phong Kamikaze, không ôm bom tự sát như khủng bố Hồi giáo. Người Việt Nam tự sát một cách bình thản và có phần vui vẻ là khác và được các đồng bào của mình sốt sắng giúp đỡ, một hình thức cũng có ở Mỹ nhưng rất hiếm hoi: assisted suicide (tự tử được sự trợ giúp) mà nhiều tiểu bang vẫn còn

cấm ngặt và trừng phạt rất nặng như trường hợp của bác sĩ Jack Kevorkian (1928-2011).

Một cuộc nghiên cứu cho thấy là bệnh ung thư đang đóng góp rất nhiều vào việc giúp người Việt tự tử. Một giới chức thuộc Hội ung thư Việt Nam nói rằng Việt Nam là quốc gia có số bệnh nhân ung thư cao nhất thế giới. Mỗi năm Việt Nam có khoảng 150 ngàn trường hợp nhiễm bệnh mới, và gần như đã nhiễm bệnh thì chỉ có chết. Lý do Việt Nam có nhiều người bị ung thư như vậy, theo giới chức này là vì một cuộc sống bản hóa chất: ăn bản, uống bản, thờ bản.

Người Việt Nam ăn bản, rất bản. Gần như tất cả những thứ người dân Việt Nam cho vào miệng để ăn, để uống đều là những thứ độc hại. Không phải là những thứ mang những chất độc trong thiên nhiên, mà là những thứ thịt, cá, rau trái... được pha tẩm, ngâm... những loại hóa chất rất độc mà khoa học cho biết sẽ gây ra những chứng bệnh chết người về lâu về dài.

Trong năm qua, Việt Nam tiêu thụ khoảng 6 triệu con heo. Phần lớn những con heo này đều được chích những thứ thuốc giúp gia tăng lượng thịt nạc, giúp chúng tăng trọng lượng nhanh chóng. Một số heo trước khi giết còn được chích thuốc an thần. Những loại hóa chất và thuốc này chắc chắn là sẽ đem lại những hậu quả không bình thường cho người tiêu thụ. Người Việt cũng tiêu thụ những nội tạng đã phân hủy, đã trong tình trạng thối rữa sau đó được dùng những loại hóa chất để tẩy màu, khử mùi hôi thối rồi nấu nướng lên ăn với nhau. Ngay cả những con tôm, những con cá cũng được chích hóa chất để giữ được lâu hơn trước khi đem tiêu thụ ở khắp hang cùng ngõ hẻm. Những loại hóa chất độc hại này đều xuất xứ từ Trung cộng được nhập cảng vào Việt Nam được bán công khai và được người Việt mua về để giúp nhau tự sát. Nhà cầm quyền thì không hề quan tâm đến những

chuyện này, để mặc cho người dân tiêu thụ rồi chết với nhau. Những con gà phế thải ở Trung Quốc được đem sang bán ở Việt Nam cho người Việt tiêu thụ mà không qua bất cứ một biện pháp kiểm soát an toàn hay phòng ngừa nào của Việt Nam. Các nhà buôn Việt Nam thì dùng các hóa chất nhập cảng từ Trung cộng để biến thịt heo, thịt trâu thành thịt bò bằng cách sử dụng các loại hóa chất độc hại để kiếm lời. Đừng tưởng miếng thịt tươi bán ngoài chợ đầu xóm là an toàn. Miếng thịt đó cũng đã được chích thuốc, từ con heo đã được cho ăn những thứ thực phẩm độc hại từ Trung cộng. Mà đó là chưa kể những con chó bị đánh bả chết cũng được đưa lên bàn tiệc. Bả cho giết được chó chắc chắn còn trong xác con chó, ăn vào chắc chắn không thể tốt lành cho cơ thể người ăn.

Rồi đến những loại hoa quả trái cây cũng bị ngâm những thứ hóa chất để giữ cho tươi tốt được lâu như sầu riêng, như chuối... Những loại hóa chất này cũng giúp giữ cho những trái táo nhập cảng từ Trung cộng được đẹp hơn, giữ được cả vài ba tháng không bị ung thối, nhưng những thứ trái cây này có an toàn hay không thì phải xét lại.

Ngay cả những thứ rau trái trồng ở trong nước cũng không an toàn cho người tiêu thụ như những bó rau trồng ở ngoại thành Hà Nội được tưới bằng nhớt thải của xe hơi rồi được rửa bằng nước cống rãnh trên đường đi vào thành phố cho người tiêu thụ. Và người tiêu thụ vẫn... tiêu thụ. Người tiêu thụ thì có một sự lựa chọn nào khác đâu.

Thế là người Việt hồn nhiên tiêu thụ, ăn uống, cho vào mồm miệng đủ các thứ độc hại để chết một cách... hồn nhiên. Một giới chức ở Hải Phòng nhận định rằng chưa bao giờ con đường từ dạ dày tới nghĩa địa lại ngắn như thế.

Trong khi đó, bọn lãnh đạo thì ăn uống thế nào? Mấy năm trước, Lê Khả Phiêu khoe một vườn rau trên lầu bốn của nó ở giữa lòng Hà Nội. Đó, chúng nó ăn uống như thế đó. Còn người dân thì đang tự tìm đến những cái chết không cách gì tránh được để tự tử hàng loạt, tự tử

cả nước là như vậy.

Không chỉ các loại thực phẩm nhiễm hóa chất độc mới giúp người Việt tự tử, mà còn có cả những sản phẩm tiêu thụ không phải là thực phẩm cũng góp phần vào việc giết người Việt. Thí dụ các loại đồ chơi trẻ em rẻ tiền xuất xứ từ Trung cộng cũng có chứa các hóa chất rất nguy hiểm có thể gây thương vong cho các trẻ em như những chiếc nhẫn, những chiếc vòng vàng giả, hạt trai giả, dùng các loại sơn mang chất chì rất độc được các cha mẹ ham rẻ mua về cho con em chơi. Không chỉ đồ chơi trẻ em, luôn cả những sản phẩm dùng cho người lớn không ai ngờ tới cũng gây độc hại cho người dùng, như những tấm thảm để ngồi tập yoga cũng có những hóa chất gây ung thư. Chẳng trách một cuộc nghiên cứu mới cũng thấy là tỷ lệ người Việt Nam bị ung thư là tỷ lệ cao nhất thế giới hiện nay.

Không dừng ở đó. Người Việt sẵn sàng sử dụng những sản phẩm có thể gây chết chóc khác nữa. Hệ thống đường sắt Việt Nam vừa mua 164 toa tàu "đã qua sử dụng" nghĩa là đã cũ, tuổi đời từ 20 đến 30 năm. Những toa tàu cũ mà Trung cộng thái ra thì làm sao có thể bảo đảm an toàn cho các hành khách người Việt. Tai nạn và chết chóc là điều khó tránh được. Nhưng chúng vẫn được đưa về nước để dùng. Thế rồi người ta lại mua một số khá lớn những xe vận tải, những xe đầu kéo đã cũ cũng từ Trung cộng để về sử dụng cho rẻ. Không ngạc nhiên khi thấy số tai nạn giao thông gây chết người không phải nhỏ ở Việt Nam ngày nay. Xe đã cũ, không sẵn phụ tùng, không được thường xuyên bảo trì thì gây nhiều tai nạn là phải. Và cả một dân tộc đang tự sát tập thể là như thế!

Bùi Bảo Trúc

**DI SẢN CỦA HỒ CHÍ MINH
VÀ ĐẢNG CỘNG SẢN:
TIÊU DIỆT TỰ DO, CHÀ ĐÁP
NHÂN QUYỀN, TÀN PHÁ
VĂN HÓA, ÁP BỨC TÔN
GIÁO, TÀN HẠI KINH TẾ,
HỦY HOẠI MỐI TRƯỜNG,
LÒN CỬ NGOẠI XÂM.**

TANGTHƯƠNG đến từ các đập thủy điệnNgười Quan Sát 13-04-2016.....

Tình trạng cấp phép cho xây dựng đập thủy điện lan tràn ở cao nguyên và miền Trung đã đến hồi báo động. Vậy nhưng, hàng loạt dự án vẫn đều đặn gửi đến các cơ quan có trách nhiệm phê duyệt. Chỉ cần vài tỷ hoặc vài chục tỷ đút túi cho lãnh đạo cấp cao, những dự án này sẽ được phê duyệt.

Cali Today News - Những cánh đồng nứt nẻ, bỏ hoang. Hàng ngàn hecta cây cà phê khô trơ trụi. Đó là những gì có thể nhìn thấy khi đến Cao nguyên Trung phần vào thời điểm này. Thiên tai là điều không thể phủ nhận, nhưng việc chính quyền cho phép xây dựng hàng loạt đập thủy điện đã khiến cho người dân trên vùng đất Cao nguyên trù phú lâm vào cảnh dở sống, dở chết.

Trên tờ Tiền Phong ra ngày 12/4 cho biết, theo các nhà nghiên cứu khoa học thuộc Viện Địa lý, Viện Hàn lâm Khoa học và Công nghệ Việt Nam thì năm 2010, cả vùng Cao nguyên chỉ dùng hết 14% lượng nước tự nhiên. Vậy đến nay, lượng nước còn lại đi đâu? Câu trả lời chắc chắn là nằm ở các đập thủy điện đang hiện diện ở vùng đất này. Sự ích kỷ của chủ thủy điện, lại được sự bắt tay của các nhà quản lý đã làm cho người dân Cao nguyên khốn đốn. Phần lợi thuộc về bọn tư bản đồ lăm tiền.

Báo Tiền Phong trích dẫn một phần trong đề tài nghiên cứu của Tiến sỹ Nguyễn Lập Dân cho biết:

"Lượng mưa bình quân 1847,2mm/năm, Tây Nguyên nhận khoảng 100,57 tỷ m³ nước mưa mỗi năm, sinh ra lượng dòng chảy 47,9 tỷ m³ trên hệ thống sông suối, ao, hồ. Cộng với nguồn nước ngầm, Tây Nguyên có khoảng 55 tỷ m³ nước mỗi năm. Nhu cầu sử dụng ở Tây nguyên năm 2010 khoảng 6,67 tỷ m³. Như thế, nhu cầu này mới chiếm 14% lượng nước có được hàng năm của Tây Nguyên. Tức là khoảng hơn 80% nguồn nước tự nhiên của Tây Nguyên chưa được sử dụng".

Với nghiên cứu trên cho thấy, vùng Cao nguyên Trung phần không hề thiếu nước. Vấn đề là do các cơ quan quản lý đã không tìm ra giải pháp hữu hiệu để phân bổ lượng nước cho phù hợp. Các đập thủy điện ban đầu được xây dựng là nhằm lưu trữ, phân bổ nước cho nông nghiệp. Đến khi xây dựng xong rồi lại vì lợi ích riêng, xảy ra mâu thuẫn giữa thủy điện với nông nghiệp. Các đập thủy điện lớn, nhỏ ở Cao nguyên không chịu xả nước khi người dân cần.

Trong một bản phúc trình gửi lên cơ quan có trách nhiệm cho biết, chỉ riêng tỉnh Gia Lai đã có đến hơn 400 đập thủy điện lớn nhỏ. Với con số kinh hoàng như vậy, phần nào ta hiểu được vì sao Gia Lai lại là tỉnh có tỷ lệ thiệt hại mùa màng do hạn hán cao nhất trong các tỉnh Cao nguyên.

Với con số đập thủy điện kinh hoàng như vậy, nhưng mới đây lại thêm một công ty gửi lên chính quyền Gia Lai cho xây dựng thêm 2 đập thủy điện nữa, và chính quyền đã đồng ý để cho công ty đi khảo sát.

Có một điểm đặc biệt quan trọng trong những dự án thủy điện ở Cao nguyên Trung phần là các chủ đầu tư đập thủy điện thường muốn xây dựng đập ở những khu rừng già, rừng nguyên sinh, rừng quốc gia nơi có nhiều cây gỗ quý chưa được khai thác. Ngoài việc xây đập thủy điện, họ còn muốn khai thác gỗ quý trên rừng.

Trường hợp này cũng gặp phải ở tỉnh Đắk Lắk. Mới đây, tỉnh này đã cấp phép cho một công ty phá hơn 53ha rừng khộp ở vườn quốc gia Yok Đôn để xây dựng đập thủy điện. Ngoài việc lo lắng bị phá vỡ hệ sinh thái, các nhà khoa học và người dân lại phải đau đầu về hạn hán cho những năm tiếp theo.

Tình trạng cấp phép cho xây dựng đập thủy điện lan tràn ở cao nguyên và miền Trung đã đến hồi báo động. Vậy nhưng, hàng loạt dự án vẫn đều đặn gửi đến các cơ quan

xâm Hại tình dục nơi học đường

—Nhóm Phóng Viên RFA từ VN 08-04-2016—

có trách nhiệm phê duyệt. Chỉ cần vài tỷ hoặc vài chục tỷ đứt túi cho lãnh đạo cấp cao, những dự án này sẽ được phê duyệt. Chưa nơi đâu mà các đập thủy điện lại được cấp phép xây dựng dễ dàng như ở vùng này. Cho dù miền Trung và Cao nguyên trong những năm qua gặp phải những đợt hạn hán khốc liệt. Đi trên những con sông lớn ở miền Trung, Cao nguyên mùa này dễ dàng bắt gặp những con sông chỉ còn trơ cạn đáy.

Trên báo Người Lao Động cho hay, hiện nay cả nước có đến hơn 200 dự án thủy điện đang được cho xây dựng. Trong đó, chỉ riêng 4 tỉnh miền Trung và 2 tỉnh trên cao nguyên là có đến 150 dự án đã được phê duyệt. Còn tỉnh Quảng Nam là 42 dự án. Những con số nói trên khiến cho những người lạc quan nhất cũng phải sùng sốt bàng hoàng.

Với việc vô trách nhiệm trước đời sống, tính mạng của người dân nhưng chính quyền vẫn ngó lơ. Cách cách quản lý của chính quyền CSVN là tranh thủ vơ vét theo kiểu "sống chết mặc bay, tiền thầy bỏ túi". Hàng ngàn hecta ruộng lúa, cà phê, hoa màu từ cao nguyên xuống miền Trung đều phải bỏ hoang, những đôi mắt buồn rười rượi, những đứa trẻ đói ăn, những ngôi làng bỏ hoang phải đi nơi khác sinh sống là điều thường gặp. Mỗi lợi chỉ mang lại cho một nhóm người, trong khi hàng trăm ngàn, hàng triệu người đang phải hứng chịu những tang thương do các con đập thủy điện mang lại. Vậy nhưng chính quyền vẫn vô cảm nhưng nó vẫn tồn tại cả mấy chục năm nay.

Biết đến bao giờ dân ta mới thôi hết khổ?

Người Quan Sát

<http://baocalitoday.com/vn/tin-tuc/viet-nam/tang-thuong-den-tu-cac-dap-thuy-dien.html>

**CỰC LỰC PHẢN
KHÁNG TRÒ ĐẤU TỐ
THÔ BỈ CÁC ỨNG VIÊN
TỰ DO TRONG CÁC
«HỘI NGHỊ CỬ TRI»**

Ti lệ thuận với nạn khô hạn, nạn tham nhũng, nạn công an giao thông vói vính người đi đường, nạn sa tặc, nạn phá rừng, nạn tận khai thác tài nguyên thiên nhiên, khoáng sản quốc gia, nạn cướp giết trên đường phố... nạn dâm ô trẻ em trong học đường ngày càng gia tăng đáng sợ. Từ vụ việc bảo vệ trường có hành vi dâm ô với trẻ em học sinh nữ đến thầy giáo sờ soạng, dâm ô với học sinh và sâu xa hơn nữa thì Việt Nam từng có những thầy giáo xâm phạm tình dục học trò, trong đó đáng kể nhất là vụ hiệu trưởng Sầm Đức Xương đã môi giới các nữ sinh trung học phổ thông bán dâm cho giới quan chức cấp tỉnh ở Hà Giang.

Cái ác được ô dù che chở

Một phụ huynh học sinh tên Hựu, sống ở huyện Đồng Văn tỉnh Hà Giang, chia sẻ: *"Mình rất là phẫn nộ với tình trạng dâm ô trẻ em trong học đường. Mình không thể ngày nào cũng đi theo canh giữ các cháu nhà mình được nên chỉ biết kêu gọi các cơ quan chức năng, ngành quản lý giáo dục phải chú ý và có trách nhiệm trong chuyện này. Phải có chế tài nhất định và tăng nặng hình phạt chứ không thể lơ tơ mơ như vậy...".*

Ông Hựu tỏ ra bức xúc khi nói về các vụ thầy giáo, bảo vệ nhà trường và hiệu trưởng nhà trường có hành vi dâm ô, thậm chí có quan hệ tình dục hay môi giới tình dục đối với nữ sinh và học trò nữ vị thành niên, những em bé đáng con đáng cháu của họ. Theo ông, điều này chỉ cho thấy xã hội Việt Nam đã thật sự nát bấy dưới bàn tay lãnh đạo của các "đỉnh cao trí tuệ".

Bởi theo ông Hựu, tất cả những hành vi dâm ô, xâm hại tình dục trong học đường đều có nguyên nhân sâu xa của nó, đó là đạo đức lãnh đạo chứ không đơn giản chỉ là đạo đức của từng cá nhân hay do xã hội quá nát mà các ông thầy lý luận CS vẫn có thói quen chia sự giáo dục ra thành 1 tam giác đều gồm ba cạnh gia đình, xã hội và nhà trường.

Ông Hựu cho rằng kiểu chia

thành ba cạnh tam giác đều về một trung lai học sinh như vậy sẽ dễ dàng có trò đồ thừa. Ví dụ như nhà trường thì đồ thừa cho gia đình, gia đình thì đồ thừa cho xã hội và xã hội lại đồ thừa cho nhà trường. Bộ máy nhà nước vô can!

Hệ thống giáo dục VN là hệ thống giáo dục Cộng sản xã hội chủ nghĩa, đạo đức nhà giáo Việt Nam là đạo đức sống, học tập và noi gương đạo đức Hồ Chí Minh. Mọi thứ từ công ăn việc làm cho đến sinh hoạt cộng đoàn, sinh hoạt tôn giáo, văn hóa và giáo dục đều răm rắp tuân theo một đường ray định sẵn do đảng Cộng sản đã vẽ thiết kế và thi công. Hiện tại, sự xuống cấp về mặt đạo đức của nhiều thầy cô giáo cũng như những hoạt động dâm ô, đồi trụy ngày càng diễn ra bạo hơn trong học đường là phải nói đến trách nhiệm của hệ thống nhà nước, của đảng lãnh đạo.

Lấy một dẫn chứng, ông Hựu cho rằng câu chuyện của hiệu trưởng Sầm Đức Xương môi giới học sinh nữ bán dâm cho cán bộ cấp tỉnh, lẽ ra nhà nước, chính phủ và đảng CSVN phải có những động thái nhất định nhằm lấy lại danh dự của ngành giáo dục cũng như danh dự hay uy tín của nhà lãnh đạo. Nhưng ở đây, với nguyên lý cái dù che cái cán, Sầm Đức Xương có cái dù của ông ta, những quan chức Hà Giang cũng có cái dù của bọn họ, cuối cùng, những nữ sinh đi tố cáo bị ép bán dâm không có cái dù nào cả, phải nhận những đòn thù của báo chí trong nước và những hình phạt hoàn toàn không có công lý do tòa án tỉnh mang lại.

Rồi chuyện thầy giáo Cao Văn Dũng ở thành phố Vinh tỉnh Nghệ An có hành vi dâm ô với các bé gái đang học tiểu học mà lẽ ra anh ta phải bị bắt, phải thông qua điều tra và ít nhất là phải ra khỏi ngành, những người quản lý anh ta cũng bị kỉ luật thích đáng... thì đảng này, bà Phó trưởng phòng giáo dục thành phố Vinh lại cho rằng hành vi của thầy giáo kia chưa gây thiệt hại

đáng kể. Nếu bỏ qua yếu tố cái dù che cái cán ở đây thì vẫn còn lộ ra một vấn đề khác là cả cái dù và cái cán đều thiếu tư cách làm người. Và một khi cả một hệ thống đều thiếu nhân cách sẽ dẫn đến hệ quả như những gì đang diễn ra.

Gần đây nhất, thêm sự việc trên 20 em học sinh nữ người Mông ở Mường Khương, Lào Cai bị bảo vệ trường là Đỗ Văn Nam liên tục có các hành vi dâm ô bằng nhiều hình thức khác nhau. Các em chỉ mới 9 hoặc 10 tuổi, thậm chí một số em đã bị tên này lạm dụng suốt 3 năm, tuy nhiên vì quá sợ hãi đã không dám tố cáo. Ông Hựu tỏ ra hết sức bức xúc khi đưa ra những nhận xét trên đây bởi ông cũng là một người cha có con nhỏ đang học dưới mái trường xã hội chủ nghĩa, ông cũng mong muốn con gái mình được an toàn và học hành trở thành người tốt. Chính vì trăn trở cho tương lai của con gái mình, ông Hựu cảm thấy căm phẫn những kẻ như Sầm Đức Xương, Cao Văn Dũng, Đỗ Văn Nam...

Tội ác như tảng băng trôi...

Một vị nhà giáo khác không muốn nêu tên, chưa xót chia sẻ: *"Có hai ngành mà trước đây người ta hết sức trân trọng mà bây giờ người ta không còn nể trọng được nữa, đó là nghề nhà giáo và thầy thuốc. Một nghề là bác sĩ chữa những vết thương tâm hồn, một nghề là bác sĩ thể chất. Nhưng do đạo đức xã hội đã xuống cấp quá nặng, mọi thứ đã rối tung lên nên những ngành y tế, giáo dục trở thành những cái ổ tội lỗi. Nó luôn mang tính đe dọa đối với xã hội. Xã hội đã thật sự băng hoại từ gốc đến ngọn..."*

Vị nhà giáo này cho rằng tội ác trong xã hội Việt Nam nói chung và trong hệ thống lãnh đạo nhà nước, trong đó có cả lãnh đạo ngành giáo dục là một tảng băng trôi. Những gì thấy được chỉ là phần nổi của tảng băng và phần chìm của nó lúc nào cũng chiếm bảy phần mười. Giả sử như người ta có đập bỏ đi ba phần mười tảng băng đang nổi trên mặt nước thì ngay tức thì phần còn lại sẽ nổi lên thế chỗ phần đã bị đập bỏ.

Và đáng sợ hơn không phải là chỉ có một khối băng duy nhất đang nổi ba phần mười để người ta từ từ

đập bỏ hết phần này đến phần khác thì tảng băng sẽ tiêu đi. Mà vấn đề chính là bầu khí lạnh để tảng băng có thể liên tục hình thành, đập đi một phần nhỏ thì liền sau đó một phần lớn khác đã hình thành dưới mặt nước để đẩy phần còn lại nổi lên tiếp. Vì vậy cho rằng vấn đề đạo đức xã hội và đạo đức hệ thống lãnh đạo chính là sinh quyền, là bầu khí không khí tồn tại xã hội. Nghĩa là một xã hội có hệ thống lãnh đạo có đầy đủ đạo đức thì mọi pháp qui, từ qui định cho đến chế tài sẽ được minh bạch và áp dụng một cách triệt để, lúc đó tội lỗi, cái ác sẽ được giảm thiểu.

Ngược lại, một khi hệ thống lãnh đạo kém chất lượng, giả dối và độc tài, bảo thủ, bằng mọi giá, bằng mọi thủ đoạn và bất chấp lương tri để nắm giữ quyền lực thì sẽ kéo theo hệ lụy cấp dưới trong hệ thống đó cũng bất chấp, cũng thủ đoạn và đập lên lương tri để nắm quyền lực, tiền tài.

Sự kết nối giữa một hiệu trưởng nhà trường với các quan chức cấp tỉnh để đẩy các nữ sinh vào chỗ bán dâm cho quan chức hay sự dâm ô của những thầy giáo, những ông bảo vệ trường đối với học sinh nữ vị thành niên là biểu hiện của một hệ thống phi đạo đức, cái dù che cái cán và xã hội đã lộn xộn, phi nhân tính tận gốc rễ. Mà gốc rễ ở đây chính là nhà nước, là đảng lãnh đạo.

Vị nhà giáo này cho rằng câu chuyện xâm hại tình dục hay dâm ô trẻ em trong nhà trường đang ở mức báo động đỏ, bởi hệ thống giáo dục và hệ thống quản lý đã đến lúc chỉ có thể dùng đúng 2 từ: thối nát!

TIỀN HỌC CÁI CỬ GÌ ?

(trích Bùi Bảo Trúc)

Ngày nay ở các trường học trong nước không dạy những điều như thế nữa. Nghe cách ăn nói xem cách cư xử, hành động của những thành phần được đặt cho một cái tên (khá mới đối với những người không ở Việt Nam đã lâu) là "trẻ trâu" hay "sửu nhi" thì người ta tin chắc là như thế.

Nhiều vụ xung đột có đánh nhau dữ dội xảy ra trong lớp, ngoài sân, cổng trường hay trên đường đi học. Những vụ như thế thường diễn ra giữa các thanh thiếu niên tuổi trạc từ 11, 12 tới 15, 17. Đa số đều ăn mặc

sạch sẽ, một số còn thắt khăn quàng đỏ, giày dép cũng rất kiểu cộ. Nhưng bọn chúng đánh nhau cũng rất dữ dội. Đấm, đập, đá vào mặt, vào bụng, vào lưng, lên gối, túm, giật tóc, dùng giày dép quật vào mặt, vào đầu... Những đòn hay nhất của Thai boxing đều được đem ra dùng rất hào hứng và ngoạn mục.

Không chỉ thượng cẳng chân, hạ cẳng tay mà thường chúng rất thích đánh hội đồng, có khi hai ba đứa đánh một, có khi là năm hay bảy đứa đánh một như cảnh tổ khổ thời cải cách ruộng đất, vừa đánh vừa chửi, dùng những thứ ngôn từ tục tĩu nhất, những câu chửi mà thường chỉ phát ra từ miệng của những người đàn ông hay lũ nam sinh vô giáo dục để xúc phạm tới đa mẹ của đối phương.

Mới đây có hai video clip thu cảnh hai trận giao chiến giữa hai toán nữ sinh của hai trường trung học ở Huế là trường Trần Phú và Bùi Thị Xuân. Tất cả đều là nữ sinh võ nghệ cao cường và ra toàn những đòn ác liệt nhất. Phải nói thêm một chi tiết nữa ở đây, đó là tuy hai trận đấu đều diễn ra ở Huế, nhưng nghe kỹ những câu chửi thề thì người ta thấy ngay không phải là giọng của sông Hương và núi Ngự, mà là giọng tục tĩu và thô bỉ nhất của miền Bắc. Chao ôi, cái giọng Bắc của tôi sau khi bị làm xấu đi vì bị pha với những giọng của vài ba miền khác thì nay lại được đưa tới những vùng khác của đất nước với những nét thô tục, khốn nạn và mất dạy nhất.

Vì những nét rất dã man của cả hai vụ đánh nhau nên những báo trong nước đều tường thuật kỹ và các giới chức giáo dục cũng vào cuộc để có biện pháp kỷ luật. Nhưng đáng ghi nhận nhất ở đây là những nhận xét của cô Hiệu trưởng Phạm Thị Ngọc Tâm trường Bùi Thị Xuân về vụ các học sinh của trường đánh nhau. Sau vài lời như để trốn trách nhiệm cho trường như đại khái chuyện đánh nhau diễn ra ở ngoài khuôn viên của trường và sau giờ học, cô Hiệu Trưởng còn đưa ra thêm nhận định nguyên văn như thế này: "Đây là tuổi mới lớn, nếu các em không đánh nhau, không xích mích nhau thì các em không bao giờ năng động được."

Như thế, theo lời của cô Hiệu trưởng, người có nhiệm vụ dạy dỗ các em, thì các em cần phải đánh nhau đều đều. Càng đánh nhau nhiều thì càng tốt. Không đánh nhau là không tốt....

